

ЕДГАР УОЛЪС

ТРИЛЪР № 4

ТАЙНСТВЕНИЯТ УБИЕЦ

ЕДГАР УОЛЪС

ТАЙНСТВЕНИЯТ УБИЕЦ

Превод: Кирил Топалов

chitanka.info

1

ГЛАВОРЕЗА

Полицейският капитан Майк Бриксан страдаше понякога от леки суеверни внушения. Вървеше ли сутрин из полето и на пътя изпречеше ли му се някоя рядка птица, той беше уверен, че през деня ще види и втора.

Минавайки покрай книжарницата в Аахен, вниманието му се привлече от заглавието на една книга и той купи романа „Статистка или гордостта на Холивуд“. Извънредно високата цена на книгата — половин милион марки (тогава още беше царството на книжните марки), не му направи никакво впечатление. Единствено заглавието „Статистка“ упражни магическо въздействие върху него и Той изпитваше смътно предчувствие, че тази дума ще има съдбоносно значение за него.

Романът, който рисуваше някаква незначителна киностатистка, съвсем не го интересуваше. Той прочете една страница. Надутият стил го раздразни, той захвърли книгата и разтвори един белгийски пътеводител. Макар че заглавието на романа го беше заинтригувало, интересът му не беше достатъчен, за да проследи целия сензационен живот на героинята от най-скромната низина до славата и богатството.

Думата „статистка“ се втълпи в главата на Майк Бриксан и в него се породиха предчувствието, че в най-скоро време ще срещне някоя статистка.

Между приятелите, колегите и началството си Майк минаваше за един от най-способните агенти в информационния отдел при Министерството на външните работи. Макар и напълно вдаден в специалността си, той се интересуваше и от криминалистика. Майк играеше добре голф и четеше с удоволствие съобщенията за по-крупните престъпления. В изпълнение на своята служба, той се срещаше из мистериозни кръчми със загадъчни хора, които идваха от континента и водеше дълги и тайнствени разговори с тях. Той обличаше най-разнообразни дрехи всеки път, като изглеждаше все по-

различен. Всичко това му даваше възможност да влиза в контакт с тайни политически течения, които така често изтласкваха кораба на дипломацията към нежелани брегове. На два пъти като турист, той прекоси цяла Европа, интересувайки се от красиви ландшафти и рядкости. Стотици километри беше изминал с моторна лодка по водите на Дунава. Той нощуваше в малките кръчми по брега, стараяйки се да опознае настроенята на хората и да разбере дали се носи мътва за някоя тайна мобилизация. Удадеше ли му се да се добере до такива данни, оставаше доволен.

Точно сега, когато предстоеше подписването на тайнствения договор между Германия и Чехия, Майк беше отзован от Берлин, Той страшно се ядоса, защото не малко пари беше похарчил, за да се снабди с препис от по-съществените клаузи на договора.

— Ако бях останал на поста си само още 24 часа, щях да имам фотокопие от оригиналните документи — обясняваше той на своя шеф майор Георг Стейнс, когато на следващата сутрин се яви при него.

— Жалко! — отговори малко иронично другият. — Ние имахме поверителен разговор с министър-председателя на Чехия, който обеща да ни съобщи клаузите на договора. Впрочем, договорът не е политически, а търговски и регулира търговските отношения между Чехия и Германия. Майк, познавате ли Илмар?

Детективът седна край масата и запали цигара.

— За да отговоря на този въпрос ли ме извикахте от Берлин? — каза той ядосано. — Затова ли ме измъкнахте от кафе „Унтер ден Линден“, за да говорим за Илмар? Не е ли той държавен секретар?

— Да. Той беше във Върховната сметна палата. Преди три седмици изчезна внезапно. Провериха книгата му и се оказа, че систематически е злоупотребявал със значителни суми.

Майк Бриксан изкриви лице.

— Жалко, той изглеждаше много кротък и честен човек. Не искате ли да кажете, че трябва аз да се заема с него? Тези работи са от компетенцията на Скотланд Ярд.

— Съвсем не — каза Стейнс бавно, — защото... той най-сетне беше намерен.

Последните думи той изговори мрачно и натъртено. И още преди да се доизкаже, Майк Бриксан знаеше, какво се е случило.

— Да не би и тук Главореза да е пъхнал ръката си? — попита той. Майк още в чужбина беше узнал за страхотните престъпления на този човек.

Стейнс кимна.

— Прочетете — той подаде на помощника си един лист, написан на машина.

„В живия плет край железопътния прелез при Енгар
ще намерите един сандък.

Главореза.“

— Главореза! — повтори Майк машинално и тихо подсвирна с уста.

— Ние, разбира се, веднага претърсихме местността и намерихме сандъка. Вътре лежеше грижливо отсечената глава на нещастния Илмар — каза Стейнс. — Тази е дванайсетата глава в течение на седем години. И всички, с изключение на две, на хора, избягали от правосъдието. Даже да не беше изяснен въпросът с договора, щях да ви повикам, Майк.

— Та това не е моя работа! Това е работа на полицията — каза младият човек троснато.

— Вие служите на държавата като детектив — прекъсна го шефът — и секретарят на Министерството на външните работи желае вие да разбулите мистерията. Освен това, такова е и желанието на Министерството на вътрешните работи, под чието ведомство попада Скотланд Ярд. Смъртта на Франсис Илмар, както и страшната находка на главата не са разгласени. Напоследък се проведеха доста атаки срещу правителството, така че временно полицията ще трябва да държи в тайна тази история. Огледа на главата е отложен, предполагам, че членовете на комисията ще бъдат най-старателно подбрани. Би било върховно предателство да се разгласява каквото и да било. За съжаление, много малко сведения мога да ви дам. На първо място като указание може да послужи фактът, че преди няколко седмици Илмар е бил съгледан в Чайчестер от племенничката му. Това обстоятелство узнахме още преди да се разкрие трагичната му смърт. Момичето се нарича Адела Лимингтон и работи във филмовата компания Хебуорд,

чието ателие е в Чайчестер, Старият Хебуорд е пришелец от Америка и е забележителен човек. Момичето пък е един вид статистка...

Майк трепна.

— Статистка! Аз си знаех, че тази дяволска дума пак ще ми се изпречи. Е, какво трябва да правя?

— Посетете момичето, ето адреса му.

— Женен ли беше Илмар? — попита Майк, слагайки адреса в джоба си.

— Да, обаче жена му не може да даде никакви сведения. Единствена тя е уведомена за смъртта му. Съпругът си не е виждала от един месец насам. Изглежда, че през последните години двамата са живели разделено... Впрочем, до известна степен неговата смърт е благоприятна за нея, тъй като той е бил застрахован в нейна полза.

Майк извади листчето от джоба си и повторно прочете страшната вест на Главореза.

— Как си обяснявате тази мистерия? — попита той началника си.

— Предполагам, че е дело на някой луд, който се чувства призован да наказва престъпниците. И щеше да бъде напълно вероятно предположението ми, ако не бяха двете изключения, които като че ли опровергават хипотезата ми.

Стейнс се облегна на гърба на стола и смръщи чело.

— Вземете случая с Уайлит. Главата му намерихме преди две години в Кляпхъм Къмън. Уайлит беше човек с добро поведение, пример на почтеност, навсякъде обичан, а след смъртта му стана известно, че е имал големи влогове в банки. Второто изключение е Крулинг, една от първите жертви на Главореза. Той беше човек с напълно благороден характер. Установи се, обаче, че няколко седмици преди смъртта си не е бил душевно нормален. Писмата на Главореза са били писани с една и съща машина. В тях винаги се среща полусмазаната буква „И“. Обърнете внимание и на слабо отпечатаната буква „Г“, както и на особения ход на редовете. Ние проучихме най-подробно тези особености и всички специалисти потвърдиха, че шрифтът е от стара, изразходвана машина. Откриете ли човека, който си служи с такава машина, можете със сигурност да твърдите, че сте открили убиеца. По този път, обаче, едва ли би могло да се постигне някакъв резултат. Полицията вече е разпространила снимки от този типичен шрифт и е обещала голямо възнаграждение на откривателя.

Струва ми се, че Главореза не употребява тази машина за други цели, освен за оповестяване смъртта на своите жертви.

Майк се отправи към квартирата си. Нововъзложената задача го притесняваше, той беше свикнал да се движи само в сферата на висшата политика. Тънкостите на дипломацията бяха неговата специалност, а тъмните дела на човека: кражби, убийства, обири, които в същност бяха обект само на полицията, не спадаха в кръга на неговата дейност.

— Бил — каза той на малкото куче, което лежеше върху една малка постелка пред незапалената камина в стаята, — тази история ще ми създаде работа. Имам или нямам успех, поне ще се запозная с една статистка. Не е ли великолепно?

Бил радостно размаха опашка.

2

ЕДНА ВИЗИТА НА МИСТЕР САМСОН ЛОНГВАЛ

Адела Лимингтон почака, докато ателието се изпразни, а когато и това стана, дълго още се колеба, преди да влезе в кабинета на своя шеф. Един белокоос мъж с пъхнати в джобовете на панталоните ръце, седеше свит в стол-люлка. Челото му недружелюбно беше навъсено.

Моментът съвсем не беше подходящ за подаване на молби. Тя знаеше това много добре.

— Мистер Хебуорд, мога ли да говоря?

Той бавно я погледна. При друг случай американецът веднага би станал на крака, неговата очарователна любезност беше прословута. Сега обаче, уважението към жените беше слязло под нулата. Той я погледна мрачно и въпреки лошото си настроение, все пак неволно се взря във фигурата ѝ. Адела Лимингтон беше красива, с правилни черти на лицето. Златисти къдрици обграждаха лицето ѝ, в което все още играеха лъчите на щастливо детство. Тя имаше красиви и рязко очертани устни. Тялото ѝ беше стройно. Никакъв дефект не се забелязваше.

Джек Хебуорд беше виждал множество красиви статистки. Не малко пъти беше изпадал във възторг от тяхната красота. Но когато впоследствие ги видеше на екрана, той оставаше разочарован — защото тези същества обикновено се движеха недодялано, като дървени кукли без душа и изразителност. Той познаваше много добре тези жени, чиято красота не им позволяваше да бъдат естествени и да имат душа. Те бяха само кукли без чувства — статистки. Натруфени с разкошни дрехи, те можеха да излизат на сцената само групово и механично се движеха с една и съща светска усмивка. Сякаш самата съдба ги беше предопредила за статистки и през целия си живот те не можеха да бъдат нищо друго, освен статистки.

— Какво има? — попита той навъсено.

— Не мога ли да получа някоя роля в този филм, мистър Хебуорд? — попита тя.

Той изкриви уста.

— Струва ми се, че имате роля, мис... Как се казвахте... Лимингтон, нали?

— Имам, само че съвсем незначителна — усмихна се тя. — Аз и не искам голяма роля. Но съм сигурна, че мога да дам много повече, отколкото при сегашните условия.

— Не се съмнявам, че в края на краищата няма да бъдете лоша от другите — злобно каза той. — Не, мила моя, нямам роля за вас. Изобщо повече не ще филмираме, ако не се променят работите. Така стои въпросът.

Тя се обърна, за да си върви, но той я повика отново.

— Вие навярно сте имали добри условия на работа, но сте избягали от тях. Помислили сте си, че щом станете артистка, ще печелите милиони долари годишно и че всеки четвъртък ще можете да си купувате нов автомобил. Или пък имали ли сте си добра службица като стенографка някъде и сте си въобразили, че Холивуд само вас чака. Не, не вървете си по-добре в къщи и разкажете това на баща си.

Лека усмивка заигра по лицето ѝ.

— Не, мистър Хебуорд. Аз не избрах сцената, защото съм луда по нея. Когато идвах насам, знаех много добре, с колко трудности ще трябва да се справя. А родители аз нямам.

Той я погледна с интерес.

— Но как преживявате? Като статистка много не печелите. Бихте могла да получавате по-добро възнаграждение, ако бях директор на някое голямо филмово предприятие и се заемех с големи филми. Но вие знаете, че аз не разполагам с милиони. Когато въртя някой филм, достатъчни ми са само пет по-големи роли.

— Аз разполагам с един аванс срещу наследство от майка ми, а освен това и пища — каза момичето скромно.

Тя млъкна, когато забеляза, че Хебуорд погледна към вратата на ателието. Адела се обърна. Една забележителна личност стоеше на вратата. В първия момент тя помисли, че е някой киноартист, който се е костюмирал за репетиция.

Човекът на вратата беше възрастен господин, но изправената му стойка и високата фигура го правеха да изглежда по-млад. Той носеше

плътно вталена дреха с дълги поли. Краищата на панталоните бяха прикрепени към обувките с кожени ремъци. Високата корава яка и черна копринена вратовръзка бяха старомодни, но нови. Бели ленени ръкавели покриваха китките му. Жилетката от сиво кадифе беше украсена със златни копчета. Цялата му фигура правеше впечатление на оживял портрет от изтеклите петдесет години. В дясната си ръка старият господин държеше голяма шапка с извита широка периферия, а в другата — бастун със златна топка на края. Дълбоко набръчканото му лице имаше приятен, спокоен и благосклонен израз, сякаш човекът съвсем не съзнаваше, че облеклото му не подхожда за времето.

Джек Хебуорд бързо стана и тръгна да посрещне госта.

— Мистер Лонгвал, много се радвам, че ви виждам тук. Получихте ли писмото ми? Не мога да изразя колко съм ви задължен за готовността, с която ми предоставяте къщата си.

Сега Адела позна господина — Самсон Лонгвал, който живееше в Довер Хауз. В целия Чайчестер той беше известен под прякора „старомодния господин“. Когато веднъж правеха снимки на открито, някой ѝ показва голямата му къща със запустяла градина и разкривена ограда.

— Намерих за по-добре да ви посетя — каза влезлият с приятен и звучен глас.

Никога по-рано Адела не беше чувала толкова приятен глас. Тя с любопитство се вгледа в този забележителен човек.

— Надявам се, че къщата и двора подхождат за вашите цели. Наистина стопанството не е напълно в ред, но за съжаление, аз нямам възможност да го поддържам в добро състояние, както моят дядо.

— Точно такава, каквото е, ми е необходимо, мистер Лонгвал. Аз дори се опасявах, че съм ви обидил, като предложих...

Старият господин го прекъсна с усмивка.

— Не, съвсем не съм обиден. Вие имате нужда от къща занемарена и аз съм в положение да ви предложа такава. Само едно нещо трябва да ви кажа. В Довер Хауз от столетия насам се явяват духове. Един от моите предшественици, в припадък на лудост, убил дъщеря си и оттогава се носи мълвата, че духът на тази нещастница витае. Аз никога не съм видял този дух, но преди няколко години един от моите слуги го видял. Отървах се от тези неприятности, като освободих всичките си слуги — каза той с усмивка. — Ако искате да

прекарате една нощ при мен, ще ми бъде приятно да дам гостоприемство на пет-шест души от компанията ви.

Хебуорд въздъхна с облекчение. При най-старателно търсене той едва ли можеше да намери някъде наблизко подслон за своите хора. А той много държеше да направи нощни снимки, особено за една сцена му беше необходима призрачно бледната светлина на сутринната зора.

— Страхувам се, че ще ви причиним голямо безпокойствие, мистър Лонгвал. А сега нека пристъпим към деликатния въпрос за обезщетението.

Старият господин не му позволи да продължи по-нататък.

— Моля, нека не говорим за пари — каза той твърдо. — Аз много се интересувам от филмовото изкуство и с особено удоволствие следя всичко съвременно. Обикновено старите хора са склонни да се държат настрана от новите неща на времето, но аз напротив, с голяма радост проучвам чудесните открития на науката през последните години.

При тези думи той погледна директора някак си особено.

— Трябва някога и мен да снимате, и то в роля, в която, струва ми се, никой не може да ме надмине, в ролята на моя пралядо.

Джек Хебуорд го погледна полувесело, полууплашено. От опит той се беше уверил, че почти всички хора имат желанието да се видят на екрана. Но никога не беше допускал, че мистър Самсон Лонгвал притежава такава суетна черта.

— С удоволствие — каза той малко хладно. — Вашата фамилия е твърде известна.

Мистър Лонгвал въздъхна.

— За съжаление, аз не произхождам от главната линия, към която принадлежи известният Карл Хенри Лонгвал, играл историческа роля. Той е мой праичо. Аз произхождам от линията на други Лонгваловци, които са се преселили в Бордо. Но и те са известни.

Той тъжно поклати глава.

— Вие французин ли сте? — попита Джек.

Старият човек сякаш не чу въпроса. Той гледаше унесено, след това внезапно каза:

— Да, коренът ни е френски. Моят пралядо се е оженил за англичанка, с която се запознал при особени обстоятелства. През време на директориума фамилията се е преселила в Англия.

Едва сега той забеляза Адела и ѝ се поклони.

— А сега да си вървя — каза той, като извади от джоба си голям златен часовник.

Джек Хебуорд изпрати стария господин. От прозореца момичето видя допотопния автомобил на старомодния човек. Навярно колата беше една от първите, които Англия е видяла: тя беше голяма, висока, извънредно неудобна и се движеше с малка скорост, като вдигаше страшен шум.

След малко Джек Хебуорд се върна.

— Всички, млади и стари, са полудели да бъдат снимани в някакъв филм — измърмори той. — Лека нощ, мис... пак забравих името ви... мис Лимингтон, нали? Лека нощ!

Вървейки към дома си, тя мислеше за разговора си с Хебуорд, започнат така смело и завършен без никакъв резултат. И сега, както и по-рано, тя беше далеч от всякаква възможност да получи една по-задоволителна роля.

3

ПЛЕМЕНИЦАТА

Адела Лимингтон държеше малка стая в една също така малка къща. Понякога тя желаше стаята ѝ да бъде още по-малка, за да има основание да иска от г-жа Уатсон да намали наема. Статистките от филмовата компания на Джек Хебуорд можеха да бъдат добре платени. Но те не работеха редовно, тъй като Хебуорд спадаше към ония хитри директори, специализирали се в средно големите филми, които не поддържаха голям апарат.

Адела се беше заела с тоалета си. Влезе г-жа Уатсон и ѝ донесе закуската.

— От сутринта насам един млад човек обикаля отвън — каза тя. Видях го, когато носех млякото. Много учтиво той ме попита за вас, но аз казах, че още не сте станала.

— Да ме посети ли искаше? — попита момичето учудено.

— Да, така каза — отвърна г-жа Уатсон. — Попитах го да не е пратен от Хебуорд, но той отговори отрицателно. Ако искате, можете да отидете в салона, но аз не обичам млади хора да посещават в къщи млади момичета. Никога по-рано не съм давала под наем на артисти. Аз се ползвам с добро име и желая и в бъдеще да го запазя.

Адела се усмихна.

— Аз не виждам нищо престъпно в това посещение, макар и в толкова ранен час, г-жа Уатсон.

Адела слезе по стълбата и отвори вратата. Един млад човек стоеше в коридора гърбом. Като чу, че вратата се отваря, той се обърна. Облеклото му беше безупречно. Той погледна момичето с усмивка.

— Надявам се, че хазайката ви не ви е събудила заради мен. Аз можех да почакам още малко. Вие ли сте Мис Адела Лимингтон?

Тя кимна.

— Влезте, моля — каза тя и го въведе в малкия, задушен салон. След това затвори вратата след себе си и зачака началото на разговора.

— Аз съм репортьор — каза той несигурно.

Адела се почувствува неприятно засегната.

— Да не би да идвате заради чичо ми Франсиз? Какво се е случило? Преди седмица при мен идва един детектив. Намериха ли го?

— Не, до този момент не е намерен. Вие го познавате добре, нали мис Лимингтон?

Тя поклати глава.

— Не, през целия си живот съм го виждала само два пъти. Покойният ми баща и той са били във враждебни отношения, още преди да съм била родена. За пръв път го видях след смъртта на баща ми и втори път — преди да заболее майка ми.

Тя долови как младият човек въздъхна с облекчение, без да може обаче да си обясни на какво се дължи.

— Срещали ли сте го в Чайчестер? — попита той.

Тя кимна.

— Да. Видях го само за миг, когато отивахме на снимки в Гуд Ууд парк. Той вървеше по алеята за пешеходци и изглеждаше болен и съкрушен. Той ръка държеше вестник, а в другата ръка — писмо. Той току-що беше излязъл от една вестникарска будка.

— Къде се намира тази будка? — попита той бързо.

Тя му даде точния адрес и той си го отбеляза.

— След това не го ли виждахте?

Тя поклати отрицателно глава.

— Да не му се е случило нещо лошо? — попита тя страхливо. — Аз често съм чувала от майка ми, че чичо Франсиз е малко покварен и безсъвестен. Да не е изпаднал в беда?

— Да — каза Майк. — Но не заслужава да се тревожите. А вие сте голяма киноартистка.

Въпреки страха си, тя се усмихна.

— Не мога да ви попреча да съобщите във вестника си, че съм такава. Но в действителност, не съм.

— Какво аз? — попита за момент той разсеяно. — Ах, да, казвате, ако пиша в моя вестник — разбира се.

— Струва ми се, че не сте никакъв репортьор — каза тя с внезапно недоверие.

— Разбира се, че съм — каза той бързо и назова името на един малък вестник.

— Макар и да не съм голяма киноартистка и да се страхувам, че никога не ще стана такава, аз знам, че това е така, само защото не съм имала възможност да изпъкна. А освен това чувствавам, че мистър Хебуорд е с предубеждение, че от мен нищо няма да излезе.

Майк Бриксан наново се заинтересува. До сега той не беше срещал нито едно младо момиче, което да бъде толкова красиво и да се държи така естествено и непринудено.

— Навярно, сега ще вървите в ателието?

Тя кимна.

— Мистър Хебуорд ще има ли нещо против, ако ви посетя?

Тя се поколеба.

— Мистър Хебуорд не желае никакви посещения.

— В такъв случай ще посетя него — каза Майк като й кимна. — В края на краищата безразлично е кого посещавам, нали?

— На мен ми е все едно — каза момичето хладно.

Човек би казал, че съм хванал някоя малка птичка в клетка — си мислеше Майк, вървейки надолу по улицата.

Издирванията му не траяха дълго. Той намери малката вестникарска будка, чийто съдържател за щастие лесно си припомни Франсиз Илмар.

— Той взе от мен едно писмо, което не беше адресирано до него — каза съдържателят. — Мнозина хора си вземат писмата от тук. С това аз припечелвах по някоя пара.

— А купи ли си вестник от вас?

— Не, господине, той дойде с вестник под мишницата. Аз дори прочетох името му: беше „Морнинг телеграм“. Спомням си много добре, тъй като на първата страница едно обявление беше заградено със син молив. Това ми направи впечатление. Тук имам един екземпляр от същия брой.

Той влезе в съседната стаичка, в която живееше и след малко се върна с един нечист вестник, който постави пред Майк.

— На първата страница има шест обявления, но в този момент не си спомням, точно кое беше.

Майк ги прегледа. Най-напред той прочете повикът на една неутешима майка към нейния син, която го молеше да се върне — всичко му е простено. След това следваше друго обявление със секретен шрифт, но Майк сега нямаше време да го разшифрова.

Третото се отнасяше до някакво свиждане. Когато зачете четвъртото обявление, Майк се смая.

„В грижа. Подробни инструкции писмено на известния адрес. Кураж.

Благодетелят.“

— Благодетел? — повтори Майк. — Как изглеждаше човекът, който отнесе писмото? Беше ли разстроен?

— Да, господине. Изглеждаше, много отчаян и мислите му не бяха в ред. Правеше впечатление на човек, който е изгубил главата си.

— Описанието е вярно — каза Майк.

4

КИНОЗВЕЗДАТА

В ателието на Хебуорд се беше събрал целият персонал, готов за път. От един час насам той чакаше.

Джек Хебуорд седеше в своя платнен стол в обикновеното си свито положение. Той нервно гладеше гладко обръснатата си брада и от време на време поглеждаше към часовника, окачен над вратата на кабинета.

Часът беше 11, когато пристигна Стела Мендоза, заобиколена от облак теменужена миризма. В ръката си държеше малко кученце.

— Да не би да работите още по летния часовник — попита бавно Хебуорд. — Или сте си въобразили, че снимките са определени за след пладне? Петдесет души чакат заради вас, Стела.

— Какво да правя — каза тя и сви презрително рамене. — Вие ми казахте, че снимките ще се правят вън, а аз съвсем не допусках, че бързате толкова много. Трябваше да си приготвя някои вещи.

— Не се съмнявам, че имате много време, но ние не.

Джек Хебуорд знаеше, че три пъти в годината трябва да има остри разправии. Сега беше третият път. Първият път беше със Стела, вторият — със Стела и третият — безспорно пак със Стела.

— Аз ви казах да бъдете тук в 10 часа, всички дами и господа са тук от 10 без четвърт.

— Какво, впрочем, ще снимате? — попита тя и нетърпеливо отхвърли глава назад.

— Разбира се, вас! — каза Джек бавно — Вървете бързо в гардеробната и не забравяйте да вземете перлените обици! Днес ще играете ролята на бедна, изнемощяла от глад хористка. Ще направим снимки в Гриф Тонер. Аз обещах на собственика, че към 3 часа ще привършим. Ако бяхте Паулина Фредерик или Норма Талмедж или пък Лилиян Гиш, щях да премълча, ако ни заставехте веднъж да чакаме един час. Но и десет Стели Мендози не правят нито една от тях. Не забравяйте това!

Джек Хебуорд стана и бавно облече пардесюто си. Схватката беше съдбоносна. Стела почервения от яд и тъмните ѝ очи захвърляха мълнии върху му. Тя беше страшно обидена и честолюбиеето ѝ беше засегнато.

По-рано Стела се наричаше Меджи Стубс и беше дъщеря на един провинциален търговец на колониални стоки. Джек беше започнал да говори с нея, сякаш тя все още беше Меджи Стубс. Той като че ли беше забравил, че тя е голяма артистка, блестяща звезда на филмовия хоризонт, богиня, чиято усмивка очароваше зрителите в кинотеатрите по целия свят... или може би нейният вестникарски репортьор лъжеше?

— Щом искате да правите скандали, добре, Хебуорд. Аз ви напускам и то веднага. Аз зная много добре, какво заслужавам при моя талант. Манускриптът трябваше да бъде изменен, за да ми се даде възможност да проявя правилно моята личност. Мъжките роли са твърде много. Хората, които отиват на кино, не си харчат парите, за да гледат мъже. Начинът, по който ме третирате, е оскърбителен за мен, Хебуорд. Признавам, че и аз понякога се разгорещявам, но най-после и аз не съм от дърво.

— Държанието ви издава, че имате глава от дърво — извика директорът и като видя разярения ѝ вид продължи: — По-рано цели две години играхте незначителни роли в Холивуд и когато дойдохте в Англия бяхте научили горе-долу как да се държите на сцената. Темперамент имате, тоест досещате се да тичате при лекари и да мъкнете медицински свидетелства, когато филмът е готов наполовина и след това да не се явявате на работа, докато заплатата ви не бъде повишена с петдесет процента. Слава Богу, че този филм и на една осма не е изработен. Напуснете мястото си, нищожна и глупава гъска! Махайте се!

Стела кипеше от ярост, устните ѝ трепереха. Без да каже дума, тя обърна гръб на Хебуорд и се измъкна от ателието.

Стана съвсем тихо, никой не смееше да проговори. Джек Хебуорд хвърли поглед върху присъстващите.

— Сега идва голямото чудо — каза той иронично. — Настъпи моментът, когато някоя статистка, живееща в мизерни условия с болната си майка, ще стане знаменитост. В Холивуд стават още по-чудни работи. Сега ще трябва да открием втора Мери Пикфорд.

Статистиките се усмигнаха. Някои се надяваха, други завиздаха, но никоя не заговори. Адела беше изтръпнала, гласът ѝ беше замрял.

— Срамежливостта не е за нашата професия — каза Джек полюбезно. — Коя се счита способна да вземе ролята на Розела в този филм? Ще дам тази роля на някоя статистка. Искам най-сетне да докажа на тази побъркана Стела, че тук между вас се намират достатъчно млади дами, които могат да я заместят. Вчера една от вас ми искаше роля... вие бяхте...

Той посочи Адела. Сърцето ѝ затупа с луда скорост, когато пристъпи към него.

— Преди шест седмици поръчах да направят пробни снимки от вас — каза директорът замислено. — Струва ми се, имаше нещо не в ред. Какво ли беше?

Той се обърна към оператора. Младият човек кимна, сякаш си спомни.

— Глезените на краката — каза той напосоки. Той знаеше, че Хебуорд много държи на тънките глезени.

Джек бързо погледна краката на Адела.

— Не, не. Потърсете веднага лентата, за да видим.

Десет минути по-късно Адела седеше до стария човек в малкото помещение за прожекции и гледаше прожектирането на пробните си снимки.

— Косата! — каза Хебуорд тържествуващ. — Аз знаех, че имаше нещо. Мъжко подстригване при дамите не мога да понасям — изглежда твърде дръзко и закачливо. Имате ли друга фризура? — попита той.

— Да, мистър Хебуорд.

Той я разглеждаше със спокойно учудване.

— Вие ще вземете ролята — каза той бавно. — Идете в стаята за обличане и вземете от мис Мендоза костюмите. Но нека предварително ви кажа нещо — прибави той, като я задържа. — Независимо от това, дали пробата ще излезе сполучлива или не, недейте разчита на особено бъдеще в моето дружество. В Англия така са сложени работите, че една киноартистка може да има успех, само ако се омъжи за някой филмов директор. Нека ви кажа също, че аз ни най-малко нямам намерение да се женя за вас, дори и ако на колене ме

молите за това. В Англия само този е шансът да станете прочута, а ако не ви се удаде, успехът ви ще бъде равен на...

Той щракна с пръстите си.

— Искам да ви дам съвет, дете. Ако в този филм проявите талант, идете при някой обикновен филмов директор в страната и се ангажирайте при него. Знаете, при някой директор, който като нареди три кресла и една саксия с палма, нарича сценариото салон. Дайте, Хари, манускрипта на госпожица... как ви беше името? Така, идете сега някъде насаме и разучете ролята си. Хари, прегледайте стаите за обличане. Имате на разположение половин час за прочитане на ръкописа.

Като в сън момичето се упъти към сенчестата градина зад ателието. Тя седна на една скамейка и се опита да съсредоточи мислите си върху написаните на пишеща машина листове. Действителност ли беше това или сънуваше? Тя чу стъпки по настланата с пясък пътечка и погледна стреснато. Младият човек, който тази сутрин я беше посетил, вървеше към нея. Беше Майк Бриксан.

— Моля ви се, не ми пречете сега — го помоли възбудено. — Току-що получих роля и трябва да чета.

Той видя, че присъствието му я дразни и се обърна, за да си върви.

— Извинявам се... — започна той.

В смущението си тя изпусна на земята листовите от ръкописа. Майк се наведе едновременно с нея, за да ги вдигне и главите им се удариха.

— Моля за извинение. Подобни работи само в комедиите се случват — каза той.

„Голяма затворническа килия, осветена слабо от висяща лампа. В дъното една врата, преградена с голяма желязна решетка, води навън. Вижда се как караулът се разхожда.“

— Велики Боже! — извика Майк и пребледня. Буквата И в шрифта беше размазана, а буквата едва личеше. В Майк беше

проблеснала мисълта, че листът е написан със същата машина, с която Главореза пишеше своите страшни некролози.

5

МИСТЕР ЛАЛЕЙ ФОС

— Какво ви е? — попита Адела, като забеляза мрачното лице на младия човек.

— От къде е този лист? — попита той, като ѝ посочи написания на машина лист в ръката си.

— Той беше между тези листове. Изглежда, че не е от „Розела“.

— Розела е името на филма, в който играете ли? — попита той бързо. — Ами кой може да ми даде сведение за този лист?

— Мистер Хебуорд.

— А къде е той?

— Минете отгук — отвърна тя. Ще го намерите в ателието.

Без да губи нито миг, Майк бързо се упъти към къщата. Той никого не попита, той знаеше човека, когото търсеше.

Като съгледа непознатия, Джек Хебуорд го изгледа от горе до долу с недружелюбен поглед. Той не можеше да търпи частни посещения през работно време. И преди да успее да поиска обяснение от непознатия, Майк заговори.

— С мистер Хебуорд ли имам честта да говоря?

Джек кимна с глава.

— Ще ми позволите ли да поговоря с вас две минути?

— Нямам време нито минута да бръщолева с когото и да било! — измърмори Джек. — Ами кой сте вие и как смееете да влизате тук?

— Аз съм Майк Бриксан, детектив — каза той тихо.

Джек го изгледа изненадано и изведнъж стана любезен.

— Какво има? — попита той, отвеждайки детектива в кабинета си.

Майк постави на масата написания на машина лист.

— Кой е писал този лист? — попита той.

Джек Хебуорд се вгледа в листа и поклати глава.

— За пръв път го виждам. Но какво има? — попита той.

— Никога ли не е попадал в ръката ви?

— Не, мога да се закълна. Моят драматург обаче трябва да знае. Ей сега ще го повикам.

Той натисна звънеца и когато влезе секретарят, каза:

— Помолете мистър Лалей Фос да дойде веднага при мен.

— Преглеждането на ръкописите и целия материал за филмите се извършва от моя драматург — каза той. — При мен идват само онези ръкописи, които са прегледани и одобрени от него. Ако сюжетът не е подходящ, ръкописът съвсем не достига до мен. По този начин е възможно известни добри ръкописи да не попадне в ръцете ми, тъй като Фос... — той се запъна за момент, — тъй като понякога ние не сме на еднакво мнение. Но мистър Бриксан, в какво се състои, впрочем, работата.

С няколко думи Майк му обясни мистериозното значение на листа.

— Главореза! — Джек подсвири.

На вратата се почука и влезе Лалей Фос. Той беше с мършава фигура и тъмен цвят на лицето. Очите му бързо се движеха насамнатам. Дълбоки бръчки прошарваха мрачното му лице. Като го гледаше човек, оставаше с впечатление, че страда от някоя хроническа болест. В действителност обаче не беше така. Лалей Фос беше разочарован и скаран с целия свят. Едно време отдавна той вярваше, че светът ще легне в краката му. Той беше написал два филма, които бяха снети и прожектирани, за известно време дори с грамаден успех. След това обаче нещастията започна да го преследва: напразно ходеше от един филмов директор на друг, никой не искаше да разгърне дори ръкописите му и хвърли поглед в тях. Най-сетне Лалей Фос, както и много други хора в неговото положение, намисли да печели пари чрез спекулация. Но нито на борсата му вървеше, нито в облозите при конните надбягвания. По този начин той все повече и повече затъваше.

При влизането си той изгледа подозрително Майк.

— Ето какво, Фос — каза Джек Хебуорд. — Този лист се намери в ръкописа на „Розела“. Мога ли да обясня на мистър Фос значението му? — обърна се той към Майк.

Детективът се замисли за момент. Вътрешен глас му подсказваше да не изказва връзката с Главореза. Но въпреки това, той кимна в знак на съгласие.

Лалей Фос изслуша равнодушно обясненията на директора, след това взе листа в ръка и го прегледа набързо. Лицето му обаче не издаваше това, което мислеше.

— Аз получавам толкова много ръкописи, че в момента не мога да ви кажа от къде е. Ще го взема с мен в бюрото ми и ще прегледам в регистъра.

Майк наново се замисли. Той не искаше да изпусне от очи това доказателство. Но после размисли, че то не може да има никаква стойност, докато не се открие, към кой ръкопис принадлежи. Ето защо, макар и неохотно, той се съгласи.

— Какво мислите за този човек? — попита Джек Хебуорд, когато вратата се затвори след драматурга.

— Чувствувам антипатия към него — каза Майк откровено. — Първото ми впечатление е решително отрицателно, но възможно е да съм несправедлив.

Джек Хебуорд въздъхна. С Фос той винаги имаше неприятности, понякога даже по-големи, отколкото с темпераментната Мендоза.

— Странен човек е той — каза Хебуорд. — Но е дяволски сръчен. Не зная дали някой може да се справи така бързо с многото работа, както Лалей Фос. Но изобщо, с него трудно се работи.

— И аз така мисля — каза Майк сухо.

Те се отправиха към ателието. Майк потърси Адела, за да ѝ се извини за невежливото си държане. Когато я наближи, забеляза сълзи в очите ѝ. Тя беше твърде много огорчена от поведението му и не беше в състояние да съсредоточи вниманието си върху ръкописа. Мисълта ѝ непрекъснато се напрягаше да разгадае причината, която го беше накарала да вземе листа от ръкописа.

— Много съжалявам — каза той с огорчение. — По-добре да не бях идвал!

— Много по-добре — каза тя и при все това се усмихна. — Защо взехте листа? Сигурно сте детектив?

— Да, признавам — каза Майк безгрижно.

— Казахте ли истината, когато ми обяснявахте, че чичо ми... — тя млъкна, тъй като не знаеше как да обясни.

— Не — отвърна Майк спокойно. — Вашият чичо е мъртъв, мис Лимингтон.

— Мъртъв? — извика тя уплашена.

Той кимна.

— Той е убит при съвършено необикновени обстоятелства.

Внезапно тя пребледня.

— Значи той е жертвата, чиято глава е била намерена в Енгар?

— Откъде знаете това?

— Прочетох днес в един сутрешен вестник — каза тя.

Майк прокле цялата пасмина репортьори, които бяха по дирите на тази трагедия. Но рано или късно все пак щеше да се разчуе — и с тази мисъл той се утеши.

В този момент Фос наново се появи и Майк можа да се отърве от по-нататъшни обяснения. Драматургът приказваше тихо с Хебуорд. След това последният кимна на Майк.

— Фос не може да идентифицира ръкописа — каза той, като му подаде листа. — Възможно е да не принадлежи към никой ръкопис, а да е само отделна страница, изпратена от някого. Освен това, вероятно е да е останала от бившата фалирала филмова компания, от която приех цялото ателие. Тук намерихме доста ръкописи, които прибрахме.

Директорът погледна нетърпеливо към часовника.

— Мистер Бриксан, ще бъдете ли така добър да ме освободите? Предстои ми да направя няколко снимки в една местност, около десетина километра далеч от тук. Независимо от това, с появяването си вие разстроихте моята артистка. А вие знаете, че точно това не бива.

Майк имаше нова идея.

— Ще ми позволите ли да ви придружа? Обещавам ви най-тържествено, че никому не ще преча.

Старият Джек го погледна и промърмори нещо. След това обаче, се съгласи и десет минути по-късно Майк Бриксан седеше до младото момиче в големия автомобил, който ги понесе към Гриф Товер.

6

СОБСТВЕНИКЪТ НА ГРИФ ТОВЕР

Дълго време Адела мълча. Неприятността от натрапчивата компания, както и напрежението за изхода от пробите, правеха всякакъв разговор невъзможен. Колкото повече се приближаваше до целта, толкова по-голяма ставаше тревогата ѝ.

— И мистър Лалей Фос е с нас — каза Майк — правейки опит да я заговори.

— Той идва винаги с нас, когато правим снимки на вълн — каза тя кротко. — Понякога, през време на снимките, се налага да се направят известни изменения в ръкописа.

— Къде отиваме? — попита той.

— Най-напред в Гриф Тover — отвърна тя. Беше ѝ невъзможно да бъде неучтива. — Това е едно голямо владение, принадлежащо на сър Грегори Пене.

— А аз мислех, че отиваме в Довер Хауз.

Тя го погледна, като смръщи чело.

— Защо питате, щом знаете по-добре, — отвърна тя с лека досада.

— Защото ми е приятно да ви слушам — каза той спокойно. — Сър Грегори Пене, струва ми се, че познавам това име.

— Не е ли бил по-рано дълги години в Борнео?

— Той е непоносим — каза тя живо. — Аз го мразя.

Адела не обясни на Майк причините за това, а и сам той не искаше да я отегчава с въпроси. Неочаквано тя продължи:

— Два пъти съм била там. Той притежава много красив парк, в който мистър Хебуорд често е правил снимки. Тогава аз бях статистка и излизах групово заедно с другите статисти. Желала бих да не правех никакво впечатление. Той е голям ловец на жени, и то предимно киноартистки. Аз съвсем не искам с това да кажа, че съм артистка — прибави тя тихо. — Искам да кажа за другите. Цяло щастие е, че в

Гриф Товер ще се снима само една сцена. Дано да не е в къщи. Зная, че това е невъзможно, защото той винаги е в дома си, когато отиваме там.

Майк я погледна от страни. Особено му харесваха сериозните ѝ големи очи. За миг Майк си я представи при задирванията на сър Грегори Пене, макар и да не го познаваше.

— Забележително е, че във филмите и романите всички барони се явяват като злодеи — каза той. — Тези обаче, които познавам в живота, са все хора с благородни характери. Но не ви ли дразня със своето присъствие? — попита той, като сподави гласа си до шепот.

Тя студено го погледна.

— Трябва да призная, да — отвърна тя свободно. — Чуйте, мистър Бриксан, за мен днес се открива един голям шанс да авансирам. Такъв случай друг път няма да ми се удаде. Поне аз смятам така. Такова щастие иначе се среща само в романите. Вие схващате, че всичко ще зависи от днешния опит. Не се ли сецтате, че вашето присъствие ме дразни? Не малко ме смущава обстоятелството, че дебютът ми ще се състои в Гриф Товер. А това място ми е страшно омразно — каза тя развълнувано. — Тази голяма мрачна постройка с тигрови кожи и страхотни мечове по стените...

— Мечове ли? — попита той бързо. — Какво искате да кажете с това?

— Целите стени са окичени с мечове. Всички те са стари оръжия, донесени от далечния изток. Аз потрепервам като ги видя. А на сър Грегори Пене те доставят особена радост. При последното ни посещение, той разказваше на мистър Хебуорд, че са така остри, сякаш току-що са излезли от ръката на оръжейния майстор. Някой от тях са от преди триста години. Чуден човек е сър Грегори. Той може, например, да разреже на две ябълка в ръката ви, без при това ни най-малко да ви нарани. В това отношение той е страшен. А ето я и къщата.

Тя му я посочи.

Гриф Товер беше една от онези мрачни постройки, които архитектите строяха през времето на кралица Виктория. Една голяма сива кула в лявото крило правеше постройката несиметрична, но и тя не беше в състояние да наруши отегчителната праволинейност на фасадата. Цялата къща имаше гол вид — никъде по стените не се забелязваше зеленина. Самата постройка се намираше всред голямо

голо място, покрито с жълт чакъл, което още повече усилваше неприятното впечатление.

— Изглежда като казарма с малък плац за упражнения — каза Майк.

Автомобилът мина през дворната врата и спря по средата на пътя за коли. Навярно градината се намира отвъд постройката, защото отегчителната фасада едва можеше да привлече някой филмов режисьор.

Майк слезе. Джек Хебуорд вече беше разпоредил да свалят камерата и прожектора. Зад автомобила следваше динамото с три големи прожектори Юпитер, които щяха да усилят дневната светлина.

— Вие пак сте излезли напред — промърмори Джек. — Много ще ви бъда благодарен, мистър Бриксан, ако не ми пречите. Днес ми предстои тежка работа.

— Не можете ли да ме представите като статист — попита Майк. Джек направи гримаса.

— Какво пак сте намислили? — попита той подозрително.

— Имам особен план. Ще бъде много добре, ако ми позволите. Обещавам ви, че не ще правя нищо, което би ви пречило, мистър Хебуорд. Искам да понаблюдавам някои работи тук, но нали ще направя впечатление, ако присъствието ми не се оправдае с участие във филма.

Джек Хебуорд прехапа устни, прокара ръка през гладко обръснатата си брада и погледна мрачно.

— Е, останете — каза той не много радостно. Може би ще ви се удаде да влезете в роля, но обикновено много труд ми струва, докато науча един любител в какво се състои работата му.

В компанията имаше един строен младеж. Той беше доста красив. Косата му беше гладко сресана назад. През време на пътуването, той седеше от лявата страна на Адела и не проговори нито една дума. С пъхнати в джобовете на панталоните ръце, той се отправи към директора и го запита с упрек:

— Мистър Хебуорд, кой е този човек?

— Кой човек? — попита Джек. — Искате да кажете Бриксан? Той е статист.

— А, статист! — каза високомерно младият човек. — Много неприятно е, когато такива хора започнат да се поставят на равна нога

с нас. И тази Лимингтон, тя ще развали целия филм, бъдете уверен.

— Така ли? — измърмори Хебуорд — Чуйте, мистър Конопи, аз не съм до толкова очарован от вашата игра, че да търпя да ми се правят подобни забележки.

— През целия си живот не съм имал статистка партньорка!

— Вие може да ѝ се доверите — каза Джек, без да се отклонява от работата по свалянето на вещите и разопаковането им.

— Мистър Хебуорд, Мендоза е първокласна артистка... — започна младият човек отново.

Директорът се надигна и го изгледа от горе до долу.

— Я се махнете оттук и чакайте да ви повикам — каза той остро. — Когато почувствувам нужда от съвета ви, сам ще ви повикам. А сега тук сте излишен!

Конопи сърдито сви рамене и се отдалечи. Той беше уверен, че филмът ще пропадне. Той обаче снимаше от себе си всяка отговорност — нали беше предупредил директора!

На главния път в Гриф Товер стоеше Грегори Пене и внимателно разглеждаше цялата компания. Дългогодишното му престояване в Борнео беше придало тъмен цвят на кожата му. Изтощеното от тропическото слънце и опияняващи отрови лице беше изпъстрено с множество бръчки. Само кръглата, мека, почти женствена брадичка беше запазила първоначалната си форма.

Майк непрекъснато го наблюдаваше, докато вървеше към компанията. Той знаеше, че това е Грегори Пене. Баронът носеше елитно кариран костюм за голф с червеникав цвят. Каскет от същия плат беше ниско нахлупен над лицето му.

Когато наближи, Пене извади пурата от устата си и с ловко движение засука краищата на мустаците си.

— Добро утро, Хебуорд! — извика той. Гласът му беше груб и суров. Никога усмивка не беше смекчавала суровия му тон.

— Добро утро, сър Грегори! — каза старият Хебуорд, като се отдели от хората си. — Съжалявам, че закъсняхме.

— Няма защо да се извинявате — каза Пене. — Аз предполагам, че ще започнете по-рано със снимките. Ами доведохте ли със себе си моето малко момиче?

— Вашето малко момиче? — Джек погледна с недоумение. — Мендоза ли? Не, днес я няма.

— Не, не Мендоза. А, ето я! Аз само се шегувам.

Кое е, дявол да го вземе, това малко момиче? — си мислеше Джек.

Той не знаеше на какви неприятности беше подложена по-рано една от неговите статистики. Не след много обаче, разбра. Баронът се отправи към Адела Лимингтон, която усърдно четеше ръкописа.

— Добро утро, красива госпожице — каза той, като вдигна каскета си едва на един пръст над главата си.

— Добро, утро, сър Грегори — каза момичето студено.

— Вие не изпълнихте обещанието си! — той поклати дяволито с глава. — Да, жените...

— Не си спомням да съм ви давала някакви обещания — каза момичето спокойно. — Вие ме поканихте на вечеря, а аз ви отговорих, че няма да дойда.

— Щях да ви пратя автомобила си, за да не се оправдавате с това, че пътят е дълъг. Но нищо, няма нищо.

Майк пламна от гняв като видя, че Грегори я хвана за ръката. Пене си даваше вид на бащински настроен приятел, но момичето се чувствуваше обидено и огорчено.

С рязко движение Адела освободи ръката си, обърна гръб на нахалника и се отправи към Хебуорд, когото помоли да ѝ прочете една дума, която в действителност беше написана много ясно. Стариат Джек разбра. Изпод полуотворените си клепачи той беше видял цялата сцена.

— За последен път правим снимки в Гриф Товер — ѝ каза той.

Възгледите на Джек Хебуорд по отношение на жените бяха съвършено противоположни на тези на Грегори Пене.

МЕЧОВЕТЕ НА ГРЕГОРИ ПЕНЕ

Цялата компания мина зад къщата, за да прави снимки. Майк Бриксан остана сам с барона. Грегори Пене гледаше момичето с огнен поглед. Като се обърна, той забеляза Бриксан и го погледна студено и небрежно.

— Кой сте вие? — попита той и изгледа детектива от горе до долу.

— Аз съм статист — каза Бриксан.

— Статист? Един от палячовците, които се цапат с бои и пудра? Та това не е професия за един мъж!

— Има и много по-лоши професии — отвърна Бриксан, потискайки отвращението си към този човек.

— Познавате ли малкото момиче? — попита баронът. — Как се казваше... Лимингтон?

— Аз съм добър приятел с нея — излъга Бриксан.

— А! — извика баронът и изведнъж стана по-любезен. — Тя е много красиво, мило момиче. Жалко, че е статистка. Елате някой път с нея на вечеря у дома.

Грегори му смигна. Бриксан се заинтересува от този недодялан човек с брутални инстинкти. Пене беше роб на своите страсти, но все пак навярно той имаше известни способности, тъй като по-рано заемаше висок пост в управлението на страната.

— Ще вземете ли участие в снимките? Ако не, елате с мене горе да ви покажа моята колекция мечове — каза баронът.

Бриксан разбра, че Грегори иска да се сближи с него, защото беше казал, че е добър приятел на Адела.

— Не, сега съм свободен — отвърна той.

За Майк по-добре не можеха да се стекат обстоятелствата. Баронът не подозираше, че Бриксан беше решил да не напуска Гриф Товер, преди да разгледа сбирката оръжия.

— Да, тя е много мило, обично момиче.

Грегори Пене се върна на предишната тема, щом влязоха в къщата.

— Както казах, жалко, че е статистка. Тя е твърде млада, разбира се, няма слабостта да фантазира и главното е олицетворение на невинността. Нахалните и дръзки момичета не мога да търпя; те не са в състояние да ме привлекат. Знаете ли, едно момиче трябва да бъде чисто като пролетно цвете, като нежна теменужка, като кокиче. На драго сърце бих дал цял букет великолепни рози за едно-единствено таква малко сладко горско цвете...

На Бриксан му стана твърде неприятно, но въпреки това слушаше с интерес Пене, чиито думи бяха дръзка безочливост. С големи усилия Майк се въздържахше да не хване за гушата този безсрамен човек.

Големият преден хол, през който минаваха, беше покрит с фаянсови плочи. Бриксан се вгледа и забеляза, че стените от горе до долу, бяха декорирани с красиви саби. По стените висяха стотици саби, ятагани, стари японски мечове с красива резба по дръжките.

— Харесват ли ви? — попита Грегори Пене с гордостта на страстен колекционер? — Между тях няма нито едно оръжие, втори екземпляр от което да можете да намерите другаде. И тук е само една малка част от цялата ми сбирка.

Той въведе госта си в един обширен вестибюл, осветяван от квадратни прозорци на равни разстояния един от друг. И тук стените бяха украсени с блестящи оръжия. Сър Грегори отвори една врата и въведе госта в една голяма зала, която по всяка вероятност служеше за библиотека, макар че Бриксан видя много малко книги. Те бяха най-обикновени томове, каквито се срещат навсякъде по етажерките.

Над ниската камина висяха кръстосани два големи меча. Бриксан за пръв път виждаше такива оръжия.

— Какво ще кажете?

Грегори Пене откачи от сребърната кука един меч. При измъкването му от ножницата, острието блесна на слънцето. Подаде го на Бриксан и каза:

— Не пипайте острието, защото ще се посечете. Мечът е толкова остър, че косъм може да разцепи. С него в един само миг мога да ви разсека от горе до долу, без да разберете какво става.

Внезапно лицето му се помрачи. Той взе от ръцете на Бриксан меч, вмъкна го в ножницата и наново го окачи.

— От Суматра ли е този меч?

— Не, от Борнео — отвърна баронът късо.

— А! Родината на главорезите!

Грегори погледна Бриксан и сви вежди.

— Не, мечът е от холандската част на Борнео.

Личеше, че оръжието е свързано с някоя неприятна история, за която баронът не желае да си припомня. Дълго време той се взира мълчаливо в слабия огън в камината.

— Аз убих човека, на когото принадлежеше — каза той най-после. — Майк се учуди, защото тези думи бяха по-скоро отправени до самия Пене, отколкото до него — струва ми се, че вече не е между живите — прибави той тихо.

Когато след това баронът вдигна очи, Бриксан забеляза в тях отпечатъка на страх и ужас.

— Седнете! Как ви беше името? — каза той и посочи две ниски кресла. — Нека пийнем нещо.

Той натисна копчето на звънеца и за голямо учудване на Бриксан, в стаята влезе набит тъмнокож туземец, до пояса гол. Грегори му каза нещо на език, който Бриксан не разбра, но предположи, че е малайски. Слугата се поклони със скръстени на гърди ръце, след това вдигна ръка и я положи последователно на челото, устата и сърцето. След малко той се върна с табла, на която бяха поставени бутилка и две малки чаши.

— Аз не държа бели слуги, защото не мога да ги търпя — каза Пене, като на един дъх изпразни чашката си. — Харесвам слуги, които не крадат и не бръщолевят. Вие можете да смажете от бой някого от тези слуги, щом не се държи добре, и никакви неприятности не ще имате впоследствие. Този човек взех на служба при мен през последната година от пребиваването ми в Суматра. Той е най-добрият слуга, който до сега съм имал.

— Всяка година ли ходите в Борнео? — попита Бриксан.

— Почти всяка година. Имам собствена яхта в пристанището на Сутхамптон. Веднъж в годината трябва да се махна от тази проклета страна, за да не полудея. Тук няма нищо, съвсем нищо. Виждали ли сте оня стар шут Лонгвал? Хебуорд ми казваше, че и при него ще правите

снимки. Той е едно старо магаре, което си дава голяма важност и живее с мисли за миналото. Облича се сякаш е рекламна картина на някоя фабрика за уиски. Пийте още една чашка.

— Още първата не съм изпил — каза Бриксан с усмивка. Той наново погледна към окачения над камината меч. — Отдавна ли притежавате този меч? Изглежда съвсем нов.

— Нов — каза другият бързо. — Какво си въобразявате? Той е над триста години. Моя собственост е от една година.

Внезапно Грегори промени темата на разговора.

— Вие ми харесвате. Една среща е достатъчната да разбере дали даден човек ще ми хареса или не. Вие трябва да отидете в далечния изток, където бихте могли да натрупате хубави пари. Там аз събрах едно богатство повече от два милиона. Ориентът е пълен с чудеса и в него човек може да преживее невероятни неща — той се обърна и погледна Бриксан с блестящи очи. — В Ориента можете да се сдобиеете с най-верните слуги. Искате ли да видите най-добрия слуга, какъвто изобщо може да съществува?

Той изговори тези думи с особен тон. Бриксан кимна с глава в знак на съгласие.

— Искате ли да видите роб, който никога не пита и никога не отказва послушание? Който не обича никого, освен мен? — той се удари в гърдите. — И мрази всички, които аз мразя? Вие трябва да го видите — Баг.

Баронът стана, отиде до писалищната маса и посегна към една ръчка, която Бриксан беше забелязал. Пене я дръпна и част от дървения цокъл на стената се отвори навътре. В първите няколко секунди Бриксан не видя нищо, след това обаче в отвора се показа тъмна страхотна фигура. Майк Бриксан с усилие сподави един вик.

8

БАГ

В стаята влезе голям орангутан — маймуна. Макар и да вървеше свит, височината му не беше по-малка от шест стъпки. Големите му черни очи гледаха Бриксан със зъл поглед. Косматите му гърди бяха силно развити, ръцете му достигаха до пода и имаха дебелината на човешко бедро. Маймуната беше облечена в тъмно сини гащи, прикрепени към раменете с презрамки.

— Баг! — извика Грегори с толкова нежен глас, че Бриксан се стъписа. — Ела тук!

Великанската фигура мина косо през стаята към камината, където седяха.

— Това е мой приятел, Баг!

Маймуната протегна ръката си и Бриксан почувствува как ръката му потъна в меката, кадифена ръка на животното. След това пак поднесе ръката му към носа си и я помириша.

— Донеси ми цигари! — каза Пене.

Маймуната отиде до едно шкафче, измъкна чекмеджето и донесе една кутия.

— Не тази — каза Грегори. — Малките! — той говореше ясно и разчленено.

Без бавене, Баг върна кутията и донесе друга.

— Налей ми уиски със сода.

Маймуната изпълни заповедта и наля чашата, без да разсипе капка. Когато Грегори каза „достатъчно“, тя взе запушалката и запуши шишето.

— Благодаря, много добре, Баг!

Безшумно маймуната се оттегли в помещението си. Грегори затвори вратата след нея.

— Животното се държи като човек — каза Бриксан, все още обхванат от учудване.

Грегори Пене се усмихна.

— Баг ми върши много повече работа, отколкото който и да било слуга и ме пази от всякакво посегателство.

Погледът на Грегори се плъзна към меча над камината.

— Къде го държите?

— Той има собствена стая, която държи много чиста. Храни се заедно със слугите.

Много чудно — каза Бриксан пресилено, а Пене наново се усмихна от удоволствие.

— Да, той обядва заедно със слугите. Те се страхуват много от него, но го и уважават. За тях той е нещо като демон. Знаете ли какво ще стане, ако кажа: „Този човек е мой враг“ — и той посочи гърдите на Бриксан. — Той ще ви разкъса на парчета. Но Баг може да бъде и любезен! Всяка нощ той излиза навън. Досега не е имало никакво оплакване от него! Никому нищо не е откраднал, нито пък някого е изплашил. Скита се така из горите и никому нищо не прави.

— От кога го имате?

— От осем или девет години — каза баронът спокойно, като изпи налятата му от маймуната чаша. — Хайде, сега да слезем долу при артистите. Да, тя е много мило момиче. Не забравяйте да я доведете на вечеря. Ами как се казвахте?

— Бриксан, Майк Бриксан.

Грегори Пене промърмори нещо.

— Да, не ще забравя името ви. — Бриксан. Ще кажа и на Баг, и той трябва да знае.

— Ще ме познае ли, ако му назовете името ми — попита Бриксан с усмивка.

— Да ви познае? — извика баронът презрително. — Не само ще ви познае, но стъпките ви ще проследи и ще ви намери. Нима не забелязахте как помириса ръката ви. Той запомни вашата миризма, приятелю мой, и ако му кажа: „върви и предай на Бриксан тази вест“, той непременно ще ви намери.

Когато излязоха в парка зад постройката, първата сцена беше вече снета. Джек Хебуорд се усмихваше. Навярно опасенията на Адела не бяха се сбъднали. Снимките наистина бяха сполучливи.

— Момичето е нежно и сладко като праскова — каза Джек очарован. — Родена само за киноартистка! Подхожда извънредно

много за тази роля. Всичко е така хубаво, човек просто не може да повярва. Какво желаете?

С тези думи той се обърна към Коноли, на когото пак нещо не беше по угодата, както впрочем е винаги при киноартистите, ползващи се с особено име. Коноли смяташе, че филмът не му даваше достатъчно възможност да изяви таланта си.

— Мистер Хебуорд — каза той с тъжен глас, — участието ми в целия филм е нищожно. Едва ли ще има всичко 15 метра едри снимки от мен. Съгласете се, че така не може. Когато един млад артист с красива фигура...

— Но вие изобщо нямате такава — отсече Джек. — Мендоза пък твърдеше, че във филма вие имате твърде голяма роля.

Майк се озърна. Грегори Пене пак беше отишъл при Адела. В радостта си, момичето беше забравило отношението и омразата си към този човек.

— Мила госпожице, желая да поговорим, преди да си отидете — каза той тихо.

Адела дори се усмихна.

— Намирате ме в добро настроение, сър Грегори.

— Искам да ви се извиня за случилото се по-рано. В бъдеще ще се съобразявам с мнението ви, че едно момиче може да си позволи да целуне само мъжа, когото обича. Имам ли право? — попита той.

— Разбира се, че имате право. Но, моля, забравете тази история, сър Грегори.

— И така, няма вече да ви целувам против желанието ви, а особено, когато сте в моя дом. Моля да ми простите.

— Прощавам ви — тя се върна и искаше да си тръгне, обаче той я хвана за ръката.

— Нали ще дойдете на вечеря? — той посочи с глава към Бриксан, който не ги изпускаше от очи. — Вашият приятел ми обеща да ви доведе.

— Какъв приятел? — попита тя и смръщи чело. — Мистер Бриксан ли?

— Да, той. Защо дружите с такива хора? Разбира се, той не е лош човек, напротив, много ми харесва. Е, ще дойдете ли на вечеря?

— Не, не мога да дойда — каза тя. Наново я беше обхванало отвращение към Грегори.

— Мила госпожице — каза той сериозно. — Стига да поискате, всичко можете да получите от мен. Защо си блъскате хубавата главица с тези глупави филми. Ако желаете, аз ще ви създам собствена филмова компания, ще имате най-хубавите автомобили и всичко онова, което човек може да купи с пари.

При тези думи очите му заблестяха, Адела потрепери от отвращение.

— Нямам нужда от нищо, сър Грегори. Имам всичко, от което се нуждая — отвърна тя късо.

Тя беше обидена на Бриксан. Как смееше той да приема покани за нейна сметка? Как се осмеляваше да се нарича неин приятел? Гневът ѝ към Бриксан я накара да забрави за миг отвращението си към Грегори.

— Елате довечера с него — каза Грегори разпалено. — Много бих се радвал да ви видя у дома. Разбирате ли ме? Нощта ще прекарате в къщата на стария Лонгвал, а от там няма да ви бъде трудно да дойдете.

— Не, не ще дойда. Вие не знаете какво говорите, сър Грегори. Предложението ви ме обижда страшно много.

Тя рязко се отвърна от него. Майк Бриксан искаше да ѝ заговори, но тя вирна глава и бързо отмина покрай него.

Когато апаратите на Хебуорд бяха опаковани и цялата компания се качи в колата, Майк видя, че Адела е седнала между Джек и намусения Коноли. Но той беше достатъчно разумен, за да не прави опити да се доближи до нея.

Колата беше готова за тръгване. Сър Грегори се приближи до Майк и сложи крак на стъпалото на автомобила.

— Вие ми обещахте да я доведете... — започна той.

— В такъв случай навярно съм бил пиан — отвърна Майк. — Мис Лимингтон е свободна да прави каквото желае. Но аз мисля, че ще направи грешка, ако се съгласи да остане на вечеря сама с вас или с който и да било друг мъж.

Майк очакваше гневен отговор. За голямо учудване обаче Грегори се усмихна и приятелски му кимна за сбогом. Когато колата излезе навън, Майк се озърна и забеляза, че Грегори говори с един човек. Той позна, че този човек е Фос, който неизвестно защо беше останал.

След малко той ги забеляза на прозореца на библиотеката. А горе над тях, в тъмната стая, седеше страшният Баг и чакаше заповедите на своя господар, за да ги изпълни без разсъждения и съжаления. Майк Бриксан, който беше минал през много опасности, изтръпна при тази мисъл.

9

В КЪЩАТА НА ЛОНГВАЛ

Довер Хауз лежеше от страна на главното шосе. Владението се състоеше от няколко неправилни малки постройки, издигащи се зад живите плетища и криви зидове. По-рано за стопанството се грижеше един градинар, но сега неговата къщичка беше пуста, прозорците изпотрошени и покрива хлътнал. От цял век насам вратите стояха незатворени и бяха почти разрушени от времето.

Там, където по-рано се простираха свежи, грижливо отглеждани ливади, сега растяха бурени и храсти, бодили и дива лайкучка.

От пръв поглед Майк схвана, че само част от къщата е обитаема. Почти всички прозорци в останалата част бяха изпочупени или покрити с паяжина и изглеждаха като замазани с блажна боя.

Майк се развесели като видя странната фигура на мистер Самсон Лонгвал, който излезе от къщата, за да поздрави компанията. Плешивата му глава лъщеше на слънцето. Със сърнестите си панталони, кадифена жилетка и старовремски бастун, той изглеждаше точно така, както Грегори Пене го беше описал.

— Много се радвам, че ви виждам, мистер Хебуорд. Моята къща е много скромна, но в замяна на това ви поднасям моите сърдечни привети. В малката ми стая за хранене е сервиран чай. Бихте ли желали да ме представите на вашите хора?

Тази учтивост и достолепие, присъщи на едно минало поколение, очароваха Майк Бриксан и той почувствува симпатия към този стар човек, който внасяше със себе си облак на любов сред егоистичната съвременна атмосфера.

— Трябва да направя още една снимка, преди светлината да отслабне, мистер Лонгвал — каза директорът. — Ако нямате нищо против закуската да стане набързо, бих могъл да дам четвърт час почивка на артистите — той се огледа. — Къде е Фос? — попита той. — Трябва да направим малка промяна в една сцена.

— Мистер Фос ще дойде пеша от Гриф Товер — се обади някой.
— Той остана да говори със сър Грегори.

Джек Хебуорд се ядоса на своя драматург.

— Дано да не е останал да иска пари — каза той невъздържано.
— Този човек, ако не го държа здраво, ще изложи целия ми авторитет.

Очевидно Хебуорд беше преодолял неприятните чувства към новия статист и чувствуваше, че всред цялата компания няма нито един човек, на когото да може да се довери, без да наруши дисциплината.

— Склонен ли е да прави дългове? — попита Бриксан.

— Той никога няма пари и винаги се чуди чрез каква хитрост да се сдобие с тях. А след това пак остава без пари. Когато един човек я кара така, не е много далеч от затвора. Тук ли ще спите тази нощ? Навярно ще се върнете в Лондон?

— Не, ще остана — каза Майк спокойно. — Но не се грижете за мен, аз няма да ви преча.

— Елате да ви представя на стария Лонгвал — каза Хебуорд тихо. — Той е странен човек, но е добросърдечен като дете.

— След всичко, което видях, той ми харесва.

След като му бяха представили артистите, мистер Лонгвал каза:

— Страхувам се, че не ще има достатъчно място за всички. Но аз наредих една маса в моята читалня. Там можете да пиете чай вие и вашите приятели.

— Много любезно от ваша страна, мистер Лонгвал... — видяхте ли мистер Бриксан?

Старият човек кимна усмихнат.

— Видях го, преди да зная кой е. Аз много трудно запомням имена. Това е чудна слабост, която се е проявила още при моя прачичо Карл. Когато е пишел мемоарите си, той е объркал доста работи, поради което много от събитията, които е преживял, по-късно били сметнати за измислени.

Той ги въведе в една тясна стая, която се простираше по цялата дължина на къщата. По тавана се виждаха тъмни греди. Дървеният цокъл по стените беше изтъркан и излъскан от търкането на много ръце в течение на времето и предполагаше най-малко петстотин годишна възраст. „Тук няма кръстосани мечове над камината“ си мислеше Майк Бриксан, като се усмихна вътрешно. Вместо това той

видя портрета на красив стар човек. Достойнство и благородство личаха в лицето и представителната му фигура. В стойката на този човек имаше нещо грандиозно, величествено.

Лонгвал не отвори нито дума за портрета. След набързо направената закуска, всички излязоха навън. Майк Бриксан седна на градинския зид и оттам наблюдаваше последната сцена, която се снимаше при дневна светлина. И на него му направи впечатление добрата игра на Адела. Той достатъчно разбираше от филмово изкуство, за да схване какво облекчение е за директора намирането на една добра киноартистка. Леко и бързо тя предаваше всички движения, които Хебуорд и суфлираше.

При други обстоятелства, Майк би се смял, ако видеше Джек Хебуорд да играе ролята на младо момиче. Сега обаче детективът наблюдаваше с интерес как директорът срамежливо крие брадата си в ръце и с кръшни стъпки минава от единия до другия край на зрителното поле на апарата. Майк знаеше, че американецът е артист, който създава големите контури на отделните фигури и предава на своите артисти най-фината художествена изработка на образите. Адела Лимингтон не приличаше на себе си, тя беше Розела, наследницата на голямо богатство, което един зъл братовчед иска да ѝ отнеме. Мотивите на филма се срещат често и бяха познати на Майк.

— Всичко това е преписано отнякъде — каза Джек Хебуорд с философско спокойствие. — Съжалявам, че по-рано не се загрижих достатъчно. Цялата работа е нагласена от Фос. Ако си дам малко труд, ще намеря, че няма никакви оригинални идеи във фабулата.

Мистер Фос, макар и късно, пристигна. Майк Бриксан се питаше от какво естество можеше да бъде поверителният разговор с Грегори Пене.

Майк влезе в къщата и застана на един прозорец, откъдето наблюдаваше как постепенно отслабва дневната светлина. Той мислеше за необяснимото въздействие, което Адела имаше върху него.

През последните години Майк Бриксан се беше запознавал с много хубави жени от различни страни и с различно обществено положение. Той беше срещал и добри, и лоши. Някои от тях беше пратил в затвора, а една заловена в шпионство, беше застреляна през една мрачна зимна утрин от френските войски във Винсен. Но сега, с хладнокръвен самоанализ, той констатира, че сериозно е застрашен от

опасността да се влюби в едно момиче, което едва тази сутрин бе видял за първи път.

— Наистина странно! — каза той гласно.

— Какво е странното? — попита Хебуорд, който незабелязано беше влязъл в стаята.

— И аз доста си блъсках главата да отгатна какво толкова ви занимава — каза Лонгвал, който през цялото време мълчаливо беше наблюдавал младия човек.

— Мислех за портрета — Майк Бриксан се обърна и посочи портрета. До известна степен той казваше истината. — Лицето му ми е тъй познато — каза той. — Но не е възможно, тъй като портретът е доста стар.

Мистер Лонгвал запали две свещи и ги отнесе до портрета. Майк наново се вгледа в образа и наново величествената фигура на човека му направи дълбоко впечатление.

— Моят пращичо, Карл Хенри — каза мистер Лонгвал гордо, — или „великия господар“, както са го наричали в нашата фамилия.

Докато старият човек говореше, Бриксан стоеше полуобърнат към прозореца. Внезапно стаята се завъртя през очите му. Джек Хебуорд забеляза, че младият човек побледня и посегна към ръката му.

— Какво ви стана? — попита той.

— Нищо — отвърна Майк несигурно.

Хебуорд проследи погледа му и погледна към прозореца.

— Какво беше това? — извика той.

Въпреки слабата светлина, която пръскаха двете свещи и сумрака, който нахлуваше през прозореца откъм градината, стаята беше потънала в тъмнина.

— Видяхте ли? — извика Хебуорд, изтича към прозореца и погледна навън.

— Какво има? — попита Лонгвал и отиде към тях.

— Мога да се закълна, че на прозореца видях едно лице. И вие ли го видяхте Бриксан?

— Да — отвърна Майк неспокойно. — Ще имате ли нещо против, ако обиколя градината?

— Струва ми се, че беше муцуната на една голяма маймуна — каза Хебуорд.

Майк кимна с глава, излезе от стаята и тръгна по засипаната с чакъл пътечка към градината. Той извади от задния си джоб един броунинг, отвори предпазителя и след това го скри в дрехата си.

Майк изчезна, а пет минути по-късно Хебуорд го видя от прозореца на градинския път и отиде при него.

— Намерихте ли нещо?

— В градината няма никого. Навярно ви се е привидяло.

— Но нали и вие видяхте?

Майк замълча.

— Само ми се струва, че видях нещо — каза той с равнодушен вид. — Кога ще правите нощни снимки?

— Аз съм положителен, че видяхте нещо, Бриксан. Нали беше лице?

Майк Бриксан кимна.

10

ОТВОРЕНИЯ ПРОЗОРЕЦ

След малко динамомашината забръмча и със свистене започна да хвърля ослепителна светлина, при което внезапно освети фасадата на къщата. На улицата учудено стоеше един мотоциклетист и наблюдаваше необикновената картина.

— Какво има тук? — попита той любопитно.

— Правят филмови снимки — каза Майк.

— А, затова е тази светлина. Навярно е мистър Хебуорд.

— Къде отивате? — попита неочаквано Майк. Извинете за въпроса, но ако Чайчестер ви е на път, ще ми направите много голяма услуга, ако ме вземете със себе си.

— Седнете отзад — каза човекът. — Отивам в Питвер, но нищо няма да ми струва, ако ви отведе в града.

През целия път мотоциклетистът задаваше различни въпроси, отнасящи се до изработката на филми.

Бриксан слезе на пазарния площад и се упъти към къщата на един бивш свой учител, който се беше настанил в Чайчестер. Майк знаеше, че той притежава богата библиотека. След като с няколко думи отклони поканата за вечеря, той изложи своята молба.

— Не си спомням да сте били особено прилежен ученик. Но, разбира се, може да си услужите с библиотеката ми. Ако сте забравили някой стих от Вергилий, мога веднага да ви го кажа.

— Не, не се касае за Вергилий — отвърна Майк с усмивка. — Касае се до нещо много по-реално.

Около двадесет минути Майк се бави в библиотеката, и когато се върна, по лицето му се четеше задоволство.

— Мога ли да ползувам вашия телефон? — попита той.

Майк веднага получи връзка с Лондон. Десетина минути той разговаря със Скотланд Ярд, след това влезе в стаята за хранене, където неговия учител, стар ергенин, вечеряше.

— Още за една услуга искам да ви помоля — каза Майк. — Имате ли в къщата си някой револвер от по-голям калибър от този?

При тези думи, той извади револвера си и го сложи на масата. Майк знаеше, че мистър Скот е бивш офицер, преподавател в офицерския образователен курс. Ето защо изпълнението на неговата молба не беше трудно.

— Да, мога да изпълня желанието ви. Какво ще стреляте? Слонове ли?

— Нещо много по-опасно — отвърна Майк.

— Никога не съм любопитствувал, — каза мистър Скот и излезе от стаята.

След малко той се върна с един броунинг, тежък калибър. В другата ръка носеше пачка патрони. За пет минути те изчистиха неупотребяваното от дълго време оръжие. Майк го взе и се сбогува.

Сега на Майк беше по-леко, отколкото при идването. В града той нае един автомобил и се върна в Довер Хауз. Малко пред къщата той слезе и върна автомобила.

Джек Хебуорд не беше забелязал отсъствието на Бриксан. Старият Лонгвал, облечен в дълга дреха и с копринена шапчица на главата, веднага отиде при Майк, щом го забеляза.

— Мога ли да поговоря с вас, мистър Бриксан? — попита той тихо.

Те влязоха в къщата.

— Вие нали забелязахте, че мистър Хебуорд беше твърде уплашен? Той видял, че някой наднича през прозореца — едно същество с маймунска глава.

Майк кимна.

— Много чудно — каза замислено старият човек. — Преди четвърт час правех обикновената си вечерна разходка из задната част на градината и погледнах през плета към полето. Изведнъж видях как една исполинска фигура се надигна, като че ли израсна от земята и тръгна към онзи храсталак. — Той посочи през прозореца една група дръвчета и храсти. — Животното се стареше да се измъкне незабелязано.

— Може ли да ми покажете мястото? — попита бързо Майк.

Те се упътиха към храсталака, но нищо не намериха. За да види по-добре, Майк коленичи и огледа целия хоризонт, но въпреки това —

никаква следа от Баг. Майк беше уверен, че е маймуната от Гриф Товер. Може би появяването на маймуната беше съвсем невинно. Сам Грегори Пене беше казал, че Баг излиза нощно време и че е безопасен, при условие...

Мисълта беше твърде фантастична, почти абсурдна, но маймуната беше твърде разумна и притежаваше почти човешки разсъдък. Всякакви предположения бяха възможни.

Като се върна, Майк видя Адела. Тя беше свършила първата сцена и сега наблюдаваше предпазливите движения на двама бандити, които всред ослепителната светлина на прожекторите се катереха по зида.

— Извинете за въпроса, мис Лимингтон — каза Майк. — Носите ли със себе си друго облекло и бельо.

— Защо питате? — отвърна тя учудено. — Да, взела съм и други дрехи за всеки случай, например, ако завали дъжд.

— А сега друго. Загубила ли сте нещо в Гриф Товер?

— Липсват ръкавиците ми — каза тя бързо. — Намерихте ли ги?

— Не. Кога ги загубихте?

— Още в Гриф Товер забелязах, че ги няма. Помислих си... — тя внезапно млъкна. — Но това е глупаво.

— Какво помислихте? — попита той.

— По-добре да не казвам. Това е лично моя работа.

— Помислихте си, че сър Грегори ги е прибрал за спомен?

В полутъмнината той забеляза как тя се изчерви.

— Да, така помислих — каза тя смутено.

— А взели ли сте други вещи, които не са особено необходими?

— За какво, впрочем, говорите?

Тя го погледна подозрително. На Майк се стори, че тя го смята за пиян. В този момент обаче, на него не му беше възможно да ѝ обясни своите разхвърляни въпроси.

— Сега всички в леглото! — каза Джек Хебуорд. — Вървете да спите. Мистер Фос е определил на всекиго стая. Утре сутринта в 4 часа сме пак на работа, ето защо всеки да гледа да спи колкото може повече. Фос означихте ли стаите?

— Да — каза драматургът. — Имената изписах на всяка врата. Мис Лимингтон, за вас отделих специална стая. Доволна ли сте?

— Може би — каза Хебуорд със съмнение. — Но тя не ще прекара кой знае колко време, та да се мъчи да привикне към обстановката.

Адела пожела лека нощ на детектива и отиде в стаята си. Последната беше твърде малка и миришеше на мухъл. Мебелировката беше скромна и се състоеше от легло, скрин с огледало, малка маса и стол.

Подът беше току-що измит. В средата на стаята беше постлан изтъркан квадратен килим.

Тя заключи вратата, изгаси свещта и се съблече в тъмнината. След това отиде до прозореца и отвори едното крило. С учудване тя забеляза, че в средата на едното стъкло е залепена кръгла бяла хартия. Най-напред тя помисли, да я отлепи, но после съобрази, че може би Хебуорд е наредил да бъде поставен този знак, необходим за снимките на следващата сутрин.

Адела легна, но не можа веднага да заспи. Мисълта ѝ непрекъснато се връщаше към Майк Бриксан. Тя не знаеше какво да мисли: той беше красив човек, това трябваше да му се признае. Най-сетне тя се усмихна и заспа.

Едва беше преспала два часа, които ѝ се сториха като една минута, и тя се събуди със страшна уплаха. Чувство на някаква опасност я разбуди. Тя се надигна в леглото, сърцето ѝ лудо биеше. Страхливо, момичето се озърна в стаята. При бледната лунна светлина всеки ъгъл на стаята се виждаше. Никакво движение. Никой, освен нея, нямаше вътре. Не се ли е скрил някой зад вратата? Тя стана и леко натисна дръжката — вратата беше заключена. Прозорецът? Доколкото си спомняше той не беше много високо над земята. Тя отиде към него, за да затвори средното крило. Когато се канеше да затвори и другото, една дълга космата ръка се протегна в тъмнината и стисна китката на ръката ѝ.

Тя не извика, тя стоеше вцепенена от ужас. Сърцето ѝ замря, смъртен страх я обзе. Какво беше това, какво можеше да бъде? Тя събра всичката си смелост и погледна през прозореца — страшно животинско лице с две кръгли зелени искрящи очи я гледаше.

11

БЕЛЕГЪТ НА ПРОЗОРЕЦА

Мистериозното същество издаде птичеподобно леко цвъртене, сякаш ѝ говореше. Тя се взря и видя белите му зъби, които ясно изпъкваха в тъмнината. Животното не я теглеше. С едната си ръка то здраво я държеше за китката, а с другата се придържаше за паравана, на който се беше покачило. То наново започна да издава звуци и затегли ръката ѝ. Тя се опита да се измъкне, но напразно. Внезапно голям космат крак се прехвърли през прозореца и се показа и втора ръка, която покри лицето ѝ и задави нейния вик. Но някой, въпреки това, го беше чул. Долу блесна искра и се разнесе оглушителен трясък от револверен изстрел. Куршумът свирна във въздуха и удари в стената. Изведнъж голямата маймуна пусна Адела, скочи на земята и изчезна. Почти в безсъзнание, момичето се строполи върху перваза на прозореца. Долу, от сянката на един храст се отдели сянка, и Адела позна своя нощен пазач — Майк Бриксан.

— Ранена ли сте? — попита той тихо.

Тя едва поклати глава, гласът ѝ беше пресекнал.

— Улучих ли?

Като събра всичките си сили, тя се опита да говори.

— Не, струва ви се, че не — прошепна тя.

Майк запали електрическото си фенерче и освети земята.

— Не виждам никакви следи от кръв. Трудно беше да се улучи. Страхувах се да не ви нараня.

Един прозорец се отвори и се чу гласа на Хебуорд.

— Какво значи тази стрелба? Вие ли сте Бриксан?

— Да, аз съм. Слезте в градината, за да ви обясня.

Нито мистер Лонгвал, нито друг някой от компанията се беше събудил от гърмежа. Като слезе в градината, Хебуорд намери само Майк Бриксан. С няколко думи Майк му обясни случката.

— Маймуната принадлежи на нашия приятел Пене. Лично аз я видях тази сутрин.

— Какво мислите по това? Не сте ли на мнение, че маймуната е свикнала да се скита нощем и като е видяла отворения прозорец...

Майк поклати отрицателно с глава.

— Не — каза той спокойно, — тя е дошла тук с определена цел. Тя е искала да отвлече вашата киноартистка. Това звучи много театрално, почти невъзможно, но аз съм убеден, че тази маймуна има човешки разсъдък.

— Но тя не познава Адела и никога не я е виждала.

— Да, но знае нейната миризма — каза Майк. — Днес в Гриф Товер мис Лимингтон загубила ръкавиците си и навярно благородният Пене ги е скрил, за да даде възможност на своя Баг да опознае миризмата ѝ.

— Това не мога да повярвам, това е невъзможно, — каза Джек Хебуорд. — Признавам, разбира се, че тези маймуни са в състояние да вършат чудни работи. Застреляхте ли я?

— Не, не улучих. Но при втори случай непременно ще я убия, защото иначе тя мен ще умъртви.

— Ами как се намерихте тука?

— Аз бдях — каза Майк небрежно. — Един истински детектив трябва да наблюдава толкова много работи, че не може да спи като другите хора. През цялото време аз стоях в градината, тъй като очаквах Баг. Той е там?

Вратата се отвори и една стройна фигура, завита в утринна дреха излезе навън.

— Мила госпожице, ще се простудите — каза Хебуорд. — Какво ви се случи?

— Не зная — тя погледна китката на ръката си. — Чух неочаквано шум и отидох към прозореца. В същия миг се яви онова чудовище и ме хвана за ръката. Какво беше, мистер Бриксан?

— Нищо повече от една маймуна — каза той с престолено равнодушие. — Съжалявам, че така много се изплашихте. Струва ми се, изстрелът най-много ви изплаши.

— Не, вие знаете много добре, че не изстрелът ме изплаши. Маймуната беше страшна, ужасна — с треперещи ръце тя закри лицето си.

— Има право — каза Джек Хебуорд. — Мис Лимингтон, вие дължите голяма благодарност на нашия приятел. Той е очаквал това

посещение и цялата нощ е чакал в градината.

— Очаквали сте? — попита тя учудено.

— Мистер Хебуорд преувеличава — каза Майк. — Ако мислите, че говоря със скромността на някой герой, лъжете се. Аз допуснах, че маймуната може да дойде, защото мистер Лонгвал я беше видял по полето. Нали и вие я видяхте, мистер Хебуорд?

Джек кимна с глава.

— Всички ние я видяхме — продължи Майк. — И понеже не исках появата на някаква глупава маймуна да стане причина да се разруши кариерата на една току-що открита филмова звезда, останах на пост в градината.

С рязко движение тя протегна своята малка ръка и Майк я стисна.

— Благодаря ви, мистер Бриксан. Разкайвам се за недоброто мнение, което имах за вас.

— Е, на кого не се случва това? — каза Майк и сви рамене.

Тя влезе в стаята си, но този път затвори здраво прозореца. Преди да легне, тя още веднъж отиде до прозореца, погледна навън и съзря малка светеща точка. Това беше цигарата на Майк. След това спокойно легна и спа непробудно, докато Фос потропа сутринта.

Драматургът пръв излезе навън. В сутринния здрач градината бавно и постепенно се очертаваше.

Той недружелюбно поздрави Майк. Последният отвърна на поздрава му.

— Добре, че ви срещнах, мистер Фос. Кажете ми, защо вчера останахте в Гриф Товер?

— Не е ваша работа — измърмори Фос и тръгна.

Майк обаче се изпречи на пътя му.

— Напротив, моя работа е. Кажете какво означава бялата книга на прозореца на мис Лимингтон.

При тези думи той посочи кръглия знак, който и момичето беше забелязало миналата нощ.

— Не зная — каза Фос ядосано. В гласа му, обаче личеше смущение.

— Ако вие не знаете, кой друг ще знае? Сам аз ви видях вчера, преди да мръкне, като поставихте този знак.

— Добре, щом толкова настоявате, ще ви кажа. Този знак показва на оператора границата на зрителното поле на апарата.

Обяснението беше вероятно, Бриксан беше видял, че Хебуорд отбелязва в градината границите, за да бъде сигурен, че артистите ще бъдат хванати от обектива. Като срещна малко по-късно Хебуорд, Майк го попита за белега.

— Никога не съм давал нареждане да бъдат поставяни подобни белези. Къде е белегът?

Майк му посочи.

— Там горе никога не бих поставил белег, а особено на средата на прозореца. Какво значи това?

— Аз мисля, че Фос е поставил белега с определена цел, по желание на Грегори Пене.

— Но защо? — попита Хебуорд и го погледна смаяно.

— За да може Баг да познае стаята на Адела Лимингтон. Така е — каза Майк, който беше уверен в това, което казваше.

12

ВИК ОТ КУЛАТА

Майк Бриксан нямаше намерение да присъствува на сутрешните снимки. Той си беше начертал един план и тутакси, щом му се отдаде възможност, напусна Довер Хауз без, разбира се, да наруши благоприличието. Той тръгна напреко през полето и се добра до пътя, който водеше за Гриф Товер, Той помнеше добре полския път по границата на владението на Пене. Ако го използваше, можеше да избегне една доста голяма обиколка. След десет минути ходене, той достигна мястото, където пътя за пешеходците се отделяше от автомобилния път. Майк закрачи бързо, като се взираше в земята и търсеше следи от Баг. Но от дълго време не беше валяло, почвата беше изсъхнала и ако животното не беше ранено, едва ли някакви следи можеха да се открият.

Майк стигна висока каменна ограда, образуваща южната граница на имението на барона. След това тръгна успоредно с нея, докато се добра до един заден изход. Малко преди това някой беше минавал през вратата, тъй като тя беше само притворена.

Майк влезе и видя, че се намира в зеленчукова градина. Никой нямаше наоколо. В утринния здрач кулата правеше още по-неприятно впечатление. От комините не излизаше никакъв пушек. Гриф Товер изглеждаше заспал. Предпазливо Майк тръгна нататък. Той не смееше да се движи по откритата градина, а се придържаше в сянката на стената, докато се добра до високите храсти от чемшир, които извиваха надясно и отделяха зеленчуковата градина от великолепия парк, използван вчера от Джек Хебуорд за снимки.

Майк все още търсеше следите на Баг. И всеки миг очакваше да го срещне. Най-сетне той стигна до края на храстите. Само няколко крачки го делиха от сивата четириъгълна кула.

От своето място той виждаше добре. Спуснатите бели завеси и мъртвата тишина, която владееше в Гриф Товер можеха да измамат другиго, но не и Майк.

Той се колебаеше дали да влезе в къщата или да не влезе. Изведнъж трясък от счупване на прозорец се разнесе. От горната стая на кулата полетяха стъкла. Слънцето още не беше изгряло, земята все още тънеше в утринния здрач, така че храстите бяха добро скривалище.

Кой можеше да чупи прозорци в този ранен час? Предпазливият Баг в никакъв случай не можеше да бъде — в това Майк беше уверен. Внезапно пронизителен страшен писък от стаята на кулата процепи утринната тишина и отривисто пресекна.

Майк потрепери. Той напусна скривалището си, бързо пробяга по посипания с пясък двор и позвъни на главния вход, който се намираще непосредствено до кулата. С бърз поглед наоколо, той се увери, че зад него не е нито Баг, нито някой от слугите.

Изтече една минута, а след нея още. Той вдигна ръка, за да позвъни втори път, но в същия миг дочу стъпки в коридора, а след това шум от влачене на пантофи.

— Кой е там? — попита груб глас.

— Майк Бриксан.

Той чу шумно секнене, след това дрънкане на синджир. Тежката врата се отключи и едва се откряна.

Зад вратата се появи Грегори Пене. Той носеше сиви фланелени гащи и риза с незакопчани ръкави. Мрачният му поглед се проясни, щом видя Майк Бриксан.

— Какво желаете? — попита той учудено и отвори вратата по-широко.

— Искам да ви посетя — каза Майк.

— Толкова рано? — измърмори Грегори и затвори вратата след госта.

Майк не отговори, а последва Грегори. Личеше, че цялата нощ библиотеката е била използвана. Щорите на прозорците бяха плътно затворени. Електрическите лампи светеха, а пред камината стоеше маса с две бутилки уиски. Едната беше празна.

— Ще пиете ли една чаша? — попита Пене лаконично и си наля. Майк забеляза, че ръката му трепери.

— Маймуната ви в къщи ли е? — попита детективът, като с движение на ръката отказа предложената му чаша.

— Баг ли? Навярно е в стаята си. Той излиза, когато иска. Желаете ли да го видите?

— Не, сега не — каза Майк. — Впрочем, тази нощ аз го видях.

Пене запали изгасналата си пура и с бърз поглед се озърна.

— Видяхте ли го? Какво искате да кажете с това?

— Видях го в Довер Хауз, когато се опитваше да се вмъкне в стаята на мис Лимингтон. За малко щеше да намери смъртта си.

Грегори изпусна запалената клечка кибрит и бързо стана.

— Вие сте го застреляли? — попита той.

— Стрелях в него.

Грегори кимна.

— Тъй, тъй — каза той със спокоен глас. — Затова значи идвате. Но защо направихте това? Той е съвършено безопасен.

— Аз съвсем нямам впечатление, че той е безопасен — каза Майк хладно. — Той направи опит да отвлече мис Лимингтон от стаята ѝ.

Грегори опули очи.

— Нима е направил това?

Последва пауза.

— Сам вие го изпратихте да отвлече мис Лимингтон — каза Майк. — Вие подкупихте и Фос, за да постави знак на прозореца на стаята ѝ, така че Баг знаеше къде е тя.

Детективът млъкна. Баронът нищо не отговори.

— Вашата постъпка е престъпна и вие ще отговаряте пред законите.

Грегори затвори очи. Лицето му беше станало още по-тъмно.

— За да ми кажете това ли дойдохте? — каза Пене. — Аз вярвах, че ми мислите доброто.

— Аз не съм виновен, ако сте си създали погрешно впечатление — отвърна Майк. — Предупреждавам ви — при това той докосна с пръст гърдите на барона, — ако се случи на Адела Лимингтон каквото и да било от вас или от вашата отвратителна маймуна, не само веднага ще застрелям вашия мистър Баг, но ще дойда тук и ще пратя един куршум и в главата ви. Разбрахте ли? А сега имайте добрината да ми кажете какво означава викът, който току-що чух от стаята на кулата ви?

— Какво, по дяволите си въобразявате, та ме разпитвате така? — изръмжа Пене, Той беше страшно ядосан. — Вие нищожно, жалко

човече!

Майк измъкна от джоба си визитна картичка и я подаде на барона.

— Като прочете това, ще видите, какво право имам да разпитвам.

При светлината на лампата, стояща на масата, Грегори прочете визитката. Изведнъж той отпадна, главата му клюмна, ръката му се разтрепери така силно, че картичката падна на пода.

— Детектив? — каза той заеквайки. — Вие... вие сте детектив? Но какво искате от мен?

— Тук някой ужасно викаше — каза Майк.

— Навярно е бил някой от слугите ми. В къщи имаме една папуаска, която е болна и не е с всичкия си разум. Утре тя ще се махне оттук. Ще отида да я видя, ако позволите.

Той погледна към Бриксан, сякаш очакваше позволение. Грегори беше грохнал. Бледото му лице и смущението му бяха достатъчни, за да превърнат подозренията на Майк в увереност. В тази къща ставаше нещо и той искаше на всяка цена да узнае тайната й.

— Мога ли да отида? — попита той.

Майк кимна. Едрият, силен барон напусна стаята много бързо. Бриксан чу щракане на ключ. В миг той изтича до вратата и натисна дръжката. Вратата беше заключена. Бързо се озърна в стаята, изтича до един прозорец, вдигна завесата и се опита да отвори щорите на прозореца. Но и те бяха заключени. Внезапно лампите в стаята угаснаха. Само тъмночервената жар в камината излъчваше слаба светлина.

13

КАПАН, КОЙТО НЕ ЛОВИ

Бриксан чу слабо прашене в един ъгъл на стаята, след това лек шум от боси крака по дебелия килим и бързо дишане.

С ръка Майк напипа ключалката на щорите. Без бавене, той измъкна пистолета и бързо даде два последователни изстрела в ключалката. Изстрелите остро отекнаха в затворената стая. Навярно гърмежите бяха изплашили вмъкналите се в стаята хора, защото когато щорите отхвъркнаха от един само удар и в хубава мебелираната стая нахлу дневната светлина, вътре нямаше никой.

Веднага след това вратата се отвори и влезе баронът. Сега той се беше освободил от страха си и по лицето му се четеше израз на съжаление.

— Какво има? — прошепна той. — Тук някой стреля.

— Да, тук някой стреля — каза Майк спокойно — и тоя някой бях аз. А хората, които вие изпратихте, за да ми видят сметката, могат да бъдат доволни, че стрелях в прозореца, а не в тях.

На пода лежеше бял предмет. Бриксан се наведе и го взе. Това беше копринена връзка. Остра миризма излъчваше тя.

— В бързината някой я е изпуснал — каза той. — Не се съмнявам, че е щяла да влезе в употреба.

— Уверявам ви, че нищо не зная — каза Пене.

— Как е болната? — попита Майк с подигравателна усмивка. — Нали се сецате, умопобърканата, която преди малко така силно викаше.

Грегори опипа за миг треперещите си устни, вероятно за да се успокои.

— Добре е, мина й — каза той. — Имаше припадък.

Майк го погледна изпитателно.

— Искам да я видя — каза той.

— Не може — отговори Пене с висок предизвикателен глас. — Никого няма да видите тук! Какво по дяволите искате? Идвате в

толкова ранен час и си позволявате да стреляте и развалите покъщнината ми! Аз ще се оплача в Скотланд Ярд! Това ще ви коства службата ви, мили мой! Да не си въобразявате, че можете да правите каквото си искате? Аз ще ви докажа, че вашата власт е нищожна — гласът му ставаше все по-силен и най-после се превърна в крясък.

Майк видя, че Пене иска да заглуши страха си с викове и заплашвания. Детективът погледна към меча над камината. Грегори проследи погледа му и неочаквано промени държанието си.

— Защо ме ядосахте? Аз съм най-добрият човек в света, но с мен трябва да се отнасяте както трябва. Кой знае каква дива мисъл за мен сте си втълпили!

Майк не отговори. Той бавно закрачи по стълбите надолу. Когато излезе отвън, слънцето изгряваше.

— Не настоявам да претърся къщата ви — обърна се той към Грегори — тъй като нямам разрешително. А докато взема такова, в къщата ви нищо не ще се намери. Но пазете се, стари приятелю! — и той го заплаши с пръст!

Когато Майк се отдалечаваше по пътеката, от най-горния прозорец на кулата една отчаяна жена го следеше с поглед.

Бриксан се върна в Довер Хауз точно за закуска. Никой не беше забелязал отсъствието му, с изключение на Адела, която видя и завръщането му.

Джек Хебуорд беше в отлично настроение. Снимките, по думите му, бяха отлични.

— Нищо положително не мога да кажа, докато лентата не бъде проявена. Но по отношение играта на мис Лимингтон, тя е великолепна. Уверен съм, че ще стане голяма киноартистка.

— А в началото съвсем другояче мислехте — каза Майк учуден.

Джек се усмихна смутено.

— Първоначално бях страшно разгневен на Мендоза и когато взех мис Лимингтон в нейната роля знаех, че в последствие ще преснемем пак с Мендоза. Филмови звезди въобще трудно се раждат и бавно се създават. Те преживяват горчиви разочарования, преди да станат нещо. Но Адела вече мина всички етапи в усъвършенстването. Вашето момиче е вън от всяка опасност.

— Моето момиче ли? — отвърна Майк предпазливо — Не искате ли с това да изразите нещо повече от интереса ми към нея?

— Я по-добре оставете... вие знаете, какво искам да кажа.

— Какви изгледи има една филмова звезда? — попита Майк, за да промени разговора.

Хебуорд прокара ръка по бялата си коса.

— За съжаление не големи. В Англия шансовете са твърде нищожни. На пръсти могат да се изброят английските филмови премиери, а и те имат само локално значение.

Това беше любимата, тема на Хебуорд и през целия път към Чайчестер той говореше само за нея.

— Не, вашата малка приятелка няма никакви изгледи в тази страна. Друго би било ако филма, който сега работя, бъде продаден в Америка. В такъв случай само за една година, тя ще съумее да играе в Холивуд под американска режисура.

В салончето пред кабинета му го чакаше Стела Мендоза. Късо и враждебно той отвърна „добро утро“.

— Искам да ви говоря, — каза Стела Мендоза и се усмихна на Коноли, който вървеше по петите на директора.

— Искате да говорите с мен? Какво желаете?

Тя посегна към кърпичката си, давайки си разкаян вид. Но това не направи никакво впечатление на Джек.

— Бях много своенравна, мистър Хебуорд, моля за прошка. Съзнавам, че не трябваше да закъснявам и по такъв начин да заставям да ме чакате. Съжалявам много. Мога ли утре да започна... или може би още сега?

Джек весело се усмихна.

— Няма нужда да идвате нито утре, нито пък сега е нужно да чакате, Стела — каза той иронично, — вашата заместничка играе много, много добре и аз нямам намерение да повтарям сметите вече сцени.

Тя го погледна яростно.

— Аз имам договор, струва ми се, че ви е известно, мистър Хебуорд — каза тя раздразнено.

— Мис Мендоза повече ми подхожда за партньорка — намеси, се младият Коноли. — Не е лесно за мен с мис... аз името ѝ дори не

знам... Тя е такава... Липсва ѝ всякакъв усет към изкуството, мистър Хебуорд.

Старият Джек нищо не каза. Той сърдито погледна младия човек.

— После, което е най-важно — продължи Коноли, — чувствавам, че играта ми се подценява без мис Мендоза. А така аз не мога. Аз съм толкова нервен и много ми е трудно да се въздържам. Бъдете уверен — каза той без много да му мисли, — повече не ще играя във филма, ако мис Мендоза не играе.

Бившата примадона го погледна с благодарност, а след това с нежна усмивка се обърна към мълчаливия Джек.

— Ще се съгласите ли да почна днес?

— Нито днес, нито друг път — каза директорът със силен, остър глас. — Що се касае до вас, безсрамни млади човече, щом си позволявате да ме изнудвате с този филм, аз ще ви впиша в черния списък и ще се свържа с всички филмови компании в тази страна, за да знаят що за човек сте.

При тези думи, той им обърна гръб и влезе в кабинета си, където Бриксан го чакаше.

— Виждали ли сте някога подобна безочливост? — попита той, след като се поуспокои. — С такива глупости постоянно ме дразнят. По средата на филма отказва да играе. Чухте ли какво каза? Слушайте, Бриксан, бихте ли ми направили услуга да играете като партньор на мис Лимингтон? По-лош от Коноли в никакъв случай не можете да бъдете! Освен това по този начин ще знаете как да използвате времето, с издирването на Главореза.

Бриксан бавно поклати глава.

— Благодаря ви за предложението — каза той. — Но не съм годен. А що се касае до Главореза — той запали цигара и изпусна към тавана няколко кълба дим. — Зная кой е и мога да го арестувам, когато поискам.

14

СТЕЛА МЕНДОЗА СЕ БОРИ

Джек погледна с учудване детектива.

— Шегувате ли се — попита той.

— Напротив, говоря най-сериозно — каза Бриксан. — Но да знаеш кой е престъпникът и да можеш да докажеш неговите престъпления са две различни неща.

С пъхнати в джобовете на панталоните ръце, Джек Хебуорд седеше пред писалищната си маса. Той не вярваше.

— Не е ли някой от моето дружество? — попита той.

Бриксан се засмя с глас.

— Та аз нямам удоволствието да познавам всички ваши хора — каза той любезно. — Но вие не се безпокойте за Главореза. А какво ще правите с Коноли?

— Той не е допускарал, че ще избухна — каза директорът. — Този глупак изобщо няма свое мнение. Като го гледате на екрана, виждате нежен любовник, кипящ от сили, добродетели и мъжественост, а в действителност е нещастен ахмак, без хумор и разбиране. Мендоза е много по-опасна и тя...

Той направи недвусмислен жест с ръка.

Мис Стела Мендоза ни най-малко нямаше намерение да се примири току-така с уволнението си. С голям труд се беше издигнала и не искаше без борба да отстъпи мястото си. Тя имаше пари, толкова пари, че изобщо не ѝ беше нужно да работи. Освен голямата заплата, тя имаше и други източници на доходи. Но тя не даваше никой да пита за тях.

Мендоза имаше основание да се опасява, че Хебуорд няма да се задоволи само с уволнението ѝ, а ще предприеме и други мерки срещу нея.

Най-напред тя реши да посети Адела Лимингтон, за която едва тази сутрин узна, че е заела мястото ѝ. Когато разбра, че Адела се е настанила в нейната гримьорна, я обхвана бяс. Помислете си само —

гримьорната, която от край време беше определена само за Стела Мендоза! Тя си наложи спокойствие ѝ похлопа на вратата Стела Мендоза да тропна на вратата на собствената си гримьорна!

Адела стоеше пред тоалетната маса и се поизплаши, когато видя Мендоза. Цялата стая беше изпълнена с огледала и множество лампи. Виждаше се един гардероб, в който висяха множество красиви костюми.

— Мис Лимингтон, вие ли сте? — попита Стела с най-сладкия си глас — Мога ли да вляза?

— Моля — каза Адела и бързо стана.

— Седнете, седнете — каза Стела. — Този стол е много неудобен, но тука всички столове са такива. Чух, че директорът ви е ангажирал като моя дубльорка за някои сцени, и които ще бъдат снимани двойно.

— Като дубльорка? — попита Адела учудено.

— Да, мистър Хебуорд каза, че в някои сцени ще играете вие, вместо мен. Нали разбирате, какво искам да кажа? Когато една артистка не може да излезе, на нейно място в сцената, където лицата не се явяват на едро, се поставя нейна дубльорка. При снимките на едро, напротив...

— Но мистър Хебуорд направи достатъчно такива снимки с мен — каза момичето спокойно. — Освен това, главните сцени са вече снимани с мен.

Мис Мендоза прикри яда си и въздъхна.

— Бедният стар човек! Той много се ядоса с мен. Наистина аз съм виновна за това. Но утре аз се връщам, нали знаете?

Адела пребледня.

— Наистина, много е неприятно за вас, разбирам ви много добре. Но, всички ние трябва да минем през сито.

— Но това е невъзможно! — извика Адела — Мистър Хебуорд заяви, че ще играя от край до край ролята!

Мендоза поклати с глава.

— Не се доверявайте на думите на тези хора. Преди малко той ми съобщи да бъда готова за утре сутринта за снимки в Сут Доунс.

Увереността на Адела се разколеба. Наистина, утре предстояха да се правят снимки там. Но тя съвсем не знаеше, че Стела Мендоза беше събрала тези сведения от Коноли.

— Наистина, много неприятно за вас — продължи предпазливо Стела. — Ако бях на ваше място бих се скрила в града за известно време, докато се позабрави тази история. Чувствувам, че нося вина за дискредитирането ви и ако с пари мога да поправа работата...

Тя отвори чантата си, извади дебела пачка банкноти, отдели четири от тях и ги постави на масата.

— За какво е това? — попита Адела студено.

— Но, мила моя, ще имате разходи...

— Ако си въобразявате, че ще избягам в Лондон, без да се обадя на мистер Хебуорд и без лично да се уверя, че казвате истината...

Лицето на Стела почервения.

— Да не би да мислите, че ви лъжа?

Лицемерната маска на приятелство падна и Стела застана като истински демон с подпрени на хълбоците ръце. С почервенияло от злоба лице, тя гледаше Адела.

— Не зная дали сте зле осведомена или лъжете — каза Адела. Тя се поотърси от вълнението и страха, които я бяха обладали. — За днес тази стая е моя и аз ви моля веднага да я напуснете.

Тя отвори вратата. Стела Мендоза беше готова да я удари, но една силна широкоплещеста прислужница, която беше подслушвала целия разговор, вмъкна цялото си тяло помежду им и изтласка в коридора разярената звезда.

— Аз ще ви изхвърля — изкрещя Стела през рамо. — Само Джек Хебуорд няма думата в това дружество. Моето влияние е достатъчно голямо, за да изхвърля и него.

Последва залп от псувни, които не могат да се предадат. Адела Лимингтон слушаше с тих гняв. Сега й олекна, тъй като безумната ярост на Стела издаде истината. Сега тя знаеше, че Стела я беше лъгала, но в първия момент тя беше повярвала. Адела знаеше, че Хебуорд нито за момент няма да се поколебае да я изхвърли, ако с това би се подобрил филмът.

Хебуорд беше сам в стаята си, когато му съобщиха за Стела Мендоза. Той се колебаеше дали да я приеме. Стела обаче не му даде възможност да вземе каквото и да било решение и докато още мислеше какво да прави, тя застана на вратата. Един миг той я гледа изпитателно, след това й кимна с глава да влезе. Тя затвори вратата след себе си.

— По-рано имах достатъчно възможност да ви се учудвам, Стела. Но, ако сега сте дошла, за да ми кажете „миналото си е минало“, сбъркали сте адреса. Вие няма да играете нито в този, нито в който и да е друг мой филм.

— Така ли? — попита тя проточено — без да дочака покана, тя седна в едно кресло и извади златна табакера от чантата си.

— Зная, че сте дошла да ми кажете, че имате голямо влияние върху известна част от акционерите — каза Джек.

Стела се ядоса. Ако не знаеше, тя би повярвала, че има телефонна връзка между гримьорната и бюрото.

— В моята професия съм имал много работа с много дами — започна той. — Всяка една от тях, щом изхвъркнеше навън, най-напред се заемаше да ходатайствува пред председателя, подпредседателя или касиера за моето уволнение. Но, отбележете, на никоя от тях до сега това не се е удало. Хората, които са заинтересовани финансово в това дружество, могат да ви харесват, може да са влюбени във вас до уши, но преди всичко на тях им са нужни пари, за да могат да ви обичат. А започна ли аз да снимам филми, които не могат да се продават, никой от вашите акционери не ще бъде в състояние да ви подарява диамантени колиета.

— Хубаво, да видим дали и сър Грегори мисли така — каза тя небрежно.

— Грегори Пене! Я виж ти, аз съвсем не знаех, че ви бил приятел! Да, той е акционер в нашето дружество, но не притежава достатъчно акции, за да може да налага своите мнения. Навярно не току-така ви е казал, че може. Но, дори да имаше 99 процента от всички акции, хич не го е грижа старият Хебуорд, тъй като в джоба си той има само един договор, който в това отношение ми дава пълна свобода. А мястото си мога да загубя, само ако продължително снимах филми, които нямат пазар. Моето положение не можете да разклатите, Стела! В това отношение вие се мамите, милостива госпожо!

— И мен ли ще поставите в черния списък? — попита тя ядосано. От една такава мярка Стела най-много се страхуваше.

— Аз мислих и за това — каза той и кимна, — но не искам да бъда отмъстителен. Ще ви дам възможност да отидете и другаде, а ние от тук ще кажем, че ролята не ви е подходдала и че поради това сте напуснали. Впрочем, на мен ми е безразлично, какъв предлог ще

измислите! Вървете си, Стела! Аз не вярвам, че ще изберете този път, тъй като не сте способна за това, но все пак!

Той я изпрати, от което тя излезе много по-смирена, отколкото влезе. Навън я срещна Лалей Фос, на когото предаде разговора си с Хебуорд.

— От всичко това излиза, че вие вече не струвате лула тютюн — каза той. — Аз с удоволствие бих се застъпил за вас, Стела, но в този момент сам аз се нуждаю от помощ — прибави той горчиво. — Мисълта, че един човек с моите качества трябва да се подчинява на този проклет стар „янки“, е страшно уничително.

— Вие в действителност би трябвало да бъдете директор на собствено дружество — за Фос тази мисъл не беше нова. Повече от двадесет пъти тя му я беше подхвърляла. — Вие ще пишете сценариите, а аз ще играя главните роли. И ще имате грамаден успех! Ще конкурирате Хебуорд и ще го смажете. В това съм сигурна, Лалей! Аз съм била в Америка, единственото място в света, където изкуството се цени. Там един некадърник като Хебуорд не би се задържал нито ден.

— Сега в бюрото ли е? — попита той.

Тя кимна. Без да губи време, Лалей Фос похлопа на вратата.

— Мистер Хебуорд, ще ви помоля за една услуга.

— Пари ли? — попита Джек, като го изгледа от главата до петите изпод гъстите си вежди.

— Да, пари. Една, две дребни сметки съм пропуснал, а съдебният пристав е по петите ми. Днес следобед трябва да броя петдесет фунта.

Джек изтегли едно чекмедже от писалището си, извади една тетрадка и подписа чек, но не за 50, а за 80 фунта.

— Ето ви една заплата в аванс — каза той. — До днес сте изтеглили напълно заплата си. В договора ви е предвиден едномесечен срок за предупреждение или заплащане обезщетение в размер на едномесечната ви заплата. Това е последната ви заплата.

Фос почервеня.

— Уволнявате ли ме? — попита той с висок глас.

Джек кимна с глава.

— Уволнявам ви, но не защото вечно се нуждаете от пари и не защото човек трудно може да работи с вас, а поради вчерашната ви

постъпка.

— Какво искате да кажете? — попита Фос нетърпеливо.

— Аз споделям мнението на Бриксан, че вие нарочно сте поставили белега на прозореца в стаята на Лимингтон и с това сте улеснили задачата на един пратеник на Грегори Пене. Да, и този пратеник се яви, и замалко щеше да отвлече моята примадона.

Фос се усмихна презрително.

— Не ставайте сантиментален, Хебуорд — каза той. — Щели да отвлечат твоята примадона! Такива работи само в Съединените щати могат да се случат, но в Англия — не!

— Вън — извика Джек.

— Почакайте да ви обясня! — започна Фос.

— Никакви обяснения! — продължи Хебуорд. — Не ви позволявам дори сбогом да ми кажете. Вън!

Фос затвори вратата. Директорът позвъни. В стаята влезе помощник-режисьора.

— Помолете, моля, мис Лимингтон да дойде. Искам най-сетне да видя един приятен човек около мен.

ДВАМА СЛУЖИТЕЛИ НА СКОТЛАНД ЯРД

Чайчестер не можеше да се похвали с добри ресторанти, но обедната стая в малкия хотел, в която слязоха след пладне тримата господа, беше тиха и уютна.

Като пристигна в хотела Майк завари двама господа, които го чакаха. След като му се представиха, Майк ги отведе в стаята си.

— Радвам се, че сте дошли — каза той. — Криминалните афери са новост за мен. Опасявам се, че освен смътни предположения, с нищо друго не ще мога да ви услужа — каза той с усмивка. — В настоящия момент не съм напреднал в разкриването на мистерията и не мога да ви изложа подозренията си.

Детектив-инспектор Лил, по-старият от двамата, се засмя.

— Ние сме във ваша услуга, капитан Бриксан — каза той. — И никой от час няма правото да ви иска обяснения. Сведенията, които искахте, са в сержант Валтер — той посочи другаря си.

— Какви сведения? А, за Грегори Пене! Познава ли го полицията?

Сержант Валтер кимна.

— Преди няколко години сър Грегори нанесъл с бич побой над едно момиче, поради което е бил арестуван. Тогава за пръв път обърнахме внимание на него. От събраните сведения, както в Лондон, така и в Малайските острови, се установиха доста компрометиращи за него обстоятелства. Той е богат човек. Като далечен роднина на последния барон Пене, той наследи баронската титла от него. В Борнео е живял петнадесет или двадесет години в джунглите. Историите, които знаем, не са много хубави. Някои от тях можете да прочетете за удоволствие, ако желаете. Те са тук, в папката.

Майк кимна.

— В книгата споменава ли се нещо за една маймуна?

— За Баг ли? О, да, знаем го много добре — каза полицаят. — Пене е хванал маймуната, когато е била още много малка и я е

дресирал. Много трудно е изобщо да се следи този човек, защото никога не се връща в Англия с обикновените пощенски параходи, а със собствената си яхта. Великолепна е, а екипажът на яхтата се състои от диваци. За полицията е почти невъзможно да следи, какво се пренася с яхтата. През време на последното си пребиваване в Ориента, Пене за малко щял да стане жертва на един туземец, с когото е имал остра свада. Но, мистър Бриксан, с какво можем да ви бъдем полезни?

Майк им даде кратки инструкции.

Същата вечер, отивайки си към къщи, Адела забеляза, че един човек я следи. Под впечатление на преживяванията от миналата нощ, тя се разтревожи. В квартирата си тя намери бележка от Майк Бриксан.

„Вярвам, че не ще имате нищо против, ако поставя един полицай от Скотланд Ярд да ви следи, за да не ви се случи нещо лошо. Никаква опасност не ви застрашава, но ще се чувствавам по-спокоен с такава предпазна мярка.“

Адела се намръщи. Значи ще има охрана. Макар да не й беше приятно, тя не можеше да има нищо против. Във всеки случай дължеше сърдечна благодарност на този усърден млад човек, който бдеше над нея.

ЕДИН НЕПОЗНАТ ТУЗЕМЕЦ

Лалей Фос имаше достатъчно много основания, за да се оплаква от живота. Той събра всичките си сили, за да си отмъсти на този свят, който така несправедливо го третираше. Една от първите и най-могъщи негови съюзници беше Стела Мендоза. В един салон на малката кокетна вила, с която Стела се сдоби при постъпването си в дружеството на Хебуорд, се състоя истински военен съвет. Трети съюзник беше Реджи Коноли. Те и тримата имаха един и същ противник — Джек Хебуорд.

— Всички сме подиграни от Хебуорд, а особено вие, мистър Фос. Моята неприятност е нищо в сравнение с вашата.

— Вие мен оставете. Ами как постъпи с вас? Това страшно ме оскърбява — каза Фос енергично. — Помислете си само, една артистка от вашата величина.

— Забравяте ли всички онова, което направихте за него? — каза Стела отново. — Ами Коноли, не го ли третираше като куче?

— Лично мен това не ме тревожи — каза Коноли. — Аз винаги мога да намеря ангажимент. На мен ми е заради вас.

— Щом е така, всеки от нас може да получи ангажимент — го прекъсна остро Стела. — Аз мога, ако искам да основа дори собствено дружество. Двама директори просто лудеят да ме ангажират. А имам двама обожатели, които с удоволствие ще дадат и последната си стотинка, за да ми основат собствено филмово предприятие. А Шоудс Селер е полудял да ми бъде партньор. Вие знаете неговата стойност! Той е готов да ми даде всякаква възможност да изпъкна на сцената, а самия той ще се задоволи с някоя малка роля. Той е великолепен човек и най-добрия млад артист не само в Англия, но и в целия свят.

Реджи Коноли се изкашля.

— Оставете това. Въпросът е от къде ще намерим пари — каза Фос, който гледаше на работата от практическата ѝ страна.

Стела не му даде никакъв определен отговор, сякаш ѝ беше неприятна неговата ревност в това отношение.

— Ако вие не можете, аз ще намеря необходимите пари — каза Фос за голяма изненада на двамата. — В този момент не съм в положение да кажа от кого и как, но е сигурно. За реализирането на един план много по-лесно мога да намеря капитали, отколкото лично за мен.

— Мислите ли, че това е свързано с по-малък личен риск? — каза Коноли в желанието си да се намеси в разговора.

С тази забележка обаче той само наля масло в огъня. Фос почервения.

— Какво, по дяволите, разбирате вие под „свързано с по-малък личен риск“?

Бедният Коноли нищо особено не искаше да каже с тези думи и побърза без много извъртания да го признае. Той искаше само да послужи, а сега се чувствуваше неприятно засегнат от бурята, която сам беше предизвикал. Изобщо Коноли беше недоволен — разговорът се развиваше без негово участие, той беше изтикан на заден план. Той реши да се намеси.

— Всичко това е хубаво, Стела — каза той. — Но струва ми се, че съм злепоставен. Що се отнася до Селер, той наистина е играл в много повече филми, зная много добре. Но всичко останало, което казахте за него, няма никакъв смисъл. Вие мислите, че аз компрометирам играта ви. Но нека признаем, че ние дължим голяма благодарност на стария Хебуорд, от когото усвоихме толкова много работи. Заради вас аз изгубих мястото си. При все това, готов съм да сторя всичко, в което има смисъл и разум. Но ако искате да вземете и Селер, който, между впрочем, е най-обикновен човек, и ако Фос продължава да се нахвърля върху мен, когато правя някоя забележка, заявявам, че не ще взема участие в дружеството ви.

Стела и Фос обаче съвсем нямаха намерение да го уговорят. В своите планове за бъдещето те така се бяха увлекли, че дори не забелязаха присъствието му. Коноли остана извънредно много раздражен и напусна къщата, преди още Стела да се опомни, че е по-добре да не го изпуска, защото отмъщението ѝ към Хебуорд в такъв случай щеше да се прояви в преснемането на всички сцени, в които Коноли беше участвувал.

— Нека не си блъскаме главите с Коноли — каза тя. — Филмът и без това ще пропадне със статистката в главната роля.

— Имам един приятел в Лондон — каза Фос, когато разговора пак се сведе към главния пункт — който ще даде цялата сума. Аз го държа в ръцете си и дори ще го принудя. Още тази вечер ще го посетя.

— И аз ще отида при моя приятел — каза Стела. — Дружеството ще наречем „Стела Мендоза, филмова компания“.

Лалей Фос беше на друго мнение. Той имаше предвид друго някакво име. Най-сетне той се съгласи да отстъпи и фирмата да бъде „Фос&Мендоза“ или „Ф&М“. Стела прие това предложение по условие инициалите да бъдат разместени.

— Кой е този Бриксан? — попита тя, когато Фос се готвеше да реагира.

— Детектив.

Стела отвори широко очи.

— Детектив? Какво прави тук?

Лалей Фос се усмихна презрително.

— Заел се е да разрешава задачи, които неговият ум не може да разреши. Иска да открие Главореза! Аз съм единствения човек в света, който може да му помогне. Но — той отново се усмихна, — аз на себе си ще помогна.

При този мистериозен намек, той си тръгна.

Стела Мендоза беше амбициозна. Когато амбицията има за обект богатство и слава, всички съображения на съвестта отпадат. В своя частен живот Стела не беше нито по-добра, нито по-лоша от хиляди други жени. Нейната слабост към луксозно жилище и луксозна кухня, можеше да се обясни с професията ѝ. Известни грешки и престъпления не могат да се приписват само на определена класа, тъй като самовъзпитанието играе голяма роля. Една жена по-скоро би умряла, отколкото да загуби самоуважението си, а друга би направила обратното, за да не изпадне в нужда и мизерия и не би избирала нито пътищата, нито средствата за постигането на целта.

Като се раздели с Фос, тя се качи на горния етаж, за да се преоблече. Беше още много рано за предстоящото посещение, тъй като Грегори Пене не приемаше никого през деня.

Тя написа няколко писма и ги отнесе на пощата. Късно след пладне, минавайки през Чайчестер, тя съгледа Майк Бриксан всред

голямата тълпа хора на пазарния площад. Стела отиде нататък, за да узнае какво се е случило, но след това промени намерението си. Малко, по-късно тя пак мина покрай същото място, но тълпата се беше пръснала, а Майк вече го нямаше.

Майк се движеше из Чайчестер и се натъкна на голяма тълпа хора, събрана около един полицаи. Последният напразно се мъчеше да се разбере с един космат тъмнокож туземец, с много комичен вид. Той беше облечен в готов костюм, който му стоеше много зле. На главата си носеше корава, извънредно голяма шапка. В едната ръка държеше вързоп, обвит в голяма светлозелена кърпа, а под мишницата носеше някакъв предмет, обшит в ленено платно и стегнат с върви.

В първия момент Майк помисли, че е някой от слугите на Пене, но веднага след това съобрази, че Пене не би допуснал хората му да се движат в подобно облекло.

Майк си проби път до полицаия, който му отдаде чест.

— При всичкото ми желание не мога да го разбера — каза той. — Искан да каже нещо, но не мога да разбера какво точно. Току-що е пристигнал в града.

Туземецът обърна тъмните си очи към Бриксан и каза нещо, което детективът не разбра. Чужденецът имаше нещо благородно в себе си, което дори смешното облекло не можеше да обезличи. Достоинството в държанието на туземеца направи впечатление на Майк.

Внезапно Майк се досети и заговори на холандски. Очите на туземеца светнаха.

— Да, господине, говоря холандски.

Майк правилно беше отгатнал, че човекът идва от Малайския архипелаг, където по-издигнатите туземци говорят холандски и португалски.

— Идвам от Борнео и търся един човек на име Трайн. Той е англичанин. Не, господине, искам само да видя къщата му. Той е големец в моята страна. Щом видя къщата му, ще се върна обратно в Борнео.

Майк го наблюдаваше, докато говореше. Можеше да се каже, че е красив, ако не се гледа голямата, дълга отвратителна следа от рана, която се простираше от челото до брадата му.

Детективът помисли, че е някой нов слуга за Грегори Пене и описа пътя за къщата му.

— Чуден език — каза полицаят. — Звучеше ми като холандски.

— На мен също — каза Майк, като се усмихна и продължи пътя си.

МИСТЕР ФОС ДАВА ДОБЪР СЪВЕТ

Адела Лимингтон седеше на леглото си. До нея беше поставен пакет с бонбони. Тя усърдно се занимаваше с ръкописа, но въпреки упътванията, с които Фос беше изпъстрил бялото поле на листовете, тя намръщи чело. Обикновено не ѝ беше трудно да разработва ръкописа, но днес мислите ѝ блуждаеха и не можеха да се съсредоточат върху филма.

Кой впрочем беше Майк Бриксан? Нейната представа за детектив беше съвършено друга. Какво го задържаше в Чайчестер? Дали не стоеше тук заради нея? Тя тръгна по тази мисъл и се разсърди на себе си. Беше невъзможно един човек, който си е поставил за цел да разкрие едно страшно престъпление, да се навърта тук заради нея, за да бъде близо до нея. Или може би убиецът, Главореза, живее около Чайчестер? При тази мисъл тя постави ръкописа на коленете си.

Гласът на хазяйката прекъсна мислите ѝ.

— Желаете ли да приемете мистер Фос?

Адела скочи от леглото и отвори вратата.

— Къде е?

— Поканих го в приемната — каза хазяйката, която сега се отнасяше с по-голямо уважение към нея. Когато една статистка авансира до филмова примадона, събитието не можеше да остане тайна за малкия град, жителите на който обикновено се интересуваха живо от филмовото дружество.

Когато Адела влезе в стаята, мистер Фос стоеше пред прозореца и гледаше навън.

— Добър ден, Адела! — каза той в добро настроение. Никога по-рано той не беше я наричал на име, макар и да го знаеше.

— Добър ден, мистер Фос — каза тя с усмивка. — Чух, че вече не сте в нашето дружество.

Фос равнодушно сви рамене.

— Дружеството е много малко, за да мога да се проявя — каза той.

Той беше любопитен да знае, дали Бриксан ѝ е разказал нещо за знака върху прозореца в Довер Хауз и се зарадва, когато разбра, че не знае нищо. Фос впрочем не отдаваше никакво значение на тази работа, тъй като Грегори Пене го беше уверил, че уважава твърде много мис Лимингтон и че желае да хвърли цветя през прозореца ѝ. В себе си Фос го нарече влюбен глупак и изпълни желанието му. Когато покъсно Хебуорд го упрекна, Фос отхвърли обяснението като фантазия.

— Адела, вие сте още много млада и неопитна. Правите голяма грешка, като отблъсквате един човек като Грегори Пене — каза той. По израза на лицето ѝ веднага схвана, че по този път не ще има успех. — Няма никакъв смисъл да се дърпате. Всички сме хора, какво има, ако се срещате с Пене? Никому не ще се види чудно! Стотици млади дами вечерят понякога с някой господин и нищо лошо няма в това. Аз съм приятел с него и тази вечер ще го посетя по важна работа. Искате ли да дойдете с мен?

Тя поклати глава.

— Може би няма нищо лошо в това, но това не ще ми направи удоволствие.

— Той е богат и има грамадно влияние — каза Фос настойчиво. — Неговото познанство може много да ви ползува.

Тя наново поклати глава.

— Не се нуждая от никаква подкрепа. Разчитам само на моите способности — каза тя. — Ако не успея ще разбера, че нямам данни за артистка и ще се откажа.

Фос се замисли.

— Аз отивам при Грегори с една молба. Надявам се, че и сам ще успея, но ако и вие бяхте ми помогнали, щях да разчитам на пълен успех. Той много ви обича. Ако Стела Мендоза узнае това ще ви убие.

— Мис Мендоза? — попита момичето учудено. — Защо? Тя познава ли го?

Той кимна с глава.

— Да, но малцина знаят това. Едно време той правеше всичко за нея, а тя беше достатъчно разумна и не отблъсна подкрепата му. Сега Мендоза има достатъчно богатство.

Адела слушаше изплашена.

— Не й казвайте нищо, аз ви поверих една тайна. Освен това, не желая да влизам в разпавии с Пене. Този човек е същински сатана.

Тя прехапа устните си.

— И въпреки това ме убеждавате да се сближа с него? И искате да ме съблазните с парите на Мендоза?

— Вие като че ли нямате добро мнение за нея — каза той подигравателно.

— Съжалявам, че е така — каза момичето спокойно. — Но заради това няма да се измъчвам.

Мълчаливо тя отвори вратата и Фос, без да поздрави излезе. Сега, мислеше си той и без чужда помощ ще постигне целта си. Защото в портфейла му лежеше лист, написан с пишещата машина на Главореза, а той струваше много хиляди фунта, стига да съумееше да го използва.

НЕПОЗНАТ ОБРАЗ НА ЛЕНТАТА

След вечеря мистер Самсон Лонгвал правеше малка разходка пред запустялата си къща. Както винаги той носеше дълга копринена дреха със сив цвят, препасана с червен колан, и копринена нощна шапчица на главата. Той пушеше със старомодна глинена лула и разхождайки се пред къщата, изпускаше кълба дим.

Лонгвал каза „лека нощ“ на прислужницата, която идваше денем, за да почисти стаите и да сготви ядене.

Като чу стъпки по пътеката той помисли, че се връща прислужницата обикновено тя винаги забравяше нещо. Като се обърна, той забеляза неприятната фигура на своя съсед Грегори Пене. Лонгвал не го обичаше. При единствената им среща Пене се беше отнесъл към него много арогантно.

Лонгвал почака, докато неприятният посетител се доближи.

— Добър вечер — каза Пене. — Мога ли да поговоря нещо с вас?

Лонгвал кимна.

— Разбира се, сър Грегори. Моля, влезте.

Лонгвал го въведе в дългата стая и запали свещите. Грегори се озърна и презрително сви устни, като видя скромната обстановка. Старият човек му предложи стол.

— Е, господине? — каза Лонгвал учтиво. — На какво дължа удоволствието да ви видя тук?

— При вас вчера имаше артисти, нали?

Лонгвал кимна.

— Чух, че се говори упорито, че моята маймуна е направила опит да се вмъкне в къщата ви.

— Маймуна ли? — каза Лонгвал изненадан. — За пръв път чувам подобно нещо.

Старият човек казваше истината, тъй като никой не беше му разказвал нощното приключение. Грегори го изгледа подозрително.

— Наистина ли нищо не знаете? — попита той.

— Да не мислите, че лъжа, господине? — попита той. Ако мислите така, ето вратата. Макар че не ми е в нрава да бъда неучтив към гостите си, в този случай трябва да помоля да напуснете къщата ми.

— Добре, добре — каза сър Грегори нетърпеливо. — Не се сърдете. Аз дойдох по друга работа. Кажете не сте ли лекар?

Лонгвал го погледна изненадано.

— На младини бях лекар — каза той.

— Личи, че много не сте припечелили като такъв — каза Грегори и се озърна наоколо. — Обзалагам се, че нищо не е дошло от вашата практика.

— Вие се заблуждавате — каза Лонгвал спокойно. — Аз притежавам голямо богатство. Ако съм занемарил къщата си, това се дължи на обстоятелството, че имам слабост към развалините — една наистина неестествена слабост, признавам. А откъде знаете, че съм лекар?

— От един ваш слуга, който видял, когато сте превързали и наместили счупения крак на един файтонджия.

— От дълги години не съм практикувал — каза Лонгвал. — По-добре да не бях прекъсвал — прибави той замислено. — Медицината е хуманна наука...

— Разбира се — прекъсна го Пене. — Макар и да не упражнявате професията си, поне сте мълчалив стар господин, а аз точно това търся. У дома лежи тежко болно едно момиче, а аз не желая да си пъхат гагата в частните ми работи някой от онези млади любопитни лекари. Ще бъдете ли така любезен да прегледате болната?

Старият господин замислено кимна с глава.

— С най-голямо удоволствие — каза той. — Но, страхувам се, че медицината е напреднала, моите медицински познания не са вече достатъчни. Ваша слугиня ли е това момиче?

— Да, в известен смисъл — каза Грегори неохотно. — Кога можете да дойдете?

— Ще ви придружа веднага — каза Лонгвал сериозно и излезе от стаята. След малко се върна, облечен в дългата си сива дреха.

Баронът гледеше подигравателно облеклото му.

— Защо носите такива старомодни дрехи?

— За мен те са модерни — каза учтиво старият човек. — Днешното облекло е много прозаично и непривлекателно за мен. Всеки стар човек има свои особености и аз също, сър Грегори.

В същото време, когато Самсон Лонгвал придружаваше Грегори към Гриф Товер, Майк Бриксан се отзова в бюрото на Джек Хебуорд, който го беше повикал.

— Вярвам, че не се сърдите, задето ви повиках, — каза директорът. — Нали си спомняте, че правихме снимки в Гриф Товер?

Майк кимна.

— Разгледайте внимателно сцената и след това ми кажете, какво мислите.

Майк последва директора в помещението за прожекции.

— Фотографът, който проявява лентите ми показва негатива — обясняваше Джек, докато седяха в тъмната стая. Сега ще видим и позитива.

— В какво се състои работата? — попита Майк любопитно.

— Точно това искам да разбере — каза Джек, като поглади бялата си коса. — Вижте сам.

Апаратът светна, на екрана се показа бял квадрат. Чу се шум от опъване на лента и след това се появи Адела и нейният партньор Коноли. Първоначално Майк гледаше без интерес. Любовната сцена между двамата го отегчаваше. В дъното се издигаше голяма масивна стена на кулата. Майк се вгледа по-добре и съгледа едно малко прозорче, което по-рано не беше забелязал от вътрешната страна на двора.

— Този прозорец не съм виждал досега — каза той на директора.

— Моля, внимавайте сега! — каза Джек Хебуорд и докато още говореше на прозорчето се показва едно лице.

Първоначално то се виждаше неясно и замацано, но след това се очерта напълно ясно — красиво овално лице на младо момиче с тъмни очи. Косите стърчаха в безпорядък. С неизразим страх момичето вдигна ръка, сякаш даваше някому знак — навярно на Хебуорд, който режисираше сцената. Така си обясняваше директорът. Веднага след това обаче тайнственото лице наново изчезна. Навярно някой със сила го беше дръпнал от прозореца.

— Какво мислите? — попита Хебуорд.

Майк беше потънал в размишления.

— Изглежда, че нашият приятел Пене държи пленници в тъмната кула. Сигурно това е жената, чийто писък чух и за която той ми казваше, че му е слугиня. Но прозорчето ме учудва. От двора съвсем не се вижда. Стълбите от хола водят направо горе. Не е възможно момичето да е стояло на стълбата. Изглежда, че освен главната стълба, има и втора такава. Ще снимате ли отново?

Джек поклати глава.

— Не, ще изрежем това парче, то е много късо.

Светлината загасна и те се върнаха обратно в бюрото на директора.

— По ред причини Пене не ми е приятен — каза Джек Хебуорд.

— А особено откакто узнах, че има интимни връзки с Мендоза.

— Коя е тя? Да не е артистката, която освободихте?

Хебуорд кимна с глава.

— Стела Мендоза? Тя не е нито добра, нито лоша — каза той. — По-рано се чудех, защо Пене с готовност се съгласява да правим снимки при него. Сега работата ми е ясна. Струва ми се, че къщата на Пене крие много тайни.

Майк се усмихна едва доловимо.

— Най-малкото — тайни! Но аз още тази нощ ще отида там — каза той. — Искам отново да се запозная с Гриф Товер, и то без да искам позволение от сър Грегори. Ако ми се удаде да открия това, което предполагам, още утре Пене ще бъде в затвора.

19

ПОСЕЩЕНИЕ В ПОЛУНОЩ

Майк Бриксан беше поръчал от града тежък куфар с най-разнообразни дрехи, гримове и пособия. В продължение на половин час, той се рови в него. Един прислужник от хотела съобщи, че поръчаният от него мотоциклет е готов.

С раница на гърба, Майк възседна мотора и скоро градът остана зад гърба му. По кривите улици на Съсекс той направи значителна обиколка, преди да стигне Довер Хауз, където скри мотора.

Часът беше 11, когато Майк прекоси полето и се упъти към задната врата на Гриф Товер. През цялото време той непрекъснато се озърташе и слушваше за Баг. Задната врата беше заключена, но Майк се беше подготвил за такава възможност. Той смъкна раницата, извади връзка пръти и привърза три от тях един за друг. На горния край прикрепил дебела тъпа кука, след това вдигна куката до върха на високия зид и я закачи, изпита издръжливостта ѝ и след няколко секунди беше горе и скочи на отвъдната страна.

Той измина същия път както и по-рано, и навлезе в храсталака. Със затаен дъх Майк се слушваше наляво и надясно. Когато стигна края на храсталака, една врата се отвори и двама мъже излязоха. Единият беше Пене, другия човек Майк не позна веднага. Когато чу гласа му, разбра, че е Лонгвал.

— Вярвам, че ще мине. Раните не са много опасни. Прави впечатление, като че са причинени от силни удари с копито — каза Лонгвал. — Надявам се, че помощта ми ще бъде от полза, сър Грегори, макар моята медицинска дейност да е престанала от петдесет години насам.

Значи старият Лонгвал е лекар! Новината не изненада Майк. В благородното поведение и приятелските обноски на този човек имаше нещо, което дори един по-малък психолог от Майк Бриксан би навело на мисълта за подобна професия.

— Моята кола ще ви върне — каза Грегори.

— Не, благодаря, предпочитам да се върна пеша, пък не е и далече. Лека нощ, сър Грегори!

Баронът отговори „лека нощ“ и влезе в слабо осветения хол. Майк чу дрънченето на синджирите, с които баронът затваряше вратата.

Нямаше време за губене. Преди още Лонгвал да изчезне в тъмнината, Майк отвори раницата си и прибави към стълбата си още три пръти.

Той правилно беше преценил височината, защото като вдигна стълбата и закачи куката в рамката на малкия прозорец, стълбата увисна само няколко сантиметра от земята. Детективът изпиха издръжливостта ѝ, след това бързо се покатери нагоре и след няколко секунди надзърна през прозорчето. Последното лесно се отвори. В следващия миг той стоеше на стъпалото на една тъмна и тясна стълба.

Майк носеше електрическо джобно фенерче и освети помещението. Долу той съгледа врата, която вероятно водеше в хола. Той се замисли и след малко си спомни, че в един ъгъл на хола се намираще завеса. На това обстоятелство по-рано той не отдаваше никакво значение. Той слезе долу и се опита да отвори вратата, но тя беше заключена. Майк сложи лампата над ключалката. В невероятно късо време, тя се подаде. Като се увери, че вратата ще се отвори, Майк въздъхна със задоволство. Сега той се покачи по стълбата и се добра до тясна и без врата площадка.

Втора, трета и четвърта стълби го отведоха, както предполагаше, до върха на кулата. Тук Майк откри тесен изход. Той се послуша и след малко чу, че някой ходи. По шума той позна, че лицето е с пантофи. Една врата се отвори с глух трясък. Майк натисна ръчката — вратата не беше заключена. Той я отвори малко, колкото да може с погледа си да обхване стаята.

Стаята беше малка, без мебели. В единия от ъглите се намираще легло, в което лежеше жена. За щастие, тя беше обърната с гръб към вратата. Черната ѝ коса и тъмният цвят на голата ѝ ръка, която почиваше върху покривката, показваха, че не е европейка.

Тя се обърна и Майк видя лицето ѝ. Той веднага позна жената, която беше видял във филма. Тя беше красива и млада. Очите ѝ бяха затворени. В съня си тя започна тихо да вика. Майк беше наполовина

влязъл в стаята, когато забеляза, че дръжката на другата врата мърда. Със светкавична бързина той се дръпна към тъмната стълба.

Влече Баг, облечен в своите сини гащи. В големите си ръце държеше табла с храна. Той протегна крак и дръпна към себе си масата, след което постави таблата на края откъм леглото. Момичето отвори очи и с писък се дръпна, назад. Баг, очевидно свикнал на тези прояви на отвращение, се измъкна от стаята.

Майк пак отвори вратата тихо и мина през стаята, без момичето да го забележи. В коридора, едва на шест крачки пред себе си, той съгледа Баг, който гледаше към него.

Майк бързо дръпна вратата и побягна към стълбата, чиято врата затвори след себе си. Той потърси ключ, но не намери такъв. Без да се бави нито секунда, той затича по стълбите надолу. Искаше на всяка цена да избегне едно сблъскване, което би издало присъствието му в къщата.

Майк дори не се опита да избяга през прозореца. Той дръпна завесата и почака малко. Веднага след това се чу шум по стълбата и душене под вратата. Сега Майк трябваше да се спасява. Безшумно той дръпна резето на главната врата, махна синджирите и отключи. След това предпазливо се промъкна в коридора и се насочи към стаята на Грегори.

Опасност да го види някой от туземците съществуваше, но той трябваше да рискува. При по-раншните си посещения, той беше открил, че до библиотеката се намира една врата, която водеше в нещо като вестибюл. Вратата не беше заключена. Той я отвори и влезе в пълен мрак. Майк опипа стената и намери няколко ключа. Завъртя първия: две стенни лампи светнаха.

Стаята се оказа малък салон, вероятно неизползуван, тъй като мебелите бяха облечени в калъфи и камината беше празна. Една врата близо до прозореца водеше в библиотеката. Майк загаси лампите, заключи вратата отвътре и опита щорите на прозореца. Те бяха затворени с куки, а не както в библиотеката. Така той си осигуряваше още една възможност за бягство.

Майк коленичи и погледна през ключалката. В библиотеката беше светло и някой говореше. Една жена! Той натисна дръжката и откряна съвсем малко вратата, колкото да погледне в стаята.

Грегори Пене стоеше пред камината гърбом към огъня. Пред него се намираше табла с напитки, без каквито животът му беше невъзможен. От другата страна на камината на нисък стол седеше Стела Мендоза. Тя беше с кожено палто. Около врата ѝ искряха множество скъпоценни камъни. Никога Майк не беше виждал толкова скъпоценности върху една жена.

Навярно темата на разговора не беше много приятна, тъй като Грегори Пене гледаше мрачно, а и Стела не беше много весела.

— Оставих те сама, защото другояче не можеше — каза той в отговор на нейните упреци. — Една от слугините е болна и трябваше да доведе лекар. Но и да бях останал, пак същото щеше да бъде. Няма никакъв смисъл, дете — каза той остро. — Кокоската не носи вече златни яйца, а особено тази. Много глупаво от твоя страна е било да се заяждаш с Хебуорд.

Тя отговори нещо, което Майк не разбра.

— Твое собствено дружество — хубаво би било! — каза той злъчно. — Ще бъде хубаво за мен, който ще плаща сметките, а още по-хубаво за теб, която ще харчи парите! Не, Стела, тука вече мен ме няма. Достатъчно добър съм бил спрямо теб и ти нямаш какво право да искаш да се разорявам, само и само да изпълня един твой каприз.

— Това не е каприз — извика тя разпалено. — Това е абсолютно необходимо. Ако не искаш да тичам от ателие на ателие, за да си търся място, ти ще трябва... — каза тя с укор.

— Аз не желая да те заставям да работиш, пък и съвсем не разбирам, защо е нужно да работиш. Ти си достатъчно богата, за да можеш да живееш от богатството си. Освен това нямаш какво основание да се сърдиш на Хебуорд. Ако не беше той, ти нямаше да се запознаеш с мене, а не се ли познаваше с мен, ти нямаше да бъдеш богата. Цялата беда е там, че работата е започнала да ти дотяга и се нуждаеш от промяна.

Настъпи тишина. Главата ѝ клюмна и Майк не виждаше вече лицето ѝ. След малко тя заговори със заплашителен тон.

— Не само аз, но и ти се нуждаеш от промяна! Вярваш ли, че току-така ще се оставя да бъда пренебрегната? Аз мога да разкажа много некрасиви работи за теб и вестниците ще гръмнат! Помисли си само Грегори Пене, аз не съм глупачка. В тази къща аз съм видяла и чула работи, последиците от които за теб биха били много лоши. Ти

смяташ, че се нуждая от промяна? Да, така е. Аз се нуждая от приятели, които не са убийци!

С един скок той се хвърли върху нея и запуши устата ѝ с дебелия си ръка.

— Малък дявол! — изсъска той.

В същия момент навярно някой почука, тъй като той се обърна към вратата и каза нещо на малайски език.

Майк не може да чуе отговора.

— Слушай — каза Грегори на Стела със спокоен глас. — Вън ме чака Фос и иска да ми каже нещо. По този въпрос ще поговорим по-късно.

Той я пусна, отправи се към писалището и завъртя ръчката, която отваряше тайната врата на стаята на Баг.

— Влез там и чакай — каза той. — Разговорът ми с Фос не ще трае повече от пет минути.

— Не — каза тя. — Ще си вървя. И утре можем да поговорим по този въпрос. Съжалявам, че бях така остра, Грегори, но понякога ти ме влудяваш.

— Върви там вътре — каза той остро и посочи към килията.

— Не искам — извика тя уплашено и лицето ѝ пребледня. — Ти, подли човече, мислиш ли, че не зная какво има там? Това е килията на Баг, мизернико!

Лицето на Грегори стана страшно. Злоба и презрение се изписаха на него. Със затаен от страх дъх, Стела го гледаше, отстъпвайки към стената. Грегори се опомни.

— Тогава върви в малкия салон — каза той грубо.

Бриксан едва има време да се отдръпне в един ъгъл. Вратата се отвори и тя влезе.

— Тук е тъмно — каза тя страхливо.

— Запали лампата.

Вратата се затвори. Майк Бриксан не знаеше какво да прави. Той забеляза, че тя опипва стената и предпазливо отстъпи от пътя ѝ, при което се блъсна в един стол.

— Кой е тук? — извика тя. — Грегори, повикай някой! Грегори!

Майк наново чу пронизителен писък. Той беше до прозореца, промъкна се през него и скочи на земята. И докато тичаше към храсталака, тя все още пищеше. Колкото бързо и да бягаше, някой

тичаше още по-бързо след него — една голяма и безформена фигура, която се движеше на ръце и крака. Детективът се ослуша, обърна се и позна преследвача си. Откъде се беше появил Баг? При скачането си на земята Майк нямаше време да се огледа. Джобът на дрехата му беше удивително лек. Той опипа с ръка и констатира, че револверът му липсва. При скачането беше изпаднал.

Бягайки през полето, Майк чуваше, че маймуната го следва. Той се спъваше в зелки и нагази в дълбоки бразди. Страшното животно все повече го приближаваше. Задната врата беше вече пред Майк, но беше заключена. Но дори и да не беше така, високият зид не можеше да бъде пречка за маймуната. Стената спря Майк. Със затаен дъх той се обърна към преследвача си и в тъмнината съгледа две зелени очи като две звезди на нещастieto.

СПАСЕНИЕ СЛЕД ГОЛЕМИ МЪКИ

Майк Бриксан се приготви за последна и безполезна борба. Внезапно, за голямо негово учудване, маймуната се спря. Нейното тихо цвъртене премина в силно фучене. Тя се изправи в цялата си височина и удари с ръка косматите си гърди.

Майк долови особен шум, приличен на шипенето на пара. Учуден, той се огледа и неочаквано на върха на зида забеляза един свит човек, когото Майк веднага позна. Това беше туземецът, когото Майк беше видял през деня в Чайчестер. Заплашителните удари на маймуната ставаха все по-чести. Изведнъж Майк съгледа в ръката на туземеца бляскаво закривено острие — меч, такъв, какъвто висеше над камината в стаята на Грегори Пене.

Докато Майк стоеше още като втрещен от страх и объркване, туземецът скочи на земята. С почти човешки вид на уплаха, Баг побягна. Майк проследи страхотната му фигура, докато изчезна в тъмнината.

— Приятелю мой! — каза Майк на холандски — вие се явихте точно навреме — и той се обърна, но чужденецът беше изчезнал, сякаш земята го беше погълнала.

Майк постави ръка над очите си, за да затули светлината от звездите, и на достатъчно далечно разстояние съгледа една тъмна фигура, която се промъкваше в сянката на стената. В първия момент детективът искаше да го настигне и разпита, но се обърна, с мъка се покатери по зида и скочи на отвъдната страна. След това подреди вещите си и тръгна покрай зида чак до парковата врата на Гриф Товер. Смело той се упъти към къщата, подсвирквайки си.

Минавайки през открития двор пред къщата, той не забеляза никого. Тогава той се обърна към същото място, където беше скочил от прозореца, и след кратко претърсване намери пистолета си.

Преди да си тръгне, Майк реши да се увери, че Стела Мендоза е в безопасност. Колата ѝ чакаше във на пътя. Майк посегна към

звънеца, но дочу стъпки в хола и се послуша. Нямаше съмнение, че едното лице от двамата души в хола е Стела Мендоза. Майк се дръпна към храсталака и се скри.

Стела Мендоза излезе, а след нея сър Грегори. Един незапознат с обстоятелствата човек не би могъл нищо особено да долови от разговора им.

— Лека нощ, Грегори — каза тя приятелски. — Утре пак ще те посетя.

— Ела на вечеря — отвърна Пене — и доведи приятеля си. Да те изпратя ли до колата ти?

— Не, благодаря — каза тя бързо.

Бриксан я проследи с поглед, докато изчезна. В това време тежката врата на Гриф Товер се затвори — дрънченето на веригите показваше, че за тази нощ тя е окончателно затворена.

Къде беше Фос? Ако е бил тук, навярно е излязъл по-рано. Бриксан почака още малко, докато всичко утихна, след това на пръсти се промъкна по насипаната с чакъл алея и Проследи Стела. Майк се поозърна и за туземеца, но никъде не можа да го види. Внезапно той си спомни, че е забравил стълбата, върна се и я намери на същото място, където я беше оставил. Майк я разглоби и прибра в раницата си, а 15 минути по-късно извади и мотоциклета от скривалището.

От една от стаите на мистър Лонгвал излизаше жълтеникава светлина. Майк се канеше да отиде при него с надежда, че старият човек ще може да му даде сведения за момичето с кръглото лице от най-горната стая на кулата, но изведнъж реши да се върне в квартирата си. Малкото нощно претърсване не го задоволяваше. Кулата не разкри никаква страшна тайна, поне съвсем не това, което той очакваше. По всичко личеше, че момичето е затворено, след като е било отвлечено от Грегори и доведено в Англия с яхтата му. Такива случаи имаше доста. Дори преди няколко седмици съдът беше разгледал един напълно идентичен случай. Но тази история не беше толкова съществена за Майк, че да пожертва нощната си почивка.

Майк се изкъпа, изпи чаша какао и преди да легне, размисли върху всичко случило се през деня. Той започваше да вярва, че загадката с Главореза няма да се разреши така лесно, както предполагаше в началото. Колкото повече мислеше, толкова по-

недоволен ставаше. Най-после, след като се упрекна за нерешителността си, той загаси лампата и легна.

Майк спа до късно сутринта, когато едно неочаквано посещение го събуди. Той се изправи в леглото и разтърка очите си.

— Или сънувам, или това е Стейнс — каза той.

Майор Стейнс се усмихна приветливо.

— Буден сте и не сънувате — отговори той.

— Случило ли се е нещо? — попита Майк и скочи от леглото.

— Нищо особено. Снощи имаше танцова забава, която продължи до късно през нощта, а тази сутрин един ранен влак потегли насам. Тогава реших да се накажа за моя лекомислен живот и доход тук, за да проверя до къде са стигнали нещата с изясняването на мистерията Илмар.

— Мистерията Илмар? — Майк смръщи чело. — Та аз съвсем забравих Илмар!

— Донесох ви нещо — каза Стейнс.

Той извади от джоба си изрезка от вестник. Майк я взе и прочете:

„Не са ли душевните ви и телесни болки неизлечими? Колебаете ли се на прага на бездната? Липсва ли ви смелост? Пишете на благотетеля. Кутия...“

— Какво значи това? — попита Майк замислено.

— Тази изрезка е намерена в една стара жилетка, която Илмар е носил няколко дни преди изчезването си. Жената на Илмар претърсила всички негови дрехи, преди да ги продаде, при което е намерила тази изрезка. Обявлението е излязло в „Морнинг телеграм“ от 14 този месец, значи 3–4 дни преди Илмар да изчезне. Номерът на кутията в края на обявлението е кутия в редакцията на вестника, където се събират отговорите. От редакцията се осведомих, че за „благотетеля“ били изпратени четири писма. Узнахме, че същият „благотетел“ бил наредил писмата да се отнасят в една вестникарска будка в Стибингтон стрийт, откъдето една жена ги взимала. По-нататък не можахме да проследим следата. Подобни обявления се оказаха и в други вестници. Тук обаче писмата се адресират в южната част на Лондон, откъдето вероятно са били събирани от една и съща жена. При всяко ново

обявление лицето променя адреса, на който се изпращат отговорите. По отношение на жената узнахме, че никой от съседите ѝ не я познава добре. Тя не общувала с никого и както разказва съдържателят на будката била малко нещо ненормална — постоянно мърморела и си говорела нещо. Нарича се Стивънс, поне под това име е известна. Родом е от Лондон.

— Мислите ли, че обявата има връзка с убийството на Илмар?

— В това не сме напълно уверени. Може да се отговори и с „да“ и с „не“. Искам да подчертая обаче, че обявлението е съставено много особено и при тези обстоятелства буди подозрения. А какво е вашето мнение?

В продължение на един час Майк Бриксан говори, прекъсван от време на време от въпросите на майора.

— Много странна мисъл, бих казал почти фантастична — отвърна Стейнс сериозно. Ако сте сигурен, че сте попаднал на вярна следа, вървете направо към целта. Нека искрено, обаче, ви кажа — продължи той поверително — предчувствувах, че ще имате неуспех и тъй като не желяех впоследствие Скотланд Ярд да ни се смее, счетох за по-добре да дойда лично тук и да ви съобщя резултата от личните мои проучвания.

— Споделям напълно мнението ви — каза той след малко, като седнаха да закусват — че трябва да се пипа извънредно предпазливо. Случаят е много деликатен. Надявам се, че не сте съобщили на хората от Скотланд Ярд подозренията си.

Майк поклати отрицателно глава.

— Недейте ги съобщава — каза Стейнс. — Те веднага ще вземат да арестуват човека, когото подозирате, а с това ще се отнеме всяка възможност да се съберат пълни доказателства. Нали вие вече сте претърсили къщата?

— Не напълно. Направих само един повърхностен преглед.

— Има ли зимници?

— Предполагам, че има — каза Майк. — Обикновено този тип къщи имат зимници.

— Съседни къщи?

Майк поклати глава.

— Къщата е изолирана.

Майк тръгна с шефа си към гарата. По пътя майорът му каза, че се връща много по-обезнадежден, отколкото беше дошъл.

— Нека ви предупредя, Майк — каза Стейнс, когато влакът бавно потегли. — Бъдете внимателен и се пазете, имате работа с много опасен човек. Не желая някоя сутрин да се събудя с новината, че вече не сте между живите.

21

ЗАЛИЧЕНИ СЛЕДИ

Пътят от гарата не минаваше край жилището на Адела и ако човек поискаше да мине покрай него, трябваше да направи доста голяма обиколка. Въпреки това, Майк се отпрати и похлопа на вратата. Той не се зарадва много, когато му отговориха, че момичето било излязло още в 7 часа сутринта. Хебуорд правеше снимки в Сут Доунс и ателието беше празно, когато Майк пристигна там. Само секретарят и новият драматург бяха в ателието. Последният беше постъпил на работа предната вечер.

— Не зная точно мястото, където правят снимки, мистер Бриксан — каза секретарят — Предполагам, че са в околността на Арундел. Мис Мендоза идва тази сутрин и също пита. Тя покани на обяд мис Лимингтон.

— Много интересно — каза Майк любезно. — Ако дойде пак, кажете ѝ, моля от мое име, че мис Лимингтон е поканена другаде.

Секретарят кимна.

— Надявам се, че не ще чакате — каза той. — Не се знае кога...

— Аз не съм казал, че тя има среща с мен — каза Бриксан високо.

— Мистер Бриксан — каза неочаквано секретарят, — спомняте ли си какъв шум бяхте вдигнали по онази работа, листа, който беше попаднал в ръкописа на мис Лимингтон? Майк кимна.

— Намери ли се ръкописа — попита той.

— Не, обаче новият драматург ми каза, че прелистил регистъра, в който Фос вписваше всички постъпили ръкописи, при което констатирал, че едно вписване било изтрито.

— Покажете ми регистъра — каза Майк живо.

Голямата, тежка книга беше донесена. В отделните графи се вписваха името на изпращача, адресът му, датата на постъпването и датата на връщането на ръкописа. Майк поставя книгата върху масата

в бюрото на директора и грижливо зачете голямата редица имена на авторите.

— Щом е изпратил един ръкопис, сигурно е изпратил и други — каза той. — Изтрита ли са и други записвания в книгата?

Секретарят поклати отрицателно глава.

— Това е единственото място, което намерихме — каза той. — В този регистър ще намерите имената на много местни хора. Няма нито един търговец в града, който да не е изпратил по някой ръкопис.

Майк проследи бавно с пръст дългия списък на имена. Страница по страница той прелистваше, след това той внезапно спря на едно заглавие. „Нощта на ужаса“ от сър Грегори Пене, прочете той, при което се обърна към секретаря.

— Значи и сър Грегори е пращал ръкописи?

— Да, един или два. Ще срещнете името му по-нататък. Неговите филми са писани с оглед да подхождат за мис Мендоза. Но той не ви интересува.

— Не — каза Майк бързо. — Ами нямате ли тук някой от неговите ръкописи?

— Всички са върнати — каза секретарят със съжаление. — Чел съм един от тях. Все още си спомням, че Фос убеждаваше директора да изпълнят един от неговите ръкописи. Фос използваше положението си и измъкваше доста пари. Едва впоследствие открихме това. Той взимаше процент от авторите. Тази сутрин мистер Хебуорд откри, че веднъж Фос е взел 200 фута от една дама, като ѝ обещал да ѝ създаде ангажимент. По този случай днес Хебуорд написа много остро писмо до Фос.

Внезапно Майк срещна отново името на Грегори Пене. Нищо чудно нямаше, че собственикът на Гриф Товер праща ръкописи. В целия свят нямаше нито един мъж или жена, които да не се считат способни да напишат сценарий за филм.

Майк затвори регистъра и го предаде на секретаря.

— Наистина чудно е това заличаване. Аз ще говоря с Фос при първи удобен случай — каза Майк.

Той веднага отиде в малкия хотел, където живееше Фос, но не го намери.

— Миналата нощ не е бил тук — каза управителят на хотела, — поне не е спал тук. Казваше, че ще отиде в Лондон — прибави той.

Майк се върна в ателието. Беше започнало да вали и той знаеше, че артистите скоро ще се върнат. Наистина, след няколко минути големият жълт автомобил влезе в двора. Адела веднага видя Майк и му кимна, когато той я извика.

— Благодаря ви, мистер Бриксан, но ние обядвахме вече. Освен това трябва да приготвя до утре сутринта още две големи сцени.

Отказът ѝ не беше твърде окуражителен. Майк нямаше обаче намерение да се задоволи с такъв отговор.

— Ами чая? Чай ще пиете, дори и ако 50 сцени ви предстои да пригответе за утре. През време на храненето не можете да четете, а ако четете ще ви заболи стомаха, а заболи ли ви стомаха...

Тя се изсмя от все сърце.

— Ако хазайката ми послужи със салона си, можете в четири и половина часа да заповядате на чай у дома, а в пет часа, ако имате работа, можете да си отидете.

Когато, Бриксан влезе в ателието, Хебуорд го очакваше.

— Чухте ли вече, че от регистъра е заличено едно заглавие? — попита той.

Майк кимна.

— Какво мислите? — и без да дочака отговор, продължи — тук има нещо. Фос беше непоправим лъжец. Този човек не можеше да гледа никого в очите. Аз и без това имам малка разправия с него, заради една сума, която е изтръгнал от една дама с обещанието да я настани при мен като артистка.

— А Адела как е? — попита Майк.

— О, тя е чудесна, Бриксан! Такива случаи никога почти не се срещат в живота. Филмовите звезди, които изникват в нощта, са приятелки на влюбените до уши филмови директори, които в момент на разнежване са дали обещания и трябва да ги изпълнят. Звездата започва да играе с помощта на 600 статистики и то само с великолепни костюми, които струват по половин милион долари. Играе ролята на кралица в Персия или ролята на Семирамида с алюрите на статистка, която за пръв път излиза на филм, или с маниерите на трениран манекен. След това, без никакъв оглед на разходите, филмът се украсява с две надбягвания с автомобили или с нещо от Вавилон. След това звездата излиза или с толкова малко дрехи, че човек не може да види лицето ѝ или с толкова много, че нищо не можете да разберете от

играта ѝ. Тези работи се случват много често. Около тези дами има толкова много блясък и великолепиe, че грешките им не се забелязват. Но Адела Лимингтон играе чудесно, великолепно, дори в просяшко облекло. Казвам ви, Бриксан, тук нещо не е в ред. Подобни работи се случват само във фантазията на журналистите.

— Какво не е в ред? — попита Майк учудено.

— Все нещо ще се случи. Или ще изчезне, преди филмът да е напълно готов, или ще я арестуват.

Майк се усмихна.

— Нищо подобно няма да се случи — каза той.

— Чухте ли вече за новото филмово дружество на Мендоза? — попита Джек, като натъпка лулата си.

Майк притегли стола и седна.

— Не, не съм.

— Мендоза има намерение да основе филмово предприятие. Никога до сега не съм уволнил артистка, която да не е правила това. На книга всичко е много хубаво! Цифрата на капитала бива отпечатана с едри букви, а името на звездата с още по-големи. Преди това техните приятели са успели да им кажат, че едно възнаграждение от 100 000 е просто просяшка заплата за една артистка от техния ранг. И започва събирането на капитала. Обикновено на сцената изпъква един, който обира каймака и заема директорския пост при дружеството. Той прибира парите, а звездата подбира от ръкописите само тези, в които тя може да изпъкне и при които във всяка сцена излиза с все нови и скъпи облекла. Ако такъв ръкопис няма, все се намира някой, който го написва. Всички други артисти излизат на екрана само в големи масови сцени. Когато филмът е на привършване, привършили са са и парите. Дружеството е фалирало, а на звездата е останал само автомобила ѝ, с който отива на снимки и може би и някоя нова вила, която си е построила, за да бъде по-близо до ателието. А в някой случай и четвърт от целия капитал, която сума ѝ е била изплатена предварително за сметка на бъдещите ѝ прояви. Влезте, мистър Лонгвал.

Майк се обърна. Любезният стар човек стоеше на вратата с шапка в ръка.

— Страхувам се, че ще ви преча — каза той със своя хубав, мелодичен глас. Бях в града при адвоката ми и не можах да се

въздържа да не се отбия насам, да се осведомя как върви работата с филма.

— Благодаря ви, мистър Лонгвал. Филмът върви отлично. Познавате ли мистър Бриксан?

— Защо ходихте при адвоката си? — попита Майк.

— По една интересна работа — отвърна старият човек. — Преди много години следвах медицина и издържах всичките изпити, така че по право аз съм лекар. След това дълго време не практикувах. Никой не знае, че съм лекар. Снощи останах много изненадан, когато един съсед ме повика да прегледам слугата му. Това ме накара да се замисля, понеже не зная дали не съм нарушил законите, щом като съм действувал като лекар, без да съм регистрирал такава професия.

— Мога да ви помогна, мистър Лонгвал — каза Майк. — Щом веднъж сте придобили правата на лекар, те остават в сила за цял живот. Никакво престъпление не сте извършили.

— И моят адвокат каза същото — отвърна Лонгвал сериозно.

— Тежък случай ли беше? — попита Майк, който предполагаше кой е бил пациентът.

— Не. Първоначално помислих, че има отравяне на кръвта, но се излъгах. От времето на моята младост до сега медицината е направила грамаден скок и аз не се решавам да предписвам лекарства. И макар много да се радвам, когато мога да помогна на някого, в случая трябва да призная, се чувствавам много нещастен. Почти цялата нощ не спях. Като си отивах за дома, намерих скрит в градината един мотоциклет.

Майк за малко щеше да се засмее.

— А тази сутрин мотоциклетът изчезна. След като го открих, край мене мина нашият приятел Фос. Той изглеждаше много разстроен и възбуден...

— Къде го видяхте? — попита Майк бързо.

— Той мина край къщата ми. Аз стоях на вратата, пушех лулата си и го поздравих, без да знам кой е. Едва като се обърна видях, че е мистър Фос. Каза ми, че току-що посетил някого и че след един час щял да има друга среща.

— В колко часа беше това? — попита Майк.

— Струва ми се, че беше десет и половина — старият човек се замисли. — Не съм напълно сигурен. Беше малко, преди да си легна.

Майк си обясняваше думите на Фос. Грегори го е отпратил, като му е заръчал да се върне, след като Мендоза си отиде.

Лонгвал се обърна към Хебуорд:

— Когато филмът ви бъде готов, ще трябва да ми го покажете.

— Разбира се, мистър Лонгвал.

— Не знам защо чувствавам толкова силен интерес — каза той.

— А преди няколко седмици нищо не разбрах от филма.

Секретарят потропа, погледна през вратата и попита:

— Желаете ли да говорите с мис Мендоза?

Джек Хебуорд пламна.

— Не — каза той късо.

— Тя каза... — започна секретарят.

Само присъствието на почтения мистър Лонгвал предпази Джек да не даде израз на яда си над Стела Мендоза, както при друг случай е правил.

— Вчера я видях — каза мистър Лонгвал. — Най-напред помислих, че правите снимки някъде наблизо, но мистър Фос ми каза, че се заблуждавам. Тя е очарователно младо момиче, нали?

— Да — каза Джек Хебуорд сухо.

— Тя изглежда много мила — продължи Лонгвал, без да знае, че настроението на Хебуорд спрямо нея е много лошо.

— Мила и нежна — измърмори Джек Хебуорд, когато старият човек си отиде. — Чухте ли, Бриксан? Ако Стела е мила и нежна, то за дявола може да се каже, че е от шоколад.

22

ГЛАВАТА

На излизане Майк срещна Стела пред входа на ателието и си спомни, че е канена на обяд в Гриф Товер. За голямо свое учудване, тя прекоси улицата и се упъти към него.

— Искам да говоря с вас, мистър Бриксан. Пратих да ви търсят вътре.

— В такъв случай поръчката ви е грешно предадена на мистър Хебуорд.

Тя сви рамене в знак на презрение към Хебуорд и всичко около него.

— С вас исках да говоря. Вие сте детектив, нали?

— Да — каза Майк в напрегнато очакване.

— Автомобилът ми е зад онзи ъгъл. Можете ли да дойдете с мен?

Майк се поколеба. Много му се искаше да поговори с Адела, въпреки че нищо ново не можеше да ѝ каже.

— С удоволствие — каза той след кратко колебание.

Стела караше колата с голяма опитност и всецяло беше отдадена на кормуването... През цялото време на пътуването не каза нищо. От уютната ѝ красиво наредена стая, се откриваше великолепна гледка към Сам Доунс. Майк чакаше с нетърпение да чуе Стела.

— Мистър Бриксан, трябва да ви съобщя нещо, което впрочем може би знаете. Не зная какво ще си помислите за мен, когато чуете това, което ще ви кажа, но трябва да се реша. Повече не мога да мълча.

Остро позвъняване я прекъсна.

— Телефонът. Извинете за момент.

Тя бързо излезе, като остави вратата леко отворена. Майк чу нейните бързи и ядосани отговори.

След това млъкна за известно време — тя слушаше, без да отговори. Десетина минути по-късно, тя се върна в стаята. Очите ѝ блестяха, бузите ѝ бяха зачервени.

— Нали няма да се сърдите, ако отложа за по-късно моето съобщение.

Тя беше говорила с Грегори Пене, в това Майк беше уверен, макар че през целия разговор тя нито веднъж не спомена името му.

— Такъв удобен случай не би ви се удал друг път, мис Мендоза? — каза той окуражително.

Тя прехапа устни.

— Да, зная, но имам съображения, заради които в този момент не мога да говоря. Ще ме посетите ли утре?

— Разбира се — каза Майк учтиво. Той беше доволен, че си отиваше.

— Да ви откарам ли с колата?

— Не, благодаря.

— Поне да ви откарам до града. Аз и без това отивам в същата посока — предложи тя.

„Разбира се, че отива в същата посока, щом отива в Гриф Товер“ — си мислеше Майк. В това той така беше уверен, че не си даде труд да я попита. Като стигнаха до хотела, Стела дори не почака Майк да стъпи на тротоара и веднага продължи пътя си.

— Имате телеграма — каза управителят на хотела.

Майк влезе в стаята на управителя и излезе с една телеграма, която бързо разтвори. В първия миг той не можа да разбере съдбоносната вест, която телеграмата носеше. Майк прочете повторно:

„Тази сутрин намерена глава в околността на Гобхем
Камън. Елате веднага в полицейския участък Липерхеел.
Стейнс“

Един час по-късно един автомобил със светкавична скорост го отведе там. Стейнс го очакваше на стълбата.

— Намерен е днес при изгрев-слънце — каза той. — До този момент не е установена самоличността му.

Той отведе Майк в съседната сграда. В средата на една малка стая, върху маса стоеше едно сандъче. Стейнс отвори капака и Майк хвърли поглед върху въсърчно бледото лице. Детектив пребледня като мъртвец.

— Велики Боже! — извика той. Беше главата на Лалей Фос.

23

СЪБИТИЯ В ГРИФ ТОВЕР

Обзет от ужас, Майк се взираше в главата на убития. Той затвори капака и с отвращение го покри с едно платно. След това излезе със Стейнс на асфалтирания двор.

— Познавате ли го? — попита Стейнс.

Майк кимна.

— Да. Лалей Фос, бивш драматург във филмовото предприятие на Хебуорд. За последен път е забелязан вчера в 11 часа. Лично аз по това време го чух като говореше, без да го виждах, в къщата на сър Грегори Пене в Съсекс. Имаше ли, както винаги известие? — попита той.

— Да, но свършено необикновено.

В бюрото на инспектора, който завеждаше полицейската секция, Стейнс показва написания с пишещата машина къс хартия. Само един характерен ред с познатия шрифт.

„Това е главата на един доносник.“

— Аз телефонирах на полицейския участък в Доркинг. Беше дъждовна нощ и макар много автомобили да бяха минали от там, никакъв номер не можа да се улови — каза Стейнс.

— Обявлението явило ли се е? — попита Майк.

Стейнс поклати глава.

— Не. Ние веднага помислихме за него. Вестниците са наблюдавани най-старателно, всеки редактор беше задължен веднага да ни уведоми, щом получи подобно обявление за публикуване. Но никакво обявление с подозрителен характер не е давано.

— Нека проследим кога се е развила трагедията — каза Майк. — Ясно е, че Фос е бил убит между 11 часа през нощта и 3 часа сутринта,

и то по-близо към 11 часа е било, отколкото към 3, защото ако убиецът живее в Съсекс, необходимо му е време, за да отнесе главата в Гобхем и то много рано, за да може преди изгрев-слънце да се върне.

Майк се върна в Чайчестер с голяма скорост. Преди да стигне до града, той се отдели от главното шосе и потегли към Гриф Товер. Когато пристигна там, беше вече доста късно. Къщата имаше обикновения си безжизнен, изглед. Майк позвъни, но никой не се обади. Той позвъни повторно. Този път един от горните прозорци се отвори и Грегори попита:

— Кой е?

Майк излезе изпод свода и погледна нагоре. Грегори Пене не можа да го познае в тъмнината и повторно извика:

— Кой е там?

След това проговори нещо на малайски език.

— Аз съм, Бриксан. Искам да говоря с вас.

— Какво искате?

— Елате долу и ще ви кажа.

— Легнал съм вече. Елате утре.

— Сега трябва да говоря с вас — каза Майк настойчиво. — Имам разрешение да претърся къщата ви.

В действителност той нямаше никакво разрешение, тъй като не беше искал такова.

Сър Грегори затвори прозореца. Измина доста време и Майк помисли, че баронът няма да му отвори. Предположението му обаче не излезе вярно. След дълго чакане, вратата най-после се отвори и при светлината на лампата във вестибюла Майк забеляза Грегори Пене в доста странен костюм.

Грегори беше напълно облечен и носеше колан с два тежки револвера. Но не това направи впечатление на Майк. Цялата глава на Пене беше превързана, само едното око се виждаше. Лявата му ръка лежеше в бандаж. При ходенето Грегори накуцваше.

— Случи ми се нещастие — каза той.

— Да, не изглеждате много добре — каза Майк, като го разглеждаше от близо.

— Елате горе, за да не разговаряме тук — каза Грегори.

В библиотеката се забелязваха следи от упорита борба. Едно голямо огледало, окачено на стената, беше съвсем изпотрошено, а подът беше постлан с парчета от него. Единият от мечовете над камината липсваше.

— Оттук липсва нещо — каза Майк. — Във връзка с нещастieto ли е?

Грегори кимна.

Положението на втория меч над камината беше малко особено. Без да иска позволение, Майк го взе.

Острието беше потънало в кръв.

— Какво означава това? — попита той остро.

Сър Грегори преглътна.

— Миналата нощ един негодник се вмъкнал в къщата ми — каза той бавно. — Един малаец. Той беше побеснял от ревност, бил съм откраднал жена му. Той се хвърли върху ми и аз, разбира се, се защитих.

— Наистина ли сте откраднали жена му?

Баронът сви рамене.

— Глупости! Повечето от тези хора от Борнео са луди и от най-малкото нещо пламват. Аз направих всичко възможно, за да го успокоя...

Майк погледна покритото с кръв оръжие.

— Виждам — каза той сухо. — И успокоихте ли го?

— Аз се защитавах. Отвърщах на ударите му, доколкото можех. Да не искате да стоя със скръстени ръце? И да се оставя да бъда убит в собствената си къща? Аз си служа с меч толкова добре, колкото и противникът ми.

— По всичко личи — каза Майк. — Какво се е случило с Фос?

Този въпрос не направи никакво впечатление на Пене.

— За кого говорите?

— За Лалей Фос, който вчера вечерта беше у вас.

— А, драматургът. Цели седмици не съм го виждал.

— Лъжете — каза Майк спокойно. — Вчера вечерта той беше тук. Мога да ви уверя, тъй като аз бях в съседната стая.

— А, вие ли бяхте? — каза баронът явно успокоен. — Да, той идва при мен да ми иска пари. Дадох му 50 фунта, след което си отиде. Това е всичко, което знам за него.

Бриксан отново погледна меча.

— Не ви ли се струва чудно, че главата на Фос е била намерена в Гобхем Къмън? — попита той.

Грегори го погледна с учуден, изпитателен поглед.

— Много чудно ми се вижда — каза той хладно. — Но аз имам свидетел, че Фос напусна къщата ми. Само че не желая да намесвам името на една дама в тази работа.

— А след това пак се върна — каза Майк.

— След това вече не съм го виждал — извика баронът буйно. — Ако се намери някой, който да потвърди, че го е видял да влиза в къщата ми след първото му посещение, можете да ме арестувате. Да не мислите, че аз съм го убил?

Майк не отговори.

— Горе в кулата имаше една жена. Какво стана с нея?

Грегори облиза устните си, преди да отговори.

— Тя беше болна слугиня. Вече я няма тук.

— Искам лично да видя — каза Майк.

Около секунда Грегори гледа към клетката на Баг, след това каза:

— Добре, последвайте ме.

Той излезе в коридора и тръгна в противоположна на хола посока. След десетина крачки се спря и отвори една врата, съществуването на която чужд човек много трудно можеше да открие. Пене протегна ръка, запали лампата и Майк забеляза редица стъпала, които водеха зад хола.

Като последва барона, Майк забеляза, че кулата беше само една илюзия, само от предната страна на къщата приличаше на кула. В действителност това беше една пристройка от два тесни етажа към едното крило.

— Ето стаята — каза Пене и отвори една врата.

СЛЕДИТЕ НА БАГ

— Не, не е тази стая — каза Майк спокойно. — Тя се намира на другия край на коридора.

Пене замълча.

— Защо не ми вярвате? — попита той с почти приятелски тон. — Що за неверни Тома сте? Нека се разберем, Бриксан. Да слезем долу, да пийнем нещо и да забравим нашата вражда. Чувствувам се зле.

— Искам да видя стаята — каза Майк.

— Ключът не е в мен.

— Вземете го — каза Майк троснато.

Баронът намери един ключ в джоба си и неохотно отвори вратата.

— Всичко стана набързо — каза той. — Тя беше много болна и трябваше веднага да я отпратя.

— В такъв случай кажете ми болницата, в която отиде — каза Майк и запали лампата.

Един поглед беше достатъчен, за да се увери, че наистина момичето е излязло внезапно. Но въпреки това личеше, че то не е напуснало стаята при нормални условия. Леглото беше в безпорядък, възглавниците бяха окървавени, а по стените личаха тъмночервени петна. Един стол беше счупен, по килима се виждаха особени следи, някои от които от боси крака. По чаршафа се забелязваха отпечатьци, които не можеха да бъдат от човешка ръка.

— Тези следи са от маймуната — каза Майк, като ги посочи. — Тук е бил Баг.

Баронът прехапа устни.

— Тук се води борба — каза той. — Човекът дойде горе и твърдеше, че слугинята била негова жена...

— Какво стана с него? Не последва отговор.

— Какво стана с него? — повтори Майк с нескрито нетърпение.

— Пуснах го да си отиде заедно с жената. Чисто и просто...

С внезапен вик Майк се наведе и вдигна парче блестяща стомана, което лежеше зад леглото. То беше половинка от меч, счупен през средата. Никакви петна от кръв не се забелязваха по него. Майк се взря в острието и откри леко изкривяване по него. След това взе стола, разгледа краката му и откри две дълбоки бразди.

— Аз ще ви разкажа, какво е станало. Вие и вашият Баг сте хванали човека, когато е влязъл тук. По време на борбата, Баг си е послужил със стола и го е счупил. Човекът е побягнал от стаята, изтичал е в библиотеката, откачил е меча от стената и след това се е върнал горе. Едва сега е започнала истинската битка, при която вие сте загубили малко кръв.

— Малко!? — изгърмя баронът — Всичката!

Настъпи дълго мълчание.

— Жената жива ли напусна тази стая?

— Струва ми се, да! — каза Пене с яд.

— Мъжът жив ли напусна къщата ви?

— По-добре е сам да отгатнете. Доколкото знам — да! Повече от половин час лежах в безсъзнание. Баг умее да си служи с меч...

Бриксан претърси къщата от горе до долу. Всички слуги бяха събрани и той започна разпита. С едно само изключение, всички слуги знаеха малайски, но не владееха достатъчно езика, за да могат да дадат точни сведения.

Майк отиде в библиотеката и запали всички лампи.

— Искам да видя Баг — каза той.

— Баг е навън, нали ви казах. Щом не ми вярвате...

Пене отиде до писалището и завъртя ръчката. Вратата се отвори, но никой не излезе.

Бриксан помисли малко, след това влезе в килията с револвер в едната ръка и с джобно фенерче в другата. В клетката на Баг беше чисто, обаче се усещаше остра миризма. В един ъгъл се намираше легло с дюшек, чаршаф, завивка и възглавници, напълнени с перушина. Освен това се виждаше малък бюфет, пълен с орехи и едно дълбоко старо кресло, на което можеше да се почива. На пода лежах три топки за крикет, с които вероятно това животно си играеше.

Сега за Майк беше ясно по какъв начин Баг излизаше и влизаше в къщата. На една височина около два метра над дюшемето се намираше квадратно отворстие. В стената между пода и отворстието

бяха заковани три железни стъпала на еднакво разстояние едно от друго, като образуваха стълбата на Баг. По-късно Майк намери такива стъпала и отвън на стената.

Никъде не се забелязваха кървави петна или други белези, които да уличават Баг в участие в кървавата борба, която се беше разиграла.

Майк се върна в библиотеката и претърси всичко, но пак нищо не можа да открие. Едва когато влезе в малкия салон, в който се беше спрял предната нощ, той съгледа на перваза на прозореца следи. Това бяха отпечатъци от бос крак. Следите на друго място показваха, че през прозореца е било изхвърлено някакво тежко тяло.

В този момент пристигна шофьорът на Майк с двама полицейски агенти. Веднага след пристигането си в Гриф Товер, Майк беше изпратил автомобила си да ги вземе. Двамата полицаи му помогнаха при претърсването на градината. Следите на беглеца лесно можеха да се проследят. Кървави петна се простираха косо по чакъла, растенията по кръглата цветна леха бяха изпомачкани, а по меката почва ясно личаха отпечатъци от малки боси крака. В зеленчуковата градина следите се губеха.

— Въпросът е кой кого е носил? — каза инспекторът Лил.

Преди това Майк с няколко думи му беше разказал какво е видял в Гриф Товер.

— Струва ми се, че и двамата са били убити в къщата и след това трупове им са изнесени от Баг. В килията на маймуната няма никакви следи от кръв. Навярно след убийството им, Баг не е влизал в клетката си. Ако намерим маймуната, работата ще се изясни. Няма никакво съмнение, че Пене е Главореза — продължи той. — Вчера вечерта говорих с него и забелязах нещо фанатично в характера му.

— Аз пък не съм напълно уверен в това — каза Майк бавно. — Може би моят възглед е малко особен, но ако сър Грегори Пене е наистина убиецът, ще остана много изненадан — прибави той. — Аз много се изненадах, че в килията на Баг не се намериха кървави следи. В това отношение вашето предположение е вярно. Засега нищо не можем да направим, освен да наблюдаваме къщата, докато влезем във връзка с централата.

В този момент се върна и вторият полицаи, който беше претърсил зеленчуковата градина до край. Той съобщи, че открил следи близо до задния вход. Задната врата беше отворена. Те бързо

минаха през полето и се увериха в истинността на думите му. От двете страни на вратата се забелязваха кървави петна, зад вратата се намираше купчина сухи листа, събрани от градинаря. Тук те намериха отпечатък от човешко тяло, като че ли тук някой беше стоварил за малко товара си, за да си почине. От другата страна на вратата се губеха следите.

ЧОВЕКЪТ В АВТОМОБИЛА

На Адела Лимингтон струваше много да покани на чай един господин, но след като го покани, тя с нетърпение очакваше госта.

В същото време, когато Майк летеше с автомобила си към Лондон, Адела се яви при Джек Хебуорд в бюрото му.

— Разбира се, следобед можете да бъдете свободна. Аз впрочем още не знам каква работа ви предстои.

Той взе програмата с разпределението на времето, но Адела побърза да му даде необходимите сведения.

— Вие искахте да направите в ателието няколко портретни снимки от мен — каза тя.

— Има време, ще ги направим друг път. Е, как мислите, ще излезе ли филмът сполучлив? — попита директорът.

— Аз ли? Не, за съжаление не вярвам твърде, дори съм неспокойна. Почти невъзможно е да съм играла добре още от самото начало. Човек винаги сънува за успехи в живота си, но в сънищата е много лесно да се преодоляват пречки и опасности и да се превъзмогват трудности. Винаги като извикате „снимка“ аз се изплашвам и така се напрегам, че всеки момент трябва да внимавам и непрекъснато си мисля: ти си движиш ръцете отвратително, извиваш главата си много бързо и тя...

— Но това не трае дълго, нали? — попита той настойчиво и се засмя. — Не сте виждали Мендоза? Фос не е ли идвал при вас?

— Мис Мендоза не съм виждала от два дни, а мистър Фос срещнах вчера вечерта.

Тя не му разказа при какви обстоятелства се е видяла със Стела. А Лалей Фос тя беше видяла предишния ден на ъгъла на Арундел Род пред един затворен автомобил. Той разговаряше с някого в колата. След малко Адела забеляза как една бяла ръка, вероятно на жена, му махна в знак на сбогом. Тя много ясно забеляза голям диамант на малкия пръст на ръката. Фигурата на жената обаче не видя.

На път за квартирата, тя се отби в една сладкарница и после в цветарницата, откъдето купи сладкиши и цветя, за да украси масата в салона на г-жа Уатсон.

Адела се учудваше и питаше, какво влияние можеше да оказва на Майк, този светски човек. Тя се подложи на самокритика и дойде до убеждението, че благодарение на самоподценяването си беше направила от себе си едно безлично момиче, без особен характер. Красотата, сама по себе си можеше да подмами само повърхностните хора. Сериозните хора търсят повече от това. Навярно Майк Бриксан нямаше намерение само да се шегува с нея. Най-малкото той имаше желанието тя да му бъде приятелка.

Часовникът показваше 4:12 часа. Адела започна да очаква. В пет без четвърт тя отиде до прозореца и погледна към улицата. Когато удари 5 часа, обхвана я яд. След това седна сама на масата и закуси. Като свърши, тя повика слугинята да разчисти.

Майк беше забравил!

Тя се зае да търси извинителни причини за Майк, отхвърляше ги и наново търсеше други. Тя се чувствуваше обидена, засегната. Най-сетне влече в стаята си, запали лампата, извади от чантата ръкописа и се опита да разучи сцената, която на следващия ден трябваше да бъде снета. Мислите ѝ не можеха да се концентрират върху текста. Тя мислеше за Майк, за закрития автомобил и за Лалей Фос. Пред очите ѝ наново се изпречи бялата ръка с диамантения пръстен, махайки за сбогом при тръгването на автомобила. Мисълта на Адела постоянно се връщаше към закрития автомобил. Тя ясно си спомняше, че колата беше съвсем нова, каросерията от полирано дърво, и че се движеше съвсем безшумно.

Най-сетне Адела остави ръкописа и стана. Тя нерешително погледна към леглото. Беше едва девет часа, а тя не се чувствуваше още изморена. Чайчестер не предлагаше особени развлечения вечерно време... В града имаше два кинотеатри, но тя съвсем нямаше настроение да гледа филми. Въпреки това Адела постави шапката си и слезе долу. Минавайки покрай кухнята, тя каза на хазайката си:

— Излизам да се разходя за четвърт час.

Къщата, в която живееше Адела, се намираше на една малка улица, не особено добре осветена. На някои места светлината на фенерите дори не достигаше. На такова едно тъмно място стоеше

автомобил. Адела видя контурите му, преди да го познае, и се учудваше защо задните фарове не светят. Като се приближи, тя позна същата кола, която беше видяла и предната вечер и с чийто собственик Фос говореше.

Адела не можа да види вътрешността на колата. Завесите откъм улицата бяха спуснати. Адела вече мислеше, че в колата няма никой, но внезапно един глас пошепна:

— Хубава госпожице! Елате с мен...

От полуотвореното прозорче се показа бялата ръка с голям диамант, който блесна. В припадък на неизразим страх, тя побягна от улицата.

Тя чу, че моторът на автомобила заработи. Колата я последва. Адела се затича с всички сили. На ъгъла на улицата стоеше човек. Като позна по шлема, че е полицай, тя изтича към него.

— Какво има, госпожице?

В това време колата мина край нея, зави край ъгъла и се скри.

— Един човек, който седеше в онази кола, ме заговори — каза тя запъхтяна.

Полицаят глупаво погледна към мястото, където преди малко стоеше колата.

— Фаровете му не бяха запалени — каза той слисан. — Иначе щях да забележа номера му. Оскърби ли ви?

Тя поклати глава, тъй като започна да се срамува от страха си.

— Много съм нервна — усмихна се тя. — Нищо, ще си вървя в къщи.

— Тя се обърна и се упъти към квартирата си. След като си легна, заспа и засънува, че човекът в автомобила е Майк Бриксан и че я кани да отиде при него на чай.

Към полунощ Майк телефонира на Джек Хебуорд, за да му съобщи последните новини.

— Фос? — извика той ужасен. — Не се ли шегувате, Бриксан? Да дойда ли при вас?

— Аз ще дойда при вас — каза Майк. — Искам да ви питам някои работи за Фос. Ще направи по-малко впечатление, отколкото ако дойдете вие в хотела.

Джек Хебуорд беше наел една къща в Арундел Род и чакаше пред градинската врата. След малко Майк се появи.

Детективът му разказа за намирането на главата и понеже смяташе, че може да посвети Хебуорд в своите действия, му разказа и за посещенията си в къщата на Грегори Пене.

— Това надминава всичко — каза Джек с висок глас. — Бедният Фос! Вярвате ли, че това е работа на Пене? Аз не мога да повярвам. Не може да се отреже някому главата, само защото е поискал пари в заем!

— Моите предположения малко се промениха — каза Майк. — Вие си спомняте за онзи лист, който намерихме в ръкописа на мис Лимингтон. Тогава ви казах, че е написан от Главореза.

Джек кимна.

— В това за мен няма никакво съмнение — продължи Майк — особено след като във вашето бюро видях, че вписването на съответния ръкопис е изтрито. Фос е знаел кой е авторът му и е взел отчаяното решение да го издаде. Ако това е така и ако сър Грегори е бил авторът на ръкописа — но в това отношение не съм напълно сигурен — много лесно може да се обясни, защо Фос е трябвало да бъде премахнат. Едно лице може да ни помогне и то е...

— Стела Мендоза — каза Джек, при което погледите на двамата се срещнаха.

26

РЪКАТА

Джек погледна часовника си.

— Навярно вече си е легнала, но нека опитаме. Ще говорите ли?

Майк помисли. Стела Мендоза беше приятелка на Грегори Пене и Майк не можеше веднага да се реши да заяви пред нея, че счита барона за убиец.

— Добре ще бъде веднага да я видим. След всичко, което се случи, Пене знае, че е под подозрение.

Джек Хебуорд почака около десетина минути, докато се обадят от къщата на Мендоза.

— Хебуорд е на телефона, мис Мендоза — каза той. — Можем ли да ви видим още сега? Мистър Бриксан иска да говори с вас.

— По това време? — каза тя сънливо и учудено. — Аз съм си легнала. Не може ли утре?

— Не, трябва непременно тази вечер да ви видим. Ще дойда и аз, ако нямате нищо против.

— Какво се е случило? — попита тя бързо — Да не се отнася до Грегори.

Джек попита тихо Майк, който стоеше до него. Той кимна.

— Да, отнася се до Грегори.

— В такъв случай елате. Аз ще стана.

Когато пристигнаха в къщата ѝ, Стела вече беше облечена.

— Какво има? — попита тя.

— Мистър Фос е мъртъв.

— Мъртъв? — тя погледна Майк ужасена. — Но как така? Вчера вечерта го виждах!

— Той е убит — каза Майк спокойно. — Главата му е намерена в околностите на Кляпхъм Къмън.

Стела щеше да припадне, ако Майк не беше я задържал. Мина доста време, докато тя се съвземе достатъчно, за да може да отговаря на въпросите на Майк.

— Не, аз видях мистър Фос само няколко секунди преди да напусне Гриф Товер. След това вече не съм го виждала.

— Не ви ли каза, че пак ще се върне?

Тя поклати глава.

— Не ви ли каза сър Грегори, че Фос ще се върне?

Тя отново поклати отрицателно глава.

— Не. Той ми каза, че ще бъде много доволен да се отърве най-сетне от него. Също така ми каза, че му бил дал в заем до следващата седмица 50 фунта и че след това Фос щял да разполага с големи капитали. Но това е особен маниер на Грегори. Той винаги обича да разказва за богатството си и за услугите, които е направил на хората.

— Не се ли уговорихте днес да обядвате с Грегори? — попита Майк и я погледна остро.

— Сигурно сте подслушвали разговора ни, когато излизах. Не, никакъв обяд нямаше да има. Това беше една хитрост, за да заблудим човека, който обикаляше и подслушваше отвън. Ние знаехме, че същата вечер имаше чужд човек в къщата. Вие ли бяхте?

Майк кимна.

— Така... сега съм спокойна — тя дълбоко въздъхна. — Няколко минути в тъмната стая бяха ужасни за мен. Аз мислех, че е... — тя млъкна.

— Баг! — допълни Майк и тя кимна.

— Да. Да не би да подозирате Грегори в убийството на Фос.

— Подозирам всекиго и никого — каза Майк. — Вие видяхте ли Баг?

— Не, вчера вечерта, не, но по-рано съм го виждала. Аз настръхвам само като си помисля за него. Никога не съм виждала животно с такъв човешки разум. Понякога, когато Грегори пийнеше повечко, той повикваше маймуната и я караше да, изпълнява разни номера. Знаете ли, че Баг познава всички хватки с мечове на малайците? Сам Грегори го е учил. Аз винаги съм се плашила от тези способности на маймуната.

Майк я погледна с широко отворени очи.

— Значи Баг наистина знае да манипулира със сабя? Пене ми разказваше, но аз мислех, че лъже.

— Не, истина е. Грегори го е научил на много още други работи.

— Какви отношения имате с Грегори? — попита Майк небрежно.

Стела се изчерви.

— Той ми е приятел — каза тя смутено. — Много добър приятел, във финансово отношение, искам да кажа. По-рано той ме любеше.

— Друго нещо?

— Не — отвърна тя. — Аз свърших с Грегори и утре напускам Чайчестер. Натоварих един комисионер да даде под наем къщата ми. Бедният мистер Фос — каза тя и сълзи замрежиха очите ѝ. — Нещастният! Това дело не е на Грегори, мистер Бриксан, мога да се закълна. Не всичко, което се приказва за Грегори е вярно. Той е страхливец, макар че е участвувал в доста опасни предприятия. Той има на разположение хора, които извършват тежката работа вместо него.

— Какво разбирате под опасни предприятия?

Тя се поколеба. Майк стана настойчив.

Грегори ми е разказвал, че често пъти е излизал из джунглата и нападал села за грабеж на момичета. Имало е едно племе, което особено се е отличавало с красивите си жени. Може би ме е лъгал, но за мен това е допустимо. Веднъж той ми каза, че при последното си пребиваване в Борнео, откраднал от едно диво племе във вътрешността на страната едно красиво момиче. А на никой европейец не било възможно да се върне оттам.

— Всички тези обстоятелства не ви ли правеха впечатление — попита Майк, като я наблюдаваше с остър поглед.

Тя сви рамене.

— Какво да правя! Той си е такъв.

Майк направи заключение, че Грегори ѝ беше добър приятел.

Те се върнаха в квартирата на Джек Хебуорд.

— Историята, която Пене разказва, схожда напълно на това, което казва Мендоза. Няма съмнение, че момичето от горния етаж на кулата е същото момиче, което е откраднал. Също така положително е, че тъмнокожият туземец е неин съпруг. Ако са успели да избягат от Гриф Товер, не е трудно да се намерят. Аз още тази нощ ще съобщя на всички полицейски участъци наоколо и утре сутринта ще имаме сведения.

— Вече е утрин — каза Джек, като погледна към изток, където небето беше започнало да изсветлява. Елате с мен, ще сваря кафе. Известието за смъртта на Фос ме разтревожи. За днес бях предвидил

доста работа, но като че ли ще трябва да се отложи за един ден. Артистите и останалият персонал ще се разтревожат също при тази вест. Всички познават Фос, макар че не го обичаха много. Остава само Адела да припадне, за да бъде нещастieto пълно. Мисля си, Бриксан, защо не се преместите при мен? Аз съм ерген, ще имате телефон, няма да бъдете шпиониран и ще можете да работите много по-спокойно, отколкото в хотела.

Предложението допадна на Майк и той още същата нощ преспа в къщата на Джек. Преди да легне обаче той води едночасов разговор със Скотланд Ярд.

Рано сутринта Майк отново се озова в Гриф Товер, където поднови претърсванията си. И този път обаче нищо особено не можа да открие. Майк се намираше в твърде деликатно положение. От Скотланд Ярд изрично беше подчертано, че Грегори Пене произхожда от добра фамилия, че е богат и виден, че е заемал почетни длъжности и че неговите екстравагантности не са идвали в разрез със законите. „Не можете да обесите един човек, само защото е маниак“, беше му казал по телефона главният комисар.

Изчезването на Баг, както на мъжа и жената — малайци, будеше подозрение в Майк.

— Цялата нощ не се е връщал — каза Грегори. — Хич не съм го виждал. Той и друг път така е излизал навън за по-дълго време. Намерил си е някъде скривалище и навярно е там. Но това няма значение, той ще се върне.

Като караше автомобила из Чайчестер, Майк съгледа Адела и изведнъж спря колата. Само по чудо гумите не се скъсаха. В миг той скоочи от колата и изтича към нея.

— Струва ми се, че не съм ви виждал десет хиляди години — пошегува се той.

При друг случай тази забележка непременно би разсмяла Адела.

— Извинявайте, нямам време, бързам за ателието — хладно каза тя. — Обещах на мистер. Хебуорд да отида рано, тъй като вчера следобед той ми разреши отпуск.

— Наистина ли? — попита Майк наивно.

— Бях поканила у дома на чай едного.

Внезапно Майк си припомни и остана като поразен.

— Възможно ли е? — каза той с огорчение. — Аз наистина не съм добър човек.

Тя искаше да си тръгне, но той я спря.

— Съвсем не съм искал да ви огорча, Адела — каза той тихо. — Една нова трагедия се разигра и тя може да ви обясни моята разсеяност.

Тя стоеше мълчаливо и го гледаше.

— Една нова трагедия?

Той кимна.

— Мистер Фос е убит — каза той. Адела пребледня.

— Кога? — гласът ѝ беше спокоен, но глух.

— През последната нощ.

— След девет часа? — каза тя.

Изненадан, той вдигна вежди нагоре.

— От къде знаете?

— Защото в девет часа — каза тя бавно — аз видях ръката на човека, който го е убил!

— Предпоследната нощ — продължи тя — излязох из града да купя малко прежда. Беше преди затваряне на магазините, към осем без четвърт, струва ми се. В града срещнах Фос и поговорихме малко. Той беше много нервен и неспокоен. Направи ми същото предложение, както и по-рано, когато ме посети у дома. Държането му беше много особено и това ми даде повод да го попитам не го ли измъчва нещо. Той каза „не“. Но аз имах едно ужасно предчувствие, че ще се случи нещо страшно. След това той ме попита, дали отдавна живея в Чайчестер и дали зная нещо за пещерите.

— За пещерите ли? — попита Майк бързо.

— Аз се изненадах, тъй като никога не бях чувала нещо за пещери. Той ми каза, че в една стара хроника от Чайчестер се споменавало за пещери и че бил прегледал всички пътеводители, без да намери каквото и да било за тях. Навярно в околността на Челъртън е имало пещери, които обаче били засипани при едно земетресение. Фос беше пак разстроен и говореше така несвързано, че по едно време помислих, че е пиян. Зарадвах се, когато се разделихме. Веднага се отправих за магазина. Там срещнах една статистка, моя позната, която ме помоли да я придружа до дома и. Нямах никакво желание за това,

но се съгласих, за да не помисли, че съм се възгордяла. Поседях малко у тях и веднага щом ми се удаде възможност си тръгнах. Беше станало вече 9 часа и улиците пустееха. Осветлението в Чайчестер не е особено добро, но въпреки това съгледах отново Фос. Той стоеше на ъгъла на Арундел Род и чакаше някого. Аз се спрях, защото съвсем не ми се искаше да го срещна пак. Точно, когато щях да обърна гръб, един автомобил мина и спря пред мистър Фос.

— Какъв беше автомобилът? — попита Майк.

— Автомобилът беше затворено купе. Като сви край ъгъла, фаровете изгаснаха. Това много ме учуди. Фос веднага отиде при колата, опря се на прозорчето и заприказва с някого отвътре. Изведнъж ме обхвана силно любопитство да видя кой е в колата и тръгнах към нея. Бях стигнала вече на 4–5 крачки разстояние, когато мистър Фос се дръпна и автомобилът тръгна. Човекът от колата протегна ръката си през прозорчето и замахна във въздуха за сбогом. Когато мина край мен, ръката все още махаше. Вътрешността на автомобила беше съвършено тъмна.

— Имаше ли нещо особено в ръката?

— Не. Беше доста малка и женствено бяла. На малкия пръст имаше голям диамантен пръстен. Блясъкът му беше извънредно красив и аз се учудих, че един мъж носи такова украшение. Можете да ме вземете за суеверна, но вида на тази ръка породил у мен ужасно чувство за страх. Имаше нещо неестествено в нея. Като се обърнах, мистър Фос се отдалечаваше бързо в противоположна посока и аз не направих опит да го настигна.

— Видяхте ли номера на колата?

— Не — тя поклати глава. — Толкова любопитна не бях.

— И силуета на човека ли не видяхте?

— Не, нищо не видях, ръката му беше вдигната нагоре.

— Колко голям беше диамантът?

Тя се замисли.

— Автомобилът мина много бързо край мен и не можах добре да забележа, мистър Бриксан. Възможно е да се лъжа, но вярвам, че беше голям колкото върха на пръста ми. Повече подробности не знам, макар че същият автомобил видях и миналата вечер.

Тя му разказа случката от миналата вечер. Майк слушаше напрегнато.

— Човекът ли ви заговори? Познахте ли гласа му?

Адела поклати глава.

— Не, той просто шептеше. Лицето му не видях, но струва ми се, че носеше каскет. Полицаят каза, че е трябвало да запише номера на колата.

— А, каза ли? — забележи Майк злъчно. — Е, може да се надявам за друг път.

Той потъна в размишления, след това каза:

— Ще ви придружа до ателието, ако нямате нищо против.

Адела влезе в гримьорната, където узна, че днес няма да се работи. Майк потърси Джек.

— Вие познавате всички хора в околността — каза той. — Знаете ли някой, който притежава автомобил „сидънс“ и да носи диамантен пръстен на малкия пръст на дясната ръка?

— Да — каза той. — Стела Мендоза има слабост да носи пръстени.

Майк подсвирна.

— За нея въобще не съм мислил. Адела каза, че ръката била малка и женствена.

— Ръката на Мендоза не е много малка, но при предположение, че е на мъж, изглежда малка — каза Джек замислено. — Но колата ѝ не е „сидънс“. Впрочем, това няма значение. Аз току-що дадох нареждане днеска да се работи. Ако оставя хората си в бездействие, те съвсем ще откачат.

— И аз бях на същото мнение, но не посмях да ви кажа — отвърна Майк усмихнато.

Една бърза покана от Лондон застави Майк да замине по пладне на конференция с петимата главни от Скотланд Ярд. В резултат на двучасовия разговор се взе решение Грегори Пене да остане на свобода, но под наблюдение.

— За мен историята с момичето от Борнео е истинска — каза шефът спокойно — и всички данни напълно се сходат. Аз ни най-малко не се съмнявам, че Пене е престъпник. Но трябва да бъдем много внимателни. Във вашия департамент, капитан Бриксан, навярно можете да рискувате. Но полицията в тази страна не бива да прави

арести, докато не осигури, че ще последва присъда. Може би в цялата ваша теория има нещо и аз съм последния, който ще я пренебрегне, но преди всичко ще трябва да предприемете и успоредни проучвания, претърсвания.

Майк се отправи за Съсекс, който лежеше на около 4 километра северно от Чайчестер. Автомобилът летеше с пълна скорост, когато Майк съгледа по средата на шосето един човек с разперени ръце. Майк намали скоростта и за голямо свое учудване позна Самсон Лонгвал. Преди още колата да спре, Лонгвал скочи на нея с необикновена ловкост.

— От два часа ви чакам, мистър Бриксан — каза той. — Ще ми позволите ли да седна до вас?

— Влезте — каза Майк приятелски.

— Отивате в Чайчестер, зная... Не искате ли да дойдете в Довер Хауз? Имам да ви съобщя важна новина.

Колата беше спряла точно на кръстопътя за Довер Хауз и Гриф Товер. Старият човек му разказа, че е ходил в Чайчестер и че чакал тук завръщането му.

— Едва сега узнах, че сте детектив — каза той с достолепно кимване на глава. — Едва ли е нужно да ви казвам, колко високо ценя хората на правосъдието.

— Мистър Хебуорд ли ви откри това? — попита Майк с усмивка.

— Да, той ми каза — съгласи се Лонгвал. — Ходих при него, за да ви търся. Трябва да призная, че първоначално ви взех за един от ония сладки суетни хора, единствената цел на които е да търсят удоволствия. Много се зарадвах, като узнах, че съм сгрешил.

Майк вътрешно се усмихна над бърливостта на стария човек.

— Много съм доволен, понеже се нуждая от един съвет, какъвто моят адвокат не може да ми даде. Положението ми е много особено, тъй като аз страня от хората и не обичам чуждо вмешателство в моите работи.

Колата спря пред Довер Хауз. Мистър Лонгвал слезе и отвори вратичката на автомобила. Майк слезе. Вместо да отиде в приемната стая, Лонгвал се изкачи по стълбата и помоли Майк да го последва. Старият човек се спря при вратата на стаята, в която Адела беше прекарала онази страшна нощ.

— Бих искал да видите тези хора — каза Лонгвал сериозно — и да ми кажете не съм ли нарушил законите.

Той отвори вратата и Майк видя в стаята две легла. В едното лежеше превързан и вероятно в безсъзнание тъмнокожия чужденец, а в другото спеше жената, която Майк беше видял в кулата. И тя изглеждаше тежко ранена. Ръката ѝ беше превързана и стърчеше права.

Майк запиша тежко.

— Още една загадка се изясни — каза той. — Къде ги намерихте?

Жената отвори очи и страхливо погледна към него.

— Ранена ли си? — попита Майк на холандски.

Навярно тя не знаеше холандски, тъй като никакъв отговор не последва. Тя изглеждаше много нещастна и на Майк олекна, когато напусна стаята. Едва долу, в стаята на Лонгвал, заговори.

— Видях ги миналата нощ към десет и половина часа. Те се клатушкаха по шосето и аз помислих, че са пияни. За щастие жената заговори и по гласа ѝ познах, че е моята пациентка и тръгнах към тях. Веднага видях положението и на нейния другар. Като ме позна, тя започна да говори възбудено. Не можех да я разбера, но предполагах какво иска. Мъжът едва се държеше и всеки момент можеше да падне. С помощта на жената отведох го до моя дом и го настаних в стаята, в която и сега лежи. За щастие, бях приготвил някои лекарства, още когато Грегори Пене ме беше викал да прегледам жената, така че ги имах готови и веднага помогнах на човека.

— Тежко ли е ранен? — попита Майк.

— Загубил е много кръв и макар да не са докоснати артериите и да няма счупени кости, раните са му сериозни. След като настаних тези хора — продължи той, — помислих, че този туземец е ранен при някоя схватка и че ще бъде най-добре да уведомя полицията. По пътя се отбих при моя приятел мистър Хебуорд и му разказах случая. Тогава той ми каза за вас и аз реших да почакам завръщането ви, преди да предприема каквото и да е.

— Вие разбудихте една тайна, която ме измъчваше и съвсем случайно потвърдихте едно нещо, което с голям скептицизъм допусках — каза Майк. — Добре ще бъде да уведомите полицията. Впрочем, аз веднага ще съобщя в участъка и ще наредя да пратят болнична кола, за да го отнесе в болницата. Може ли мъжът да се пренася?

— Вярвам, че може. Сега той спи дълбоко и изглежда, че е в безсъзнание, но не е така. Но те могат и тук да останат, макар че нямам необходимите удобства. Жената се грижи за него.

— Носеше ли оръжие, когато пристигна?

Лонгвал се удари по челото.

— Аз съвсем забравих! Ето го!

Той отвори един старовремски шкаф и извади меча, който Майк беше видял над камината в Гриф Товер. Мечът беше без кървави петна и в добро състояние. В такова състояние Лонгвал го беше измъкнал от ръцете на туземеца. Майк знаеше, че другояче не може и да бъде, тъй като за бойците от далечния изток мечът беше като дете и първата им грижа беше да чистят оръжието си.

Когато се сбогуваше, Майк внезапно каза:

— Моля, услужете ми с чаша вода, мистър Лонгвал. Гърлото ми е съвсем пресъхнало.

Старият човек се извини и излезе, като остави Майк сам в стаята.

На една кука висеше дългото палто нар господаря на Довер Хауз, а над него една смачкана боброва кожа и твърде стара плъстена шапка, която Майк смъкна след излизането на Лонгвал. Исканата чаша вода не беше хитрост, тъй като Майк наистина беше жаден. Но любопитството беше свойствено на неговата професия.

Старият човек бързо се върна и намери Майк зает с разглеждането на шапката.

— От къде е тази шапка — попита детективът.

— Туземецът я носеше — каза Лонгвал.

— Бих желал да я взема, ако се съгласите — каза Майк след дълго мълчание.

— Разбира се. Нашият приятел горе дълго време още не ще има нужда от шапка — каза той с особена усмивка.

Майк се върна при колата, постави внимателно до себе си шапката и потегли за Чайчестер, като през целия път беше учуден. Върху шапката той беше видял инициалите Л.Ф. Как беше попаднала върху главата на туземеца от Борнео шапката на Лалей Фос?

ПЕЩЕРИТЕ

Още същата вечер двамата пациенти на мистър Лонгвал бяха откарани в една болница. Когато лекарите дадоха заключение, че положението на мъжа не е опасно, задачата на Майк се изчерпи.

Вечерта той посети своя стар учител.

— Пак жаден за знания? — попита учителят в добро настроение, когато видя Майк.

— Да, имате право! — каза Майк. — Съмнявам се само дали този път ще можете да ми услужите. Търся някоя стара хроника от Чайчестер.

— Притежавам една от 1600 година. Вие сте вторият, който от няколко дни насам я търси.

— А кой беше първият? — попита Майк бързо.

— Един човек на име Фос... — започна мистър Скот. Майк кимна, сякаш знаеше. — Той искаше да прочете нещо за пещери. Аз никога не съм чувал, че има пещери в околностите.

Той въведе Майк в библиотеката, извади един стар том и го постави на масата.

— След като Фос си отиде, прегледах и аз. За пещерите се споменава на страница 385. Съобщението се намира във връзка с изчезването на една група конници под водачеството на сър Джон Дъдлей, Карл Фон Ньойторт през време на една локална война, избухнала през времето на Стефан. Ето пасажа.

Майк прочете старинният шрифт.

„Благородният Карл реши да дочака пристигането му и през нощта вмъкна две групи конници в големите пещери, каквито по онова време имаше. По всесилното желание на Бога, в чийто ръце ние всички се намираме, към 8 часа сутринта стана силно земетресение, което

затрупа конниците заедно със сър Джон Дъдлей, Карл фон Ньойторг и отне живота им, така че никой вече не ги видя. Това се случи на 9 мили от този град в една местност наречена «Регмун» от римляните.“

— Открити ли са някога тези пещери?

Мистър Скот поклати глава.

— В околността се носят слухове, че преди век и половина тези пещери са били използвани от контрабандите на алкохол. Но подобни слухове съществуват навсякъде.

Майк извади от чантата си една карта на Чайчестер, отмери девет мили и описа кръг около града. Кръгът мина покрай владението на сър Грегори.

— Съществуват ли две къщи под името Гриф Товер? — попита той неочаквано, разглеждайки картата.

— Да. Освен владението на Пене, което носи такова име, съществува и една стара кула, истинският Гриф Товер, както по-рано се е наричала. Струва ми се, че се намира или в самото владение на Пене или близо до него. Тя е стара кръгла кула, около 612 метра висока. Предполагат, че е от преди 2000 години. Аз живо се интересувам от археология, та съм проучил най-подробно тази развалина. Най-долната част, без съмнение е римски строеж. Тук римляните са имали голям лагер. И наистина „Регмун“ е бил един от най-главните им укрепени пунктове. Съществуват най-разнообразни предположения около създаването на Гриф Товер. Вероятно първоначално е имало окопи или укрепления. Според мен първоначалната римска кула е била висока само няколко стъпки. Едва по-късно стените са били издигнати, без да се знае защо.

Майк вътрешно се смееше.

— Ако предположенията ми са верни, още тази нощ ще узная нещо повече за тази римска крепост — каза той.

Майк нареди да пренесат багажа му от хотела в новата му квартира. Като се върна, той видя, че на масата му е сервирано за три лица.

— Очаквате ли някого? — попита Майк.

Той погледна Джек Хебуорд, който беше зает с последните приготовления на масата. Като ерген Хебуорд имаше усет към добрия ред и всички чинии, чаши, кърпи и други прибори беше поставил точно както трябва.

— Да, една ваша приятелка.

— Моя?

Джек кимна.

— Поканих мис Лимингтон на вечеря. Когато видя един човек на вашата възраст да се изчервява при споменаване името на едно младо момиче, мога само да съчувствувам. Направих това отчасти по комерчески съображения, отчасти за да бъде с мен и през извън работното време. Днес тя не игра много добре, но аз зная, че днес всички ние не бяхме на висота.

Скоро след това пристигна и Адела Лимингтон. Тази вечер тя изглеждаше очарователна. Майк не можеше да ѝ се нагледа и макар че не искаше да си признае, тя се беше вмъкнала в сърцето му.

Джек Хебуорд ѝ помогна да съблече мантото си.

— Като идвах насам — каза тя — мислих как всичко бързо се променя. По-рано и на сън дори не съм мислила, че някога ще мога да вечерям с вас, мистър Хебуорд.

— И на мен никога не ми е минавало през ума, че така добре ще играете, за да става нужда да ви каня на вечеря. А след пет години ще си кажете: защо тогава ми се виждаше така необикновено да приема една проста вечеря с глупавия директор Хебуорд.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я въведе в стаята. Едва сега тя видя Майк. Младият човек с неудоволствие забеляза разочарование по лицето ѝ. Но това трая само секунда. Тя сякаш беше прочела мислите му и обясни:

— Мислех, че ще говорим само за филми — каза тя с усмивка.

— Това пак можете — отвърна Майк. — Аз съм най-добрият слушател на света. Първият, който спомене думата убийство, ще бъде изхвърлен от прозореца.

— В такъв случай трябва да бягам — каза тя развеселена — тъй като имам намерение да говорим за убийства и мистерии по-късно!

При уютната обстановка момичето се показва в съвършено друга светлина. Всички добри качества, които Майк предполагаше в нея сега

се проявиха. Нейната боязливост и почти хладна резервираност изчезнаха в компанията на двамата мъже.

— Днес следобед бях детектив — каза тя, след като кафето беше сервирано, — при което направих интересни открития. Аз ви разказах, че вчера вечерта за втори път видях мистериозния автомобил. Днес като вървах, случайно видях отпечатащи от гуми по средата на улицата. Аз ги проследих и се оправда предположението ми, че водят към полския път, който пресича края на улицата. Те бяха единствените следи от автомобилни гуми по този път. Не се съмнявам, че следите бяха от същата кола, шофирана от човека с бялата женска ръка. Почти на средата на пътя, преди пресечката, открих петна от масло. Навярно колата тук беше стояла повече време. Ето какво намерих.

Тя отвори малката си чанта и извади малко, тъмносиньо стъкло. Върху него нямаше никакъв етикет и не беше затворено. Майк го взе, разгледа го внимателно и констатира силна, неприятна миризма.

— Знаете ли какво е имало в него? — попита тя. Той поклати глава.

— Дайте да видя — каза Джек Хебуорд, взе стъклото от Майк и го поднесе към носа си. — Бутилхлорид — каза той бързо, при което момичето кимна.

— И аз така мисля. Баща ми беше аптекар. Веднъж като дете си играех в аптеката, видях в един отворен шкаф едно хубаво шише, взех го и го отворих. Баща ми навреме ме съгледа и ми взе шишето. Иначе кой знае какво щеше да се случи. Тогава бях много малка, но специфичната миризма не съм забравила.

— Бутилхлорид! — Майк смръщи чело. — Известен е под името „смъртоносни капки“. Това средство много често се употребява от крадците, когато извършват обири над матроси. Няколко капки в чаша вино са достатъчни, за да изпадне човек в безсъзнание за дълго време.

Майк наново взе шишето. То беше най-обикновено, каквито се употребяват за съхраняване на отрови. Той се вгледа по-добре и забеляза пресована върху стъклото думата „отрова“.

— Няма никаква следа от етикет — каза той.

— В действителност може би няма никаква връзка с мистериозния автомобил — прибави Адела. — Всичко е само мое предположение.

— Къде намерихте стъклото?

— В един ров, който сега е наводнен. Това е находка номер едно, а ето и номер две.

Тя извади от чантата си един метален предмет с особена форма и със следи от счупване на двата края.

— Знаете ли какво е това? — попита тя.

— Не — каза Джек и предаде на Майк находката.

— Аз знам, такъв предмет съм виждала в ателието — каза Адела.
— И вие ли не знаете, мистър Бриксан?

Майк кимна.

— Това е част от примка за ръце — каза тя. — Скобата, която заключва гривната около китката.

Предметът носеше следи от ръжда, която беше изчистена. Адела обясни, че тя я е изчистила.

— Това са двете ми находки. Заключениеята си не мога да ви кажа, тъй като такива нямам.

— Не вярвам тези предмети да са изхвърлени от автомобила — каза Майк. — Но, възможно е, както и вие казвате, собственикът на колата да е използвал случая, за да ги хвърли на някое отстранено място. В своята зона той не е искал да направи това, по-сигурно е щяло да бъде да ги хвърли в морето, но навярно така му е било по-лесно. Аз ще взема вашите находки.

Майк зави предметите в хартия и ги постави в джоба си. Разговорът се обърна към филма.

— Утре ще правим снимки при истинския Гриф Товер — каза Джек Хебуорд. — Защо се зарадвахте — попита той Майк.

— А, нищо! Аз знаех, че така ще бъде. В мене се беше втълпила мисълта, че проклетата стара кула пак ще се яви на сцената.

СТАРАТА КУЛА

Майк беше разстроен. Историята със затворения автомобил му направи по-силно впечатление, отколкото на младото момиче. Особено опитът да бъде отвлечена Адела го разтревожи твърде много. Събитията през последните дни го бяха заставили да възложи друга задача на детектива, който охраняваше Адела, така че тя остана без всякаква охрана. При новосъздалото се положение, Майк реши да възобнови тази охрана чрез агент от местната полиция.

Майк откара с автомобила си Адела до квартирата ѝ. След това отиде в полицейския участък и поиска един полицай, но беше вече късно, за да говори лично с инспектора. Чиновникът, който ръководеше службата, не се реши да поеме отговорността и отказа да изпълни искането. Когато обаче Майк взе телефона, за да говори с инспектора, чиновникът се съгласи неохотно и изпрати един униформен полицай да патрулира около квартирата на Адела.

В къщи Майк разгледа най-щателно намерените от Адела предмети. Бутилхлоридът беше силна отрова и Майк не можеше да си обясни за каква цел е бил необходим на Главореза.

Той наново разгледа примката. За счупването ѝ беше необходима огромна сила. Майк не можеше да обясни този факт.

Инспекторът Лил, който наблюдаваше Гриф Товер, се обади по телефона. Нищо особено не беше се случило и животът там вървеше своя обикновен ход. Сър Грегори беше поканил в къщата си инспектора и му беше съобщил, че Баг все още не се е върнал.

— Тази нощ останете там — каза Майк. — Утре ще вдигнем поста. Скотланд Ярд е уверен, че сър Грегори не е замесен в смъртта на Фос.

— А аз твърдя, че е замесен — каза инспекторът. — В полето, зад стената, намерих смачкана и окървавена шапка, на хастара с печатни букви стои надпис: „Chi si Stores, Tjansi“

Още една нова находка.

— Пратете ми я утре сутринта — каза Майк след дълго размисляне.

На следващата сутрин, веднага след закуската, Майк получи шапката и я разгледа. Хебуорд, който винаги беше информиран от Майк, любопитно разглеждаше находката.

— Ако туземецът е носил шапката на Лалей Фос, когато е пристигнал в къщата на мистер Лонгвал, то къде е станала смяната на шапките? Само по пътя между Гриф Товер и къщата на стария, освен ако...

— Освен ако — какво? — попита Майк, който ценеше много острия ум на Хебуорд.

— ... Смяната е станала в къщата на Грегори. По шапката няма никакви нарязи, макар че е покрита с кръв. Тук нещо не е наред.

— Много чудно — прибави Майк. — Но въпреки това, обяснението е твърде просто, ако теорията ми е вярна.

Той не каза на Хебуорд, каква беше теорията му.

Майк придружи Джек до ателието. Голямата кола отпътува с персонала на студиото. По много съображения Майк искаше да ги придружи. В тяхната весела и безгрижна компания той имаше всичката възможност да забрави за момент своите грижи.

Както обикновено, той и тази сутрин влезе в телефонна връзка с Лондон, но и там нищо особено не беше се случило. Прочее, нищо не го задържаше в Чайчестер. Той реши, качи се на колата си и тръгна след веселата компания.

Още от четвърт час разстояние, той съгледа старата кула. Тя беше стара, разнебитена развалина и отдалеч наподобяваше необикновено висок егрек за овце. Когато наближи кулата, автомобилът на Хебуорд беше излязъл от шосето и се движеше по една ливада отстрани.

Киноартистите привършваха преобличането и гримирането. Адела не се виждаше — тя се преобличаше в една малка палатка. Джек Хебуорд и операторът говореха оживено върху дневната светлина, прожекторите и постановката на камерата.

Майк беше доста разумен, за да не пречи. Той се отправи към кулата и се зае с разглеждането на разнообразния строеж, който поколенията бяха издигнали върху първоначалните основи. Майк не разбираше много от зидария, но все пак успя да познае, до каква

височина римляните бяха градили. Той дори разпозна и частта, изградена през времето на саксите.

Един работник изправи върху кулата стълба, която беше необходима за Розела. Историята, която се снимаше, рисуваше едно момиче, първоначално хористка, а после жена на един благородник, който се занимава с археология. Бедният млад човек, когото тя по-рано е обичала (Майк веднага се досети, че Реджи Коноли ще играе тази тъжна роля), е винаги готов да ѝ помогне. И сега, когато тя е затворена в подземията на една кула, той я освобождава.

Самата кула беше снета в Арундел, а тук трябваше само да се покаже как по едно въже момичето избягва от затвора си и бърза в ръцете на свой любим.

— Не е лесно да се слиза по тази стълба — каза мрачно Реджи. — А мис Лимингтон е ужасно тежка. Опитайте се да я вдигнете, мистър Хебуорд, да видите дали е лесно.

Майк стоеше при тях и с удоволствие беше готов да изпълни тази покана.

— В тази роля от мен се иска извънредно много — мърмореше Реджи. — Аз не съм великан. Колко пъти вече казвам на Хебуорд, че тази роля не е за мен! Защо пък непременно трябва да се правят едри снимки от тази сцена! Чисто и просто можеше да се вземе една кукла. Това би било достатъчно. А още по-добре би било мис Лимингтон сама да слезе!

— Всичко е така просто — каза Хебуорд, който наново се върна и чу последните думи. — Мис Лимингтон ще се държи за въжето, така че върху вас няма да пада цялата ѝ тежест. Трябва само да се стараете да изглеждате бодър и весел.

— Много е лесно да се говори — извика Реджи Коноли. — Но в моя договор никъде не става дума, че ще се катеря и слизам по въжета. Всеки от нас има свои наклонности, но такива работи аз мразя.

— Опитайте се — каза Джек късо.

Един работник закачи въжето за един гвоздей, забит върху вътрешната страна на кулата. Върхът на кулата нямаше да влезе в снимката. Самото бягство вече беше снето в Арундел. Тук щяха да правят само снимки в едър план. Първата проба щеше да свърши с нещастие. С крясък Коноли изпусна товара си и Адела щеше да се сгромоляса долу, ако не беше се хванала за въжето.

— Още веднъж — извика Джек гневно. — Не забравяйте, че сте мъж! Джеки Коган по-добре ще свърши тази работа от вас.

Сцената беше повторена с по-голям успех. Когато при третата проба Коноли напълно се измори, Хебуорд внезапно извика „камера“ и снимането започна.

Въпреки всичките си дефекти, Коноли беше добър артист. По устните му сияеше горда усмивка и той гледаше с любов момичето, докато поставената на подвижна платформа камера бавно се движеше надолу в унисон с плъзгащата се по въжето влюбена двойка. Вече бяха докоснали земята и Коноли гледаше Адела с последен говорещ поглед.

— Достатъчно! — каза Джек.

Коноли се строполи изтощен.

— По дяволите! — изпъшка той, опипвайки наболелите го мускули на ръцете. — С такива работи друг път не се залавям, мистър Хебуорд. Беше така ужасно! Струваше ми се, че ще умра!

— Сега виждате, че не сте умрял — каза Джек, усмихвайки се добродушно. — Починете си малко, след това ще снимаме бягството.

Камерата беше отместена на около 20–30 метра. Докато Реджи Коноли почиваше на моравата, Адела отиде при Майк.

— Много се радвам, че мина тази снимка — каза тя облекчена. — Жал ми е за бедния Коноли. През време на снимката той така проклинаше, че ми идваше да се изсмея, а в такъв случай трябваше да се снима отново. Наистина, не беше леко — прибави тя.

Ръката ѝ беше посиняла, а на едно място въжето беше протрило кожата ѝ. Изведнъж на Майк му се допря да целуне тази малка раничка, но се овладя.

— Как изглеждах? — попита тя.

— Великолепно — каза той с възторг.

Тя го погледна дяволито и наведе очи.

— Струва ми се, че не сте напълно обективен — каза тя.

— Възможно — отвърна Майк. — Какво имаше във вътрешността на кулата?

— Вътре ли? Камъни и буренаци и нищо друго. Изобщо великолепна гледка.

Той се усмихна.

— Преди малко казахте, че се радвате, че снимката е свършена. Защо се радвате?

— Мистер Хебуорд беше казал, че ако не остане доволен от снимките при дневна светлина, ще направи такива през нощта. Бедният мистер Коноли! Тогава навярно свършено би се объркал.

В този момент се чу гласа на Хебуорд.

— Не взимайте стълбата, Колин — извика той — Оставете я в тревата зад кулата. Може тази вечер пак да дойдем. Нека остане всичко, което не е изложено на повреда. Утре сутринта ще ги приберете.

Адела погледна разочаровано.

— Страхувам се, че той ще го направи — каза тя. — За мене нищо, но нервността на Коноли прави и мен несигурна. Бих желала вие да играете неговата роля.

— И аз също — каза Майк с такъв ентузиазъм, че тя почервения.

Джек Хебуорд дойде при тях.

— Не сте ли правили нещо горе на зида? — попита той и посочи към кулата.

— Не, мистер Хебуорд — каза тя учудена.

— Но какво ще е това?

На върха на кулата се забелязваше някакъв предмет.

— Движи се! — извика той смаяно.

На върха на кулата бавно се показа една глава, след това две силни космати рамене. Най-сетне един крак се прехвърли през зида. Това беше Баг!

Рошавата му козина беше посивяла от прах, лицето му също. Майк се втренчи. Когато животното протегна двете си ръце, Майк забеляза около китките му гривни от счупени примки.

ВРЪЩАНЕТО НА БАГ

С писък Адела се хвана за ръката на Майк.

— Какво е това? — попита тя. — Не е ли това същото животно, което искаше да се вмъкне в стаята ми?

Майк предпазливо се освободи от нея и изтича към кулата. Баг скочи и падна на земята. В същия миг обаче той се изправи, обърна яростното си лице към Майк, изцвъртя и побягна на ръце и крака през полето: скоро той изчезна зад близкия хълм.

Майк тръгна след маймуната. Като стигна до хълма, той видя, че тя има една преднина от 500 метра. Баг тичаше с всички сили, като се държеше близо до храстите, които отделяха нивите. Майк реши, че няма смисъл да го гони и бавно се върна към смаяната компания.

— Това е маймуната на сър Грегори. Тя е съвсем безопасна. От три дни беше изчезнала.

— Крила се е в кулата — каза Хебуорд.

Майк кимна.

— Добре, че не излезе по време на снимката — каза директорът, като смръщи чело. — Вие не я ли видяхте, Адела, докато бяхте горе.

Майк забеляза, че Адела пребледня. Ръцете ѝ трепереха.

— Забелязахте ли? — попита Майк бързо. — Сега се обяснява счупеното парче, което Адела намери, но не стъклото с бутилхлорида. Страхувате ли се? — попита той Адела.

— Да, много се страхувам — призна тя. — Колко страшно изглежда това животно! Баг ли беше?

— Да, Баг. По времето, когато беше изчезнал, той се е крил в кулата. Наистина, нищо ли не видяхте, когато бяхте горе.

— Радвам се, че не съм го видяла, иначе сигурно бих паднала чак долу. В кулата имаше много хрусталаци, между които навярно се е бил скрил.

Майк реши да разгледа вътрешността. Наново поставиха стълбата и той се изкачи горе и погледна в кулата. В дъното почвата

около зидарията лежеше някак си особено. Истинската почва не се виждаше, тъй като беше покрита от гъсти храсти глог. Забелязваха се няколко скали и заплетени клони на едно старо дърво. Нищо повече не се виждаше.

Мястото представляваше отлично скривалище. Няма никакво съмнение, че през цялото време Баг се беше крил тук, за да почине от умората и тежките рани. Майк беше забелязал нещо, което другите не видяха — маймуната имаше много рани и едното ѝ ухо беше разцепено.

Той слезе и отиде при Хебуорд.

— За днес повече не ще можем да работим — каза Джек троснато. — Дамите са много изплашени. Едва ли скоро ще се съгласят да правим нощни снимки.

Майк отведе директора със своята кола. През целия път той мислеше за необикновения вид на Баг, Някой беше поставил примки на маймуната. Такава възможност той допусна, още когато Адела намери счупеното парче от примката, тъй като никой човек не можеше да счупи това желязо. Баг беше избягал, но къде и как? И защо не беше се върнал при господаря си?

След като Хебуорд слезе, Майк продължи към Гриф Товер. Баронът играеше голф в една ливада. Той беше все още превързан, но беше се съвзел.

— Да, Баг се завърна преди половин час. Кой знае къде е бил толкова време. Винаги съм желал да може да говори, а особено сега. Някой му е поставил железни примки. Преди малко ги извадих от ръцете му.

— Мога ли да ги видя?

— Вие знаете ли за тях?

— Да, аз видях Баг. Той излезе от кулата зад онзи хълм — посочи Майк.

— Чудно! Какво е правил там?

Грегори се замисли.

— Той и друг път е излизал, но наблизко. В околността има доста храсти, в които обича да се крие. Тук много рядко идват чужди хора. Веднъж един браконьер видя Баг и стреля по него. Само по чудо животното отърва кожата си. Намериха ли трупа на Фос?

Баронът се готвеше да продължи играта и гледаше лежащата в краката му топка.

— Не — каза Майк спокойно.

— Как мислите? Ще го намерят ли?

— Разбира се!

Сър Грегори гледаше нататък, над гората.

— Какви са законите в страната? Да допуснем, че един човек убие слугата си при самоотбрана.

— Ще се заведе дело — каза Майк — и съдът ще го оправдае, тъй като убийството е извършено при самозащита.

— Но да допуснем, че той не е съобщил за убийството, че е скрил например трупа, че го е заровил някъде.

— Тогава работата е съвсем друга. Този човек подлежи на отговорност. А особено — прибави той и изпитателно погледна барона, — ако някоя негова приятелка, с която впоследствие е скъсал връзките си, случайно е била свидетелка на престъплението.

Грегори Пене бързо погледна детектива и почервеня.

— Но да допуснем, че тя се е опитала да изскубне от него пари чрез заплашване да го издаде на полицията.

— В такъв случай и тя ще отиде в затвора, заради изнудване — каза Майк търпеливо, — а може би и за съучастничество през време на престъплението и укриването след това.

— Наистина ли и тя ще отиде в затвора? — попита Грегори живо. — Наистина ли и тя ще отговаря за съучастничество, ако е видяла убийството на човек? Имайте предвид, ако това се е случило преди години. Нали има закон за давност?

— За убийство, не — каза Майк.

— Убийство? Това вие убийство ли наричате? — попита Грегори явно раздражен. — При самозащита? Това е дивотия.

За Майк работата ставаше все по-ясна. Веднъж Стела беше нарекла Грегори убиец. Острият ум на Майк започна да работи и той възстанови в съзнанието си целия случай. Един слуга, вероятно някой от малайските роби, е полудял и с нож е нападнал господаря си. Пене го е убил, може би при самозащита, а после се е уплашил от последствията. Майк си спомни думите на Стела: Пене е голям самохвалец, но в действителност е страхливец. Това беше ядрото на цялата работа.

— Къде сте заровили вашата нещастна жертва? — попита той студено.

Баронът го погледна уплашено.

— Заровил? Какво искате да кажете? — попита той сърдито. — Никого не съм убил, нито заровил. Аз ви дадох само един пример.

— Но повече прилича на истина, отколкото на предположение — каза Майк. — Но аз нека не ви отегчавам с повече въпроси.

В действителност Майк се интересуваше от подобни престъпления. В настоящия момент обаче въпросът се отнасяше до Главореза и всички странични обстоятелства трябваше засега да пренебрегне. По-късно обаче, той имаше намерение да се върне. Безочливостта и безсрамието на Грегори, неговите мръсни любовни авантюри, бяха страшно отвратителни. Майк с удоволствие беше готов да окачи въжето на врата на Грегори, но още не беше напълно сигурен.

— Чудно как му идват на човек подобни мисли — каза Пене, като се пробуди от замислянето си. — Един човек като мене, който никога не е бил принуден много да мисли, се вдълбочава в подобни въпроси и не може да се отърве от тях. Значи, според вас, и тя ще отговаря за съучастничество? И я чака затвор?

Тази мисъл като че ли му правеше особено удоволствие и той стана по-любезен, когато Майк му върна свалените от Баг примки.

— Много ли е ранен Баг? — попита Майк.

— Не особено много, има една или две рани — каза Пене спокойно. Той ни най-малко не направи опит да премълчи случката и през нощта. — Бедното животно искаше да ми помогне, но проклетият малаец щеше да го убие.

— Каква шапка носеше малаецът?

— Каква ли? Не зная. Струва ми се, че носеше, но не я забелязах. Защо?

— Така — каза Майк небрежно. — Сигурно я е загубил в пещерите — и той остро погледна Пене.

— Пещерите ли? Никога не съм чувал за такива. Има ли тук някъде пещери? — попита Грегори наивно. — Вие имате добри познания по топография на тази област, Бриксан. Аз живея тук от двадесет години и винаги сбърквам пътя, когато отивам в Чайчестер.

30

ОБЯВЛЕНИЕТО

Загадката около пещерите занимаваше Майк много повече, отколкото която и да била друга страна на цялата мистерия.

Той се сети за Лонгвал, който познаваше много добре цялата околност и отиде в къщата му, но не го намери. Старият човек беше в Чайчестер и се върна по-късно със своя първобитен автомобил, който гърмеше по улиците, без да се вижда. Майк спря колата си, същото направи и мистер Лонгвал.

— Да, машината вдига хубав шум — призна старият човек и изтри плешивата си глава с една шарена кърпа. — Аз тепърва почвам да свиквам с придобивките на новото време. Аз не вярвам, че една безшумна кола ще ме задоволи напълно. Човек винаги чувства, че нещо му липсва.

— Купете си един ролс-ройс — каза Майк с усмивка.

— Мислил съм вече по този въпрос — каза Лонгвал сериозно. — Но аз обичам старите неща, там е моята слабост.

Майк запита за пещерите. Старият човек потвърди, че съществуват такива.

— Слушал съм често за тях. Когато бях още юноша, моят баща ми разказваше, че в околността имало много пещери и че щастливият откривател на входа щял да намери огромно количество вино. Но досега, доколкото зная, никой не е успял да открие входа. Вероятно се намира тук някъде — и посочи към Гриф Товер. — Преди много години.

Той разказа за земетресението и за изчезването на две групи храбри конници и благородници. Навярно старият човек беше узнал тази история от същия източник, както и Майк.

— Народната легенда съобщава, че съществува подземна река в околността на Селий Бил, която се влива в морето, разбира се на известна дълбочина под морската повърхност. Във всичко това навярно няма нищо вярно.

Инспектор Лил очакваше Майк в квартирата му и носеше интересни новини.

— Това обявление се яви днес в Дейли Стар — каза той.

Майк взе обявлението. То имаше същото съдържание, както и по-рано.

„Не са ли душевните ви и телесни болки неизлечими? Колебаете ли се на прага на бездната? Липсва ли ви смелост? Пишете на благодетеля. Кутия...“

— Отговори ще постъпят едва утре сутринта. Писмата ще се адресират до една вестникарска будка в Лямбест Род. Майор Стейнс желае да проследи следите.

Следите наистина бяха прикрити много умело.

Към 4 часа на следващия ден една стара жена куцукаше към една вестникарска будка в Лямбест Род. Тя запита дали има писма, адресирани до мистер Вол. Връчиха ѝ три. Тя заплати съответната такса, постави писмата в една стара износена ръчна чанта и наново закуцука по улицата, говорейки си нещо. Като измина Лямбест Род, тя взе трамвая за Кляпхъм и близо до парка слезе. След това премина квартала, населен от хора от средната класа и продължи към крайните бедни квартали.

Местността ставаше все по-бедна. Жената достигна до една крива улица, чиято настилка от дълги години не беше поправяна. Всички къщи тук бяха построени в един тип. При последната от тях жената спря, извади от джоба си ключ и отвори вратата. Тя се канеше вече да я затвори отвътре, когато пред вратата съгледа едър добре облечен човек, който през цялото време навярно седеше там.

— Добър вечер, майчице! — каза той.

Старицата го погледна недоверчиво и промърмори нещо. Обикновено болничните лекари и служителите от институтите за бедни, наричаха старите жени с името „майчица“. Понякога и полицаите употребяваха това обръщение. Нейното старо отвратително лице се сбръчка още повече при тази неприятна мисъл.

— Искам да ви питам нещо.

— Влезте вътре — каза тя с писклив глас.

Подът около вратата беше прогнил и невероятно мръсен. Но все пак беше по-добре в сравнение с ужасния безпорядък, който владееше в стаята и кухнята.

— Вие какъв сте — от болницата или от полицията?

— От полицията — каза Майк. — Дайте ми трите писма, които получихте.

Майк се учуди, като видя, че на жената и олекна.

— А това ли е всичко? — каза тя. — От много години аз върша тази работа на един стар господин и никога не съм имала неприятности.

— Как се казва?

— Не знам името му. Адресът е на пликовете. Всички писма изпращам на този адрес.

Изпод купчина стари дреболии тя извади три плика, чиито адреси бяха написани на пишеща машина. Майк веднага позна типичния шрифт. Пликовете бяха адресирани с една улица в Гилдфорд.

Майк взе писмата от чантата ѝ. Две от тях той прочете, третото беше написано от самия него. След това последва подробен разпит, който обаче не даде никакъв значителен резултат. Жената получавала по един фунт месечно възнаграждение за труда си. Непознатият ѝ изпращал парите с писмо, в което също указвал от къде ще взема писмата.

— Тя изглеждаше като ненормална и правеше почти животинско впечатление — каза Майк с отвращение, докладвайки на майор Стейнс. — Изследванията ми в Гилдфорд също не дадоха резултат. Там има друг агент, който изпраща писмата обратно в Лондон, но където никога не пристигат. Тук именно се крие цялата мистерия. В Лондон този адрес не съществува и предполагам, че по пътя писмата се прибират. Аз вече натоварих, полицията в Гилдфорд да проучи работата.

Стейнс се ядоса.

— Не трябваше да ви натоварвам с тази задача — каза той — Излъгах се в надеждите си. Сега Скотланд Ярд се надсмива и казва, че Главореза отдавна щял да бъде заловен, ако не са били замесени други лица. А вие познавате много добре невероятната ревност между

отделните департаменти. Знаете ли колко незаслужени забележки вече са ми направени?

Майк погледна замислено своя шеф.

— Аз ще арестувам Главореза, но съм уверен, че не ще можем да го изобличим, докато не открием пещерите.

Стейнс сви вежди.

— Не ви разбирам, Майк, какви пещери?

— В околността на Чайчестер има пещери, Фос е знаел за тяхното съществуване и е вярвал, че имат връзка с Главореза. Дайте ми четири дни срок, майоре, за да се информирам по-добре. И ако и след това нямам успех... — той направи къса пауза — ако нямам успех, сигурно някоя сутрин ще намерите главата ми в следващия сандък на Главореза.

ДЖОН ПЪРСИВАЛ ЛИДЖИТ

На втория ден след заминаването на Майк за Лондон, Адела се чувствуваше изоставена, без да знае защо. И въпреки това играта ѝ беше блестяща. Джек Хебуорд, който обикновено не беше щедър на похвалите си, беше очарован от една малка сцена с нея и Коноли. Той така ласкаво се изказа за нея, че дори Коноли не можа да остане безучастен и промени лошото си мнение за Адела.

— Нека бъде откровен — каза той. — Лимингтон е добра и аз винаги ще ѝ помагам със съвети и дела. Но мисля, че от голяма полза за нея ще бъде...

— Кажете, кажете — прекъсна го Джек Хебуорд.

— ... да има за партньор един истински артист. Тогава тя ще напредне още повече, в нея ще се развие самочувствие и смелост. Макар че играта ми с нея не беше лесна, чувствувам, че тя е благородна ученичка.

— Я виж ти — измърмори Хебуорд. — Но и аз мога да кажа същото за вас, Реджи. За нещастие обаче вие нито на косъм не ставате по-добър, въпреки школовката, която ви дадох и продължавам да ви давам.

Замислената усмивка на Реджи можеше да раздразни по-малко спокойни хора от Хебуорд.

— Имате право — каза Реджи Коноли сериозно. — Аз не мога да се подобря. Аз достигнах кулминационната точка на моето развитие и слава. Не вярвам да намерите друг артист като мен. Аз съм най-големият любимец на публиката в тази страна и може би в целия свят. От Холивуд получих три предложения. Знаете ли какви артисти са ме канили за партньор?

— Нито дума не ви вярвам — каза Джек равнодушно. — А що се касае до похвалата ви за мис Лимингтон, имате право. Тя е великолепна. Струва ми се, че бележката ви е много вярна, какво

съвсем не ѝ правите услуга, като играете неин партньор. В сравнение с нея вие приличате на прокиснала бира.

Малко по-късно Адела попита Хебуорд дали е вярно, че Реджи щял да напусне Англия, за да заеме по-добро място.

— Не вярвам — каза Джек. — До сега не съм срещал нито един артист, на когото да не е било възможно да склучи по-изгоден контракт. А когато стане нужда да покаже контракта, оказва се, че е заключен в бюрото на адвоката. Навсякъде в целия филмов свят, винаги се срещат артисти и артистки, които с първия параход заминават за Холивуд, за да демонстрират истинска, художествена игра. Но всичко това е блъф. Артистът винаги се стреми да покаже пред себе си и пред другите, че е нещо повече, отколкото в действителност е.

— Завърна ли се мистер Бриксан?

Хебуорд поклати глава.

— Не, нито пък се е обадил. Преди половин час в ателието идва един човек с лоша външност и запита, дали се е върнал.

— Един отвратителен на вид скитник, нали? — попита тя. — Аз говорих с него и той ми каза, че носел писмо за мистер Бриксан и че трябвало лично да му го предаде.

Тя погледна през прозореца към улицата. Навън, на ъгъла, стоеше един извънредно дрипав човек. Той носеше избеляла шапка за голф, изпод която стърчеше в безпорядък тънка, дълга черна коса, прошарена с бели косми. По всяка вероятност той нямаше риза, тъй като яката на невъзможно лошото сако беше вдигната. От обувките му прозъртаха боси пръсти.

Наглед беше към 60 години, но изобщо трудно беше да се определи възрастта му. Сивата му брада не беше бръсната кой знае откога. Очите му бяха възпалени, а носът тъмночервен, дори син... Ръцете бяха пъхнати в джобовете на панталоните и правеше впечатление, като че панталоните се крепят за кръста му само благодарение на ръцете му. В действителност той беше опасал една червена връв около хълбоците си. Докато стоеше така, той тупаше с крака си в такт и свиркаше някаква тъжна мелодия. От време на време той изваждаше ръка от джоба и опипваше един замърсен плик. След това като се увереше, че писмото е на мястото си, той наново започваше да си подсвирква в такт.

— Не мислите ли, че трябва да прочетете писмото? — попита Адела загрижено. — Може би съдържа важни новини.

— Аз вече мислех по това — каза Хебуорд — Когато му поисках писмото обаче той ми се изблеши.

— Знаете ли от къде идва?

— Зная толкова, колкото и комшийската крава — каза той спокойно. — Сега нека за момент забравим Майк Бриксан и да се върнем към Розела. Снимките, които направихте при кулата, са отлични и не ще става нужда от други. Но сега трябва да се постареем работата да тръгне по-бързо.

Предстоящите снимки бяха трудни. Особено трудно беше да се изработят отделните сцени така, че да обгърнат всички подробности. За пръв път, откакто беше в Англия, Хебуорд трябваше да режисира такъв голям състав. И за Адела денят не беше лек. Когато се упъти към квартирата си, тя беше много изморена.

— Виждахте ли мистър Бриксан? — чу тя до себе си един висок глас, когато прекосяваше улицата.

Адела уплашено се обърна. Тя съвсем беше забравила скитника.

— Не, не съм — каза тя. — По-добре идете при мистър Хебуорд. Мистър Бриксан живее при него.

— Сякаш не знам! Аз знам всичко, което може да се узнае за него.

— Струва ми се, че е в Лондон. Навярно и това знаете.

— Не е в Лондон — каза скитникът почти с укор. — Ако беше в Лондон, зер тук щях да се навъртам? Вчера е напуснал Лондон. Ще го чакам, докато дойде.

Адела се развесели от неговата упоритост.

Тя пресече пазара. Един голям автомобил се зададе с голяма скорост. Адела бързо се дръпна на страна. Тя позна колата на Стела Мендоза.

Стела бързаше извънредно много. Грегори Пене неочаквано беше решил да изпълни желанието ѝ и сега тя бързаше, докато не е променил решението си. Тя позна Адела, спря колата, отвори вратичката и изскочи навън.

— Ако след два часа не се върна от Гриф Товер, съобщете в полицията — извика тя на смаяната Адела.

И преди още последната да се опомни, Стела подкара колата.

МЕТОДЪТ НА СЪР ГРЕГОРИ

Съобщение със същото съдържание Стела беше оставила и на масата в къщата си, а именно, че ако в определеното време не се завърне, полицията да прочете писмото. Тя обаче съвсем не беше помислила, че както съобщението, така и писмото не могат да бъдат намерени по-рано от следващата сутрин.

Предстоящата среща беше извънредно важна за Стела Мендоза, тъй като от нея зависеше цялото и бъдеще. Тя все отлагаше заминаването си с надежда, че Грегори Пене ще устои на обещанието си. И все пак тя не вярваше, че той ще изневери на своето схващане по отношение на паричния въпрос. А за нея това беше много съществено.

Грегори Пене като по чудо беше променил настроението си към нея: говореше много любезно по телефона и се засмя от сърце, когато тя му съобщи при какви предпазни мерки ще отиде при него. Когато по-късно потегли с автомобила си, в нея наново се породил страх.

Като пристигна в Гриф Товер, баронът не я прие в библиотеката, а в съседната голяма стая. По своята мебелировка тя се отличаваше значително от останалите стаи в къщата. Само веднъж Стела беше влизала в тази „празнична стая“, както Грегори я наричаше. Празнотата и тъмнината, които царяха там, по-рано я плашеха. Тя с неудоволствие си спомняше оргиите, които биваха устройвани там в нейна чест.

Тази стая беше постлана с дебел мек, черен килим.

Никакви мебели нямаше, само край стените бяха наредени ниски и широки дивани. Стените бяха украсени с предмети, събрани от Пене из Малайския архипелаг. Покривът се подпираше на две редица тъмночервени колони. Три електрически лампи с копиринени жълти абажури пръскаха матова светлина, без обаче да придават уютен вид на стаята.

Пене седеше на един диван с кръстосани крака и наблюдаваше танца на едно момиче — туземка, което се движеше под звуците на

странна мелодия, изтръгвана от китарите на трима туземци със сериозен вид. Музикантите седяха отзад, в един тъмен ъгъл. Грегори носеше огненочервена пижама. Неподвижният поглед на размътените му очи и бруталната гънка около устните, подсказваха на Стела в какво положение се намира.

Сър Грегори Пене беше напълно роб на страстите си. По рождение богат, той никога не се отказваше от изпълнението на своите прищевки. Богатството му автоматически се увеличаваше и когато радостите на живота му омръзваха и той се пресити от удоволствие, Пене се заемаше с непозволени работи. В джунглите на Борнео неговите хора устройваха от време на време грабителски походи, които му носеха като плячка хора и вещи. Но и те веднага му омръзваха, щом станеха негово притежание.

Едно време Стела възнамеряваше да стане господарка на Гриф Товер. След като обаче изпълни желанията на Пене, тя загуби очарованието си над него и в скоро време му стана напълно безразлична.

Лекарят му беше заявил, че прекомерното пиене ще го отведе в гроба. Но Пене започна още повече да пие. Пиянството му създаваше чудни видения и той обладаваше момичета, които го мразеха. Извънредно чувствителен, но в основата си страхлив, той никога не мислеше за последствията от своите авантюри. Впрочем, благодарение на парите си, той винаги разчиташе да потули всякакъв скандал.

Слугата, който въведе Стела в стаята, изчезна и тя седна на един диван. Дълго време тя гледа Грегори, преди той да си даде труд да я види. Изведнъж той се обърна и я погледна с размътените си очи.

— Седни, Стела! — каза той с пресипнал глас. — Седни там! Можеш ли да танцуваш като тази там? Никоя от вас, европейките, не може. Вие нямате такава грация и гъвкавост. Но седни де!

Танцуващото момиче се въртеше с шеметна бързина. Внезапно то падна с лице към килима при един остро отсечен акорд на китарите. Грегори каза нещо на малайски език, момичето се засмя и показа белите си зъби. Стела го познаваше от по-рано. Тогава танцуваха две момичета. Едното от тях обаче заболя от скарлатина и веднага беше извадено от къщата. Грегори мразеше болестите.

— Седни тук! — заповяда той и посочи едно място до себе си.

Всички слуги изчезнаха внезапно от стаята. Страх обхвана Стела.

— Шофьорът ми чака вън. Дала съм му нареждане, ако до половин час не изляза, да съобщи в полицията — каза тя високо.

Грегори се изсмя.

— Стела, защо не доведе със себе си и бавачката? Не разбирам какво се е случило с теб напоследък. Не можеш ли да говориш за друго, ами все за полиция? Слушай, искам веднъж завинаги да се разбере с тебе — каза той с по-нежен глас.

— И аз също, Грегори. Възнамерявам да напусна завинаги Чайчестер.

— Ще рече, повече не искаш да ме виждаш? Наистина, аз ти се наситих и съвсем няма да плача.

— Моето ново дружество...

С един жест, той я застави да млъкне.

— Ако за основаването на това дружество разчиташ на моите пари, по-добре остави — каза той рязко. Напоследък се срещнах с един адвокат и той ми каза, че ще понесеш отговорност и ще имаш съдебни неприятности, ако се опиташ да ме изнудваш и заплашваш с издаване историята с Тийнарий. Аз, разбира се, ще ти дам пари — продължи той — не цяло състояние, но във всеки случай, достатъчно. Пък и ти не си просякиня. Аз толкова много съм ти дал, че три филмови дружества можеш да основеш. Слушай, Стела, много ми се иска да имам момичето.

Стела учудено го погледна.

— Какво момиче? — попита тя.

— Адела, нали така се казва? Адела Лимингтон.

— А, статистката, която отне мястото ми! — каза тя.

Той кимна и я погледна със сънливи очи.

— Да, тя. Тя ми харесва много повече, отколкото ти на времето. Но ти не се обаждай!

Тя го слушаше безмълвно.

— Много трудно е да я спечели човек — продължи той. — Готов съм дори да се ожена, ако поиска. И без това време е да се ожена. Ти си добра приятелка с нея и...

— Приятелка? — извика иронично Стела. — Как мога да бъда приятелка с нея, когато тя ми отне мястото. Но дори и да бях

приятелка, какво от това? Не си въобразявай, че бих си позволила да вмъкна някое момиче в този ад!

Той бавно обърна глава към нея и я погледна със студен, сърдит и заплашителен поглед.

— Тоя ад едно време беше рай за тебе! Тук ти за пръв път доби криле. Не отивай в Лондон, Стела. Остани още една-две седмици тук и ми спечели момичето. Ти имаш по-добра възможност, отколкото всеки друг. Доведи я тук! Какво губиш от това? Кажй й, че съм добър човек и че чрез мен ще може да прогресира. За женитба не й говори, но ако иначе не върви, виж какво впечатление ще й направи. Покажи й скъпоценностите, които съм ти подарил. Например голямото колие...

Грегори продължаваше да нарежда. Учудването на Стела постепенно премина в безграничен гняв.

— Подлец! — извика тя. — Седнал си да ме увещаващ да доведе това момиче в Гриф Товер! Аз не мога да я убедя, но дори да можех, на колене ще я моля да не идва. Да не мислиш, че ревнувам!? — подигравателна усмивка заигра по устните й, когато чу неговия смях. — Много се мамиш, Грегори! — тя презрително сви рамене. — Ти си ми безразличен. За мен никога не си имал друго значение, освен парите. Ослепително ясно, нали?

Тя скочи от дивана и започна да поставя ръкавиците си.

— Щом не искаш да ми помогнеш — каза тя — ще намеря начин да те накарам да удържиш на обещанието си. Ти ми обеща основаването на едно филмово предприятие, Грегори. Помниш ли?

— Да, но тогава ти представляваше интерес за мен — каза той. — Къде отиваш?

— Отивам си, а утре заминавам.

Той погледна към единия край на салона, после към другия и най-после към нея.

— Няма да си вървиш! Ще стоиш тук! — каза той късо.

Тя се засмя.

— Преди малко ти каза, че шофьорът ти щял да отиде в полицията. Слушай сега пък аз какво ще ти кажа. В този момент твоят шофьор е в кухнята и вечеря. Ако мислиш, че той ще излезе от тук преди теб, не ме познаваш, Стела.

Той бавно облече пижамата, която лежеше на дивана. Стела го погледна. Той беше страшен. Нещо безсрамно и отвратително лъхаше

от държанието му. Огненочервената пижама му придаваше сатанински вид. Стела почувствува отвращение от него. Грегори разбра какво става в нея и злорадо се засмя.

— Баг е долу — каза той натъртено. — Ти знаеш, той не е много любезен с хората. Преди известно време той вразуми едно момиче, но после трябваше да викам лекар. Ти ще дойдеш с мен, без да става нужда да ти помагам, нали?

Тя мълком кимна. Когато тръгна с него, коленете ѝ трепереха. Като измина половината от коридора, той отвори една врата.

— Влез тук и чакай — каза той. — Утре, като изтрезнея, ще говорим. В този момент много съм пил. Може да ти пратя някого за компания, ще видя — той прекара ръка по разчорлената си коса. Наистина изглеждаше много пиян. — Трябва да бъда съвършено трезв, когато говоря с тебе.

Вратата се затвори, ключът се завъртя отвън. Стела остана в тъмната стая. Един момент тя стоя вдървена от страх, не знаейки дали е сама.

Мина доста време, докато намери ключа на лампата. Намираше се в малка спална стая. Покривката на леглото беше махната и се виждаха дюшек и възглавница. Единственият прозорец в стаята беше препречен с тежка желязна решетка. Освен вратата никакъв друг изход нямаше. Тя натисна дръжката на вратата. От вътрешната страна нямаше ключалка, така че Стела не можа дори да опита собствения си ключ.

Въздухът в стаята беше задушен. Стела бавно отиде до прозореца и отвори едното крило. Като погледна назад, тя забеляза, че стаята се намира в задната страна на къщата. Погледът ѝ се понесе над една голяма морава и спря на купчина дървета, които в тъмнината едва се различаваха. Стела знаеше, че улицата върви успоредно с фасадата на къщата. С всички сили даже да викаше, никой от улицата не можеше да я чуе.

Тя се строполи на един стол и започна да обмисля, положението си. Страхът вече беше преодолян и ако работата дойдеше до борба, тя имаше оръжие в себе си. Стела вдигна роклята си и откачи един малък кожен колан, опасан около талията ѝ. От чантичката на колана тя извади малък револвер, който изглеждаше като играчка, но в действителност беше опасно оръжие. От джоба на жилетката си тя

извади пачка патрони и ги зареди в револвера. Като се увери, че всичко е в ред, тя скри пистолета.

— Сега заповядай. Грегори! — каза тя гласно.

В същия момент тя се обърна към прозореца и изпищя. Две силни ръце се бяха хванали за железните пръчки и страшното лице на един скитник надничаше. С трепереща ръка Стела потърси револвера и преди да го намери, лицето изчезна. Тя веднага изтича към прозореца, но нищо не видя. Железата на прозореца пречеха.

33

НАПРАЗНА ХИТРОСТ

Часовникът на черковната кула в Чайчестер удари 10 часа, когато, скитникът, който преди половин час се беше опитал да проникне в тайните на Гриф Товер, се промъкваше през пазарния площад. Дрехите му бяха още по-мръсни и по-прашни от преди. Нощният полицаи го съгледа и се изпречи на пътя му.

— Е, пак ли? — попита той.

— Пак — каза човекът с плачлив глас.

— Да се махнете веднага от Чайчестер. Или искате нощна квартира?

— Да, господине, но всичко е пълно.

— Защо не отидете в приюта за бездомници? Това е дебела лъжа — каза полицаят. — Ама пазете се вече. Ако още веднъж ви видя в града, ще ви арестувам.

Дрипавият човек измърмори нещо и се упъти към Арундел Род. Раменете му бяха увиснали, ръцете пъхнати в джобовете.

Като се скри от погледа на полицаия, скитникът сви на дясно и ускори крачките си, докато достигна до къщата на Джек Хебуорд. Директорът чу хлопане, отвори вратата и учудено погледна неочаквания посетител.

— Какво искате пак? — попита той.

— Бриксан завърна ли се?

— Не, няма го. По-добре ми предайте писмото. Може би ще ми се обади по телефона.

Скитникът се засмя и поклати глава.

— Не, такова нещо не ще направя. Ще го почакам.

— Добре! Тази вечер обаче няма да го видите — след това той продължи ядосано. — Вие като че ли съвсем нямате намерение да го видите, а кроите нещо друго, щом като се шляете насам.

Дрипавият човек не отговори. Той засвири с уста рефрена на една улична песен и затропа в такт с крак.

— На стария Бриксан не му върви — каза той.

На Хебуорд се стори, че гласът му стана по-весел.

— Знаете ли нещо за него?

— Той има неприятности с началството, знам — каза скитникът.

— Той не може да открие къде отиват писмата, но аз знам.

— Това ли искате да му кажете?

Човекът живо кимна.

— Аз знам — каза той повторно. — Ако беше тук, щях да му кажа нещо много важно. Но него го няма.

— Щом знаете, че не е тук, защо се мъкнете?

— Защото полицията е по петите ми. Постът на пазарния площад ме предупреди, че ще ме арестува, ако ме види пак. Тогава помислих, че е по-добре да дойда насам и тук да прекарам времето. Затова дойдох.

Джек го погледна учудено.

— Много сте смел — каза той смаян. — И понеже прекарахте времето си в разговор с мен, постигнахте целта си. Искате ли да ядете?

— Не, не съм гладен.

Резкият лондонски диалект раздразни нервите на Джек.

— В такъв случай, добре. Лека нощ! — каза той и затвори вратата пред носа на необикновения си посетител.

Скитникът постоя малко, след това свали каскета си, извади от него цигара, запали я и тръгна по същия път, по който беше дошъл. Около пазарния площад, където се намираше полицията, той направи голяма обиколка.

Черковният часовник удари десет и петнадесет, когато скитникът стигна ъгъла на Арундел Род. Той хвърли цигарата си, вмъкна се в сянката на една ограда и зачака.

Минаха пет минути, след това още пет. Скитникът съгледа един човек, който вървеше бързо по същия път. Той се усмихна в тъмнината, когато позна Хебуорд.

След разговора, който беше имал със скитника, Джек се разтревожи и сега бързаше към полицейския участък, за да събере сведения за Майк Бриксан. Скитникът знаеше, че това е тъй, но нямаше време да се занимава с директора, тъй като в същия момент откъм ъгъла безшумно сви един автомобил и спря близо до него.

— Вие ли сте, приятелю мой?

— Да — каза скитникът сърдито.

— Влезте в колата.

Скитникът се промъкна напред и погледна в тъмния автомобил. С внезапно движение той отвори вратата, сложи крак на стъпалото и се хвърли върху шофьора.

— Пипнах ли те, най-сетне, главорезо! — процеди той.

Едва беше изговорил тези думи и нещо меко, лепкаво го пръсна в лицето. Скитникът нищо повече не можа да види, остра болка го прониза. Той отпусна вратата и като смъртно ранен замаха във въздуха. Човекът от автомобила го ритна и той отхвъркна на тротоара. Колата с голяма скорост изчезна.

Хебуорд, който наблюдаваше тази сцена, се притича на помощ. Отнякъде изникна един полицаи и двамата вдигнаха пострадалия.

— Този тук днес го виждах — показа полицаят — и го предупредих.

Скитникът изпъшка тежко и опипа очите си.

— Това не биваше да стане. Заслужих си го! — каза той бавно.

Хебуорд не вярваше на ушите си, тъй като това беше гласът на Майк Бриксан.

ПОЛИЦЕЙСКА НАМЕСА

— Да, аз съм — каза Майк горчиво. — Добре, вахмистър, няма нужда да чакате повече. Хебуорд, ще дойда с вас в къщи, за да се преоблека.

— Но, за Бога — извика Джек, взирайки се в детектив. — Никога не съм виждал човек така сполучливо преоблечен. Иначе лесно не мога да бъда измамен.

— Аз измамах всички хора, включително себе си — каза Майк гневно... — Въобразих си, че с едно писмо ще мога да го вмъкна в клопката. А вместо това, той мен изигра.

— Как?

— Пръсна в лицето ми концентриран разтвор от амоняк, ако не се лъжа — каза Майк.

След двадесет минути той излезе от банята в обикновения си вид. Само очите му бяха силно възпалени.

— Искрах да го пипна, но той излезе по-хитър от мен.

— Знаете ли кой беше?

Майк кимна.

— Да, знам. Имам на разположение специална полицейска команда, която чака само да го арестува. Не исках да се вдига много шум и главното, да не се пролива кръв, защото предполагам, че без ожесточена борба той няма да се предаде.

— Не можах да позная колата, макар на пръсти да знам всички автомобили в града — каза Джек.

— Тя е съвсем нова кола и Главореза я използва само при нощните си авантюри. Вероятно не я държи в къщата си. Преди малко ме питахте, дали искам да ям. Дайте ми нещо да хапна, гладен съм като вълк.

Джек отиде в трапезарията и донесе студено месо. След това свари кафе и мълчаливо почака, докато се нахрани гладният детектив.

— Сега пак се чувствавам като човек — каза Майк. — От 11 часа преди обяд нищо не съм ял. Знаете ли, че нашата приятелка Стела Мендоза е в Гриф Товер? Струва ми се, че доста я изплаших. Преди около един час се навъртах натам, за да проверя дали птичката ми е в кафеза и като обикалях така, я видях. Тя страшно изпищя.

Някой потропа на вратата и Хебуорд обърна глава.

— Кой ли идва по това време? — каза той.

— Навярно е полицаят.

Хебуорд излезе и отвори вратата. Навън стоеше набита тежка жена, средна възраст. В ръцете си държеше свитък хартия.

— Вие ли сте мистър Хебуорд? — попита тя.

— Да — отвърна Джек.

— Ето ръкописа, който мис Лимингтон остави в къщи. Тя ме помоли да ви го предам.

Хебуорд взе свитъка и го разгъна. Беше ръкописът на Розела.

— Защо го носите? — попита той.

— Тя ми каза да го донеса, щом го намеря — отвърна жената.

— Добре — каза Джек добродушно. — Благодаря ви.

Той заключи вратата след нея и влезе в стаята.

— Адела изпратила ръкописа. Не знам какво се е случило.

— Кой го донесе? — попита Майк заинтересован.

— Предполагам, че беше хазайката ѝ — каза Джек и описа жената.

— Да, хазайката е. Не иска ли Адела повече да играе?

— Навярно — Джек поклати глава.

Майк беше учуден.

— Но какво значи това? Какво каза хазайката?

— Мис Лимингтон я помолила да донесе ръкописа, като го намери.

В следващия миг Майк изскочи навън, затича се с всички сили и настигна жената.

— Бъдете любезна и елате с мен — каза той и я върна в жилището на Джек. — Моля, кажете още веднъж на мистър Хебуорд, защо мис Лимингтон е изпратила ръкописа и защо е било нужно да го донесете, щом го намерите.

— Защото, когато тръгна към вас... — започна тя.

— Към мен? — извика Хебуорд бързо.

— Един господин от ателието дойде и каза, че искате веднага да я видите — каза хазайката. — Мис Лимингтон току-що се канеше да си легне, когато ѝ съобщих това. Тя помисли, че я викате заради филма и започна да търси ръкописа. Понеже не може да го намери, тя се разтревожи. Тогава аз ѝ казах да върви, понеже работата е бърза, като ѝ обещах да отнеса ръкописа. Най-сетне тя се съгласи и ме помоли непременно да го донеса.

— Какъв беше човекът, който я отведе?

— Доста пълен. Всъщност той беше шофьорът. Стори ми се малко пийнал, но аз не исках да плаша мис Лимингтон и нищо не ѝ казах.

— Какво стана после? — попита Майк бързо.

— Тя излезе навън и се качи в автомобила. Шофьорът вече беше на мястото си.

— Колата затворена ли беше?

Жената кимна.

— И заминаха? В колко часа?

— Малко преди 10. Преди автомобилът да тръгне, черковният часовник удари.

Студени тръпки полазиха Майк.

— Сега е 11 и двадесет и пет. Много късно идвате.

— Много време търсих ръкописа. Намерих го най-после под възглавницата на мис Лимингтон. Ама тя не е ли тук?

— Не, няма я — каза Майк спокойно. — Благодаря ви, повече не ви задържам. Сега бъдете така добра, да ме почакате в полицейския участък.

Майк изтича по стълбата, обличайки дрехата си.

— Къде мислите, че е?

— В Гриф Товер — отговори Майк бързо. — Дали Грегори Пене ще остане жив тази нощ, ще зависи от това, дали не е направил нещо лошо на Адела.

В полицейския участък той намери хазайката. Бедната жена беше разтревожена и изплашена.

— Какво облекло носеше мис Лимингтон, когато излезе?

— Син костюм — отговори жената. — Хубав син костюм, който постоянно носи.

Група полицаи от Скотланд Ярд чакаха в участъка. Един препълнен автомобил потегли от Чайчестер. Майк беше обхванат от трескаво нетърпение и пътуването му се струваше безкрайно. Най-после колата сви към Гриф Товер, Майк не дочака да събудят вратаря, а блъснаха вратата с автомобила и тя се отвори.

Нямаше нужда да се звъни, вратата на хола беше отворена. Майк изтича през празния хол, мина коридора и влезе в библиотеката на Грегори Пене. Вътре гореше само една лампа и осветляваше слабо стаята. Самата стая беше празна. С бързи крачки той се отправи към писалищната маса и завъртя ръчката. Килията на Баг се отвори, но маймуната я нямаше.

Майк натисна копчето на звънеца и веднага влезе един слуга, когато познаваше от по-рано.

— Къде е господарят ти? — попита Майк на холандски.

Слугата поклати глава.

— Не знам — отговори той и погледна нагоре.

— Покажи ми пътя!

Те се върнаха във външния хол и по стълбата се качиха на горния етаж, минаха през един дълъг коридор с множество мечове. По стените, както и долу, намериха една врата, също отворена. Те влязоха в голяма танцувална зала, в която Грегори Пене беше прекарал вечерта. И в тази зала нямаше никой. Майк излезе. Внезапно той чу силно тропане на една врата в коридора. Ключът беше на вратата. Майк го завъртя и отвори вратата. Стела Мендоза бледна като платно, излезе навън, олюлявайки се.

— Къде е Адела — простена тя.

— Точно това от вас искам да узная — каза Майк строго. — Къде е тя?

Стела безпомощно поклати глава. Тя не беше в състояние да говори и падна в безсъзнание.

Майк я остави и тръгна нататък. Той тичаше от стая в стая, но никъде нямаше следа от Адела, нито от бруталния Пене. Детективът наново претърси библиотеката, влезе в малкия салон, където беше сложена маса с прибори за двама души. Покривката на масата беше

накапана с вино. Една чаша беше полупразна. Но двамата, за които беше приготвена масата, не се виждаха.

Майк беше обхванат от пълно напрежение. Мислите му бяха съсредоточени само към един въпрос, разрешаването на който за него беше по-важно от самия му живот. Изведнъж той чу шум откъм килията на Баг. Майк се обърна, в отвора се показа страшната фигура на маймуната. От рамото ѝ течеше кръв и падаше надолу. В големите си ръце държеше куп парцали. Майк се взря по-добре и пред очите му притъмня. Разкъсания и изцапан с кръв парцал, който Баг държеше, беше блузата на Адела Лимингтон.

За миг Баг се втренчи в Майк, когото позна, че е неприятел. Маймуната изпусна блузата и тракайки със зъби се върна в килията си. Три изстрела Ът револвера на Майк екнаха и Баг внезапно изчезна. Вратата се затвори безшумно след него.

Хебуорд беше видял сцената. Той се притече на помощ и вдигна дрехата, която маймуната изпусна.

— Това е нейната дреха — извика той и ужасна мисъл му мина през главата.

Майк отвори клетката на Баг и с револвер в ръка се вмъкна вътре. Хебуорд не се реши да го последва и остана вцепенен като статуя в очакване появянето на Майк.

— Вътре няма никой — каза Майк.

— Никой! — извика Хебуорд с шепот. — Слава Богу!

— Баг е избягал. Струва ми се, че го ударих. Ето следи от кръв. Възможно е да не са от моя изстрел. Преди това той е бил ранен — при тези думи Майк посочи кървавите петна по пода. — Последният път, когато го видях, той нямаше тази рана.

— Вие по-рано виждали ли сте го?

Майк кимна.

Къде можеше да бъде Адела? Това беше най-важният въпрос и изместваше на заден план всички останали неща. Къде беше баронът? Защо външната врата беше оставена отворена? Никой от служителите на Пене не можеше да даде никакви сведения, а Майк чувствуваше, че те казват истината. Само Грегори, момичето и голямата маймуна знаеха, освен ако...

Майк се качи горе, където беше оставил един детектив да се грижи за Стела Мендоза.

— Тя втори път припада — каза полицаят. — Извика веднъж „застреляй го, Адела“ и падна.

— Значи тя ги е видяла! — извика Майк.

Един от полицаите, който наблюдаваше къщата отвън, съобщи, че е видял една тъмна фигура да се катери по стената и след това изчезнала в един двор, а след няколко минути, пак се появила.

— Това е бил Баг — забеляза Майк. — Аз знаех, че не е тук, когато дойдохме. Докато бяхме горе, той е влязъл през дупката в стената.

След малко намериха колата, с която Адела беше отвлечена. Тя принадлежеше на Стела. Първоначално Майк предполагаше, че Мендоза е взела участие в отвличането на Адела, но после узна, че нейният шофьор е бил вързан в кухнята и сам Пене се е явил пред момичето. Като се убеди, че автомобилът е на Стела, Майк лесно си обясни, защо Адела не се е усъмнила и се е качила в колата.

Майк чувствуваше, че полудява. Сега залавянето на Главореза не беше вече най-важният въпрос. Той мислеше как да спаси Адела.

— Ако не я намеря, ще полудея — извика той.

Джек Хебуорд искаше да отговори нещо, но не можа. Страшен вик раздра нощта и накара всички да потрепнат.

— Помощ, помощ!

Викът беше страхотен. Майк позна гласа на Грегори Пене.

КАКВО ПРЕЖИВЯ АДЕЛА

За Адела Лимингтон имаше моменти, когато се съмняваше в своите способности като киноартистка. Никога това съмнение не е била толкова голямо, колкото тази вечер, когато се беше надвесила над ръкописа и се стараяше да проучи ролята си. Но тя беше разсеяна. Тя обвини Майк за това си състояние и веднага след това го оправда. И понеже нямаше друг виновник, тя упрекна себе си. Най-сетне Адела сви ръкописа, постави го над възглавницата и се приготви да си легне. Тя беше съблякла вече полата и блузата, си, когато на вратата се потропа.

— От мистер Хебуорд? — попита тя учудена — Толкова късно?

— Да, мис Лимингтон. Той възнамерява да направи чувствителна промяна във филма и иска веднага да ви види. Колата чака вън. Мис Мендоза също ще играе.

Тя въздъхна. Значи с нейната игра се свършваше. А тя се беше мамила и възнесла чак до седмото небе!

— Ще дойда веднага! — каза тя.

Ръцете ѝ трепереха и тя едва се облече. Адела започна да се сърди на себе си за тревогата си, която може би, беше съвсем неоснователна. Може би Стела нямаше да играе старата си роля или беше предвидена нова такава за нея! Или съвсем не щеше да играе в този филм. Такива мисли се въртяха в главата на момичето.

Когато излезе в коридора, долу вратата се отвори. Изведнъж ѝ хрумна, че Хебуорд ще има нужда от ръкописа. Тя се върна в стаята, но във възбудата си забрави къде го е оставила. Най-после отиде при хазайката си.

— Не зная къде съм оставила ръкописа. Ще бъдете ли така добра да го донесете в квартирата на мистер Хебуорд, щом го намерите? Обвит е в кафява корица — и тя описа ръкописа.

Адела позна колата на Стела Мендоза. Това беше още едно доказателство, че Стела се е одобрила с Хебуорд. Адела се качи бързо

в автомобила, вратата се затвори след нея и тя седна до шофьора, който пазеше дълбоко мълчание.

— Мистер Бриксан при Хебуорд ли е? — попита тя.

Шофьорът не отговори нищо. Тя помисли, че не е разбрал и замълча.

Внезапно тя забеляза, че колата се движи в противоположна посока.

— Но това не е пътят за мистер Хебуорд — каза тя неспокойно. — Не знаете ли пътя?

Шофьорът и този път не отговори. С голяма скорост колата вървеше по една дълга тъмна улица и сви по шосето.

— Спрете веднага! — каза тя изплашена и посегна към вратата.

Шофьорът дръпна ръката ѝ.

— Мила госпожице, ще се нараните и развалите хубавото си лице, ако скочите.

— Сър Грегори! — извика тя.

— Не правете глупости! — каза Пене. — Ще вечеряте с мен и нищо повече. Толкова пъти вече ви каня, че най-сетне трябваше веднъж да дойдете, доброволно не на сила. И Стела е у дома, няма защо да се безпокоите.

— Сър Грегори, върнете ме веднага обратно. Това е отвратително от ваша страна — каза тя.

Той високо се изсмя.

— Нищо не ще ви се случи. Никой нищо няма да ви стори и пак ще се върнете в дома си здрава и читава. Но по-напред ще вечеряме заедно, мила моя. А ако вършите глупости, ще блъсна колата в първото дърво по пътя и двамата ще загинем.

Той беше пиян, но не само от алкохола, а и от съзнанието, че държи в ръцете си обекта на своите страсти. Той пред нищо нямаше да се спре.

Наистина ли и Стела е там? Адела не вярваше, и все пак и се искаше това да е вярно. В отчаянието си, тя се хващаше за сламки.

— Пристигнахме — каза Грегори гласно, когато колата спря пред вратата на Гриф Товер.

Той скочи на земята и преди Адела да разбере какво става, той я вдигна на ръце, въпреки упоритата ѝ съпротива.

— Ако викаш, ще те целуна — чу тя на ухото си грубия му глас.

Тя мълчеше.

Вратата се отвори. Адела погледна слугата, който мълчаливо стоеше в предния хол, докато Грегори я носеше по широката стълба. Адела напразно се озърташе за помощ. Неочаквано Пене я постави на краката ѝ, отвори една врата и я тикна вътре.

— Ето приятелката ти Стела — каза той, — кажи някоя добра дума за мен. След десет минути ще се върна и ще устроим неவிждан пир.

Преди още Адела да види, че в стаята има и друга жена, Грегори заключи вратата отвън. При вида на бледото момиче, Стела се изплаши.

— А, мис Мендоза — каза Адела. — Слава Богу, че сте тук!

36

БЯГСТВО

— Не благодарете на Бога — каза Стела със спокоен глас, който нищо добро не предвещаваше. — Глупачка. Защо дойдохте?

— Той ме отвлече, аз не дойдох доброволно — каза Адела.

Тя трепереше от страх, въпреки усилията да бъде спокойна като Стела. След малко тя се окопоти и разказа случилото се. Лицето на Стела се помрачи.

— Това е прекалено! — той е взел колата ми — каза тя на себе си. — И е затворил шофьора ми, както се заканваше. Какво ли ще стане?

— Какво иска да прави? — попита тихо Адела.

Стела погледна момичето.

— Какво мислите, че ще прави? — попита тя замислено. — Той е същинско говедо. Рядко ще срещнете такъв безсрамник. Ето, той ни заключи. В него има по-малко милост, отколкото в Баг!

— Ако Майк узнае, ще го убие!

— Майк ли? А, искате да кажете Бриксан — каза Стела с повишен интерес. — Обича ли ви той? Затова ли шпионира насам? А аз хич не се сецах! Но какво го е грижа Пене за Майк Бриксан или за който и да е друг? Той веднага може да отпътува, яхтата му е затова в Сутхамптон. И богатството му го прави недосегаем. За него е лесно да потули всички неприятности. Освен това той разчита, че една порядъчна жена няма да се реши да ходи по улицата. О, той е изпечен мошеник!

— Какво да правя?

Стела се разхождаше из малката стая. Тя беше вплела ръцете си една в друга. Страхът наново я обхващаше. Очите ѝ бяха хлътнали.

— Не вярвам да ми причини зло — каза Стела. След това изведнъж заговори за друго. — Преди два часа видях на прозореца един скитник.

— Скитник? — попита момичето учудено.

Стела кимна.

— Той много ме изплаши. После по очите го познах — беше Бриксан. Вие никога не бихте го познали. Толкова сполучливо се беше гримирал.

— Майк Бриксан е тук? — попита Адела напрегнато.

— Тук наоколо е. Той може да ни спаси. А още и един друг спасител имам.

Тя извади малкия револвер и ѝ го подаде.

— Стреляли ли сте някога с револвер?

Адела кимна.

— Да, преди известно време, в една сцена — каза тя малко заплетено.

— В такъв случай добре. Револверът е пълен. Ето предпазителя. Преди да стреляте, ще го свалите с палец. Най-добре ще бъде да убиете Пене — и за вас и за него.

Адела уплашено отстъпи назад.

— Не, не, не мога!

— Скрийте го бързо в джоба си. Имате ли джоб?

Във вътрешната страна на жилетката си Адела имаше джоб, в който бързо, скри револвера.

— Вие навярно няма да повярвате, ако ви кажа, каква жертва правя за вас, като ви давам това оръжие — каза Стела искрено. Такава жертва не съм правила дори и на хора, които съм обичала. А вие, Адела Лимингтон, навярно се досещате, че не ви обичам много. Аз обаче никога не бих си простила, ако ви оставя без съпротива в ръцете на този негодник.

Неочаквано тя се наведе и целуна момичето. Адела я прегърна.

— Идва! — прошепна Стела и се дръпна.

Наистина Грегори идваше. Той беше облякъл огненочервената си пижама и тъмночервена връхна дреха. Лицето му беше зачервено, очите му блестяха от възбуда.

— Ела с мен! — каза той и махна с пръст — Не ти, Мендоза. Ти ще останеш тук. После ще я видиш, след вечеря.

Той алчно погледна младото момиче.

— Никой нищо няма да ти стори. Остави тук жилетката си.

— Не, ще я взема — каза Адела. Инстинктивно ръката ѝ хвана револвера, а палецът легна върху предпазителя.

— Е, добре, както искаш. Все едно ми е!

Той здраво я хвана за ръката и тръгна редом с нея, учуден и очарован от готовността ѝ. Те отидоха в библиотеката и оттам в малкия салон до библиотеката. Грегори блъсна вратата и ѝ показа празнично украсената маса. След това ѝ даде път да мине пред него.

— Вино и целувки — извика той високо, когато запушалката на бутилката шампанско отскочи до тавана и виното потече по снежнобялата покривка на масата! — Вино и целувки! — той наклони чашата си към нея, виното се разля по жилетката и потече надолу.

Тя мълком поклати глава.

— Пий — извика той.

Тя докосна устни до чашата. Той я сграбчи в ръцете си. Голямото му лице се притискаше в бузите ѝ. Тя се опита да се освободи от прегръдките му и едва успя да отклони устните си.

Той я пусна, заклатушка се към вратата и я заключи. Още не беше махнал ръката си от ключа, когато чу нейния глас:

— Ако не отключите веднага, ще ви застрелям!

Развеселен и учуден, той погледна. Като видя обаче револвера в ръката на момичето, той закри лицето си с разтреперана ръка.

— Махни револвера, глупаво момиче — извика той. — Долу! Ти не знаеш, какво правиш! Проклето оръжие, може да гръмне случайно!

— Случайно няма да гръмне! — извика тя. — Отворете вратата! Веднага!

Той се колебаеше. Адела спусна предпазителя. Той забеляза.

— Не стреляй, не стреляй! — извика той и широко разтвори вратата. — Чакай, недей излиза. Ще те хване Баг! Ела при мен, аз искам...

Тя измина коридора. В хола се плъзна по един килим, но веднага стана. С треперещи ръце тя дръпна синджирите отвори вратата и излезе на свобода.

Грегори вървеше след нея. Страхът от неочакваното ѝ бягство го отрезви и той си даде сметка за лошите последствия. Стремглаво той се втурна в кабинета си, отвори касата и измъкна дебела връзка банкноти, откачи една подплатена с кожа дреха и се изплъзна навън, където обу високи обувки. Внезапно той се сети за Баг. Пене отвори килията му, но маймуната я нямаше. Ужасна мисъл му мина през

главата. Ако Баг пипне момичето? Човешки чувства тъпо заговориха в него. Преди всичко той трябваше да узнае къде е Баг.

Грегори излезе навън, за да търси маймуната. Той постави ръце на устата си и издаде дълъг жаловит вик. Грегори почака, но нищо не чу. Той повтори вика. Студена пот обля челото му. Най-сетне той дойде на себе си. Трябваше нещо да предприеме! Пене се върна в спалнята, съблече пижамата и след малко пак излезе в тъмната градина да търси Баг.

Облечен по-добре, Грегори се чувствуваше по-смел. При това той беше изпил и голяма чаша уиски за кураж. Той позвъни за слугата, който се грижеше за автомобила му.

— Откарай колата при задната врата — каза той. — Но веднага. Вратата да бъде отворена. Възможно е още сега да заминем.

Грегори не се съмняваше, че ще го арестуват. Богатство, обществено положение, влияние — нищо не можеше да го спаси. Последната глупост, която беше извършил, беше фатална.

Изведнъж той се сети, че Стела Мендоза е горе и веднага се изкачи, за да ѝ отвори. Като погледна лицето му, Стела разбра, че се е случило нещо необикновено.

— Къде е Адела? — попита тя остро.

— Не знам — каза той. — Избяга. Имаше револвер в себе си. Баг е след нея! Ако я пипне, на парчета ще я разкъса. Какво става?

Откъм задната страна на къщата долетя далечен револверен изстрел.

— Браконieri — каза Грегори несигурно. — Слушай, аз отивам.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Не е твоя работа — каза той грубо. — Ето ти пари — той взе няколко банкноти и ѝ ги подаде.

— Какво си направил? — извика тя с ужас.

— Нищо не съм направил. Но заради тази история ще ме арестуват. Отивам на яхтата. Добре ще бъде да се измъкнеш, преди да дойдат.

Тя бързо взе шапката и ръкавиците си. Внезапно чу, че вратата се затвори и ключът се обърна. Без да иска Пене я беше заключил и в залисията си не чу тропането ѝ.

Гриф Товер се намираще на едно възвишение, от което се виждаше шосето за Чайчестер. Докато все още стоеше пред къщата с

надежда да намери Баг, Грегори съгледа по шосето две светлилки, които се приближаваха с голяма скорост.

— Полиция! — простена той и през глава побягна през зеленчуковата градина към задната врата.

ПАК НА КУЛАТА

Адела тичаше по коларския път с единствената мисъл да избяга от тази страшна къща. Дворната врата беше заключена, а стаичката на портиера — тъмна. Тя напрегна всички сили да вдигне железния лост на вратата, но той беше много тежък за нея. Тя се обърна назад. В светлината от отворения хол изпъкна една фигура, която дебнешком се промъкна в лехите край пътя. В първия момент момичето помисли, че е Грегори Пене, но скоро позна ужасната фигура на Баг и застина от страх.

Адела предпазливо тръгна край стената, припълзявайки от храст в храст. Баг я беше съгледал и вървеше към нея, бавно, колебливо, сякаш не беше решил дали да я следи. Може би има и друга врата, мислеше си тя и пълзеше нататък, като от време на време поглеждаше назад. Револверът беше в ръката ѝ. По челото ѝ пот от страх.

Адела изостави стената и тръгна през ливадата. За момент тя помисли, че е избягала от преследвача си. Баг, който обикновено избягваше да се движи на открито, вървеше все още край стената и все пак бавно. Адела го видя. Тя се надяваше, че той ще прекрати преследването стига тя спокойно да продължава пътя си. Но скоро тази надежда изчезна. Тя мина през нисък хълм и излезе на една пътека, която вървеше под ъгъл със стената и приближаваше към последната. Щом забеляза това, тя напусна пътеката и навлезе във висока влажна трева. След няколко крачки тя се измокри до колене. При напрегнатото състояние, в което се намираше, тя не усети влага. Баг също беше изоставил стената и вървеше на открито. Адела беше любопитна да узнае, дали цялото владение е заградено със стени и се зарадва, когато се добра до един нисък баир. Тя почти се препъна в един ров, който вероятно образуваше източната граница на имението и като се обърна, тя с ужас констатира, че Баг е пак зад нея, макар и доста далеч. В далечината тя съзря светлините от къща. Разстоянието не ѝ се видя голямо, но в действителност то беше над два километра. Тя въздъхна с

облекчение, кривна от рова и тръгна по един слаб наклон нагоре. Когато обаче достигна най-високото място, трябваше с огорчение да се увери, че светлината беше много далеч. Тя пак се обърна и видя Баг — в тъмнината неговите зелени очи искряха.

Къде се намираше? Тя се огледа и позна местността. От лявата ѝ страна се очертаваше нагоре широкия силует на стария Гриф Товер, Неочаквано Баг изостави ролята си на наблюдател и с почти кучешко лаене се хвърли върху нея. Адела изтича към кулата. Сърцето ѝ биеше с такава сила, че всеки миг можеше да се пръсне. Една ръка хвана блузата ѝ и я разкъса. Това я накара да се окопити: трябваше да се обърне срещу неприятеля си, ако не искаше да загине.

С рязко движение тя се обърна и вдигна револвера. Сега вече стоеше лице срещу лице с Баг. Той изръмжа и закъса на парчета останалата в ръката му блуза, след това се приготви за скок. Адела дръпна спусъка на револвера. Внезапният силен гърмеж я стресна до такава степен, че щеше да изпусне оръжието си. Със страхотен рев Баг падна на земята и посегна към раненото си рамо. След миг обаче той се изправи и бавно се дръпна назад, без да я изпуска из око.

Какво да направи? Маймуната можеше да се промъкне в храсталака зад нея и всеки момент да се хвърли върху ѝ. Адела погледна към кулата: само ако би могла да се качи горе! Тя се досети за стълбата, която Джек Хебуорд беше оставил. Ами ако са я прибрали? Тя предпазливо се промъкна край кулата, следейки непрекъснато маймуната. Макар че Баг стоеше неподвижно, Адела знаеше, че той я следи. Опипвайки в тревата около кулата, тя намери стълбата и без особен труд я изправи и допря до зида.

Баг все още стоеше там. Мрачният блясък в очите му беше страшен за гледане. С голяма бързина тя се изкачи по стълбата и я изтегли към себе си. Сега тя бавно се промъкваше и се добра до кулата. На три скока Баг се опита да се покатери по зида, но напразно. Животното се задавяше от ярост. Адела и Баг се гледаха известно време един другия. Най-сетне Баг си тръгна. Тя дълго следи страшната му фигура, докато се виждаше и като се увери, че няма да се върне, се зае със стълбата. Долният ѝ край се беше закачил за някакъв храст. Адела започна да тегли и на третия път ѝ се удаде да я откачи, но загуби равновесие. За момент само тя се залови с ръка за ръба на зида, а след това се изпусна и падна в кулата. Тя наново стана. Ако не

беше така самотна сред новата обстановка, навярно щеше да се изсмее над злополуката си. Тя се опита да намести стълбата, обаче в тъмнината не беше лесно да намери сигурна опорна точка. Тогава тя си припомни, че по-рано беше видяла в дъното камъни и скали и се зае да търси такива. Адела напипа почвата и отстрани един храст. След това потърси с крак по-солидна опора и тръгна. Изведнъж тя се подхлъзна и през една тясна дупка пропадна надолу.

ПЕЩЕРАТА НА УЖАСА

Адела падаше все по-надолу и по-надолу. С едната си ръка, тя се мъчеше да се задържи за меката почва, а в другата стискаше до болка малкия револвер. Изведнъж краката ѝ се удариха в една скала. Ударът ѝ причини страшна болка.

Тя не си даваше сметка къде се намира. Самото падане ѝ се стори, че трае цяла вечност. Но нали най-сетне беше достигнала здрава почва? Тя опипа тялото си, препъна се и падна върху един камък.

Пет минути Адела лежа неподвижно, след това бавно се съвзе и с тежка въздишка се вдигна. Кракът я болеше и тя го пораздвижи, за да провери дали не е счупен. Като погледна нагоре, тя съзря една бледа звезда всред тесния отвор, през който беше паднала. Адела веднага се зае да се изкачва нагоре, но меката почва се ронеше под краката и тя падаше отново.

Тя забеляза, че е загубила едната си обувка и пипнешком я затърси. След като я намери полузасипана с пръст, Адела я изтръска, изчисти стъпалото на чорапа си и я обу. След това седна и се замисли какво да прави.

Беше ѝ невъзможно да се ориентира, трябваше да чака зазоряването.

Неочаквано се сети, че държи натъпкания с пръст револвер. Тя се усмихна, изчисти го, доколкото и беше възможно и го скри в пазвата си, като предварително постави предпазителя.

Загадката около появяването на Баг на върха на кулата беше вече ясна — той се е бил скрил в пещерата. На Адела ѝ се струваше, че все още усеща неговата остра миризма.

Колко голяма е пещерата? Тя погледна наляво, после надясно, но нищо не можа да види. Пипнешком тя тръгна навътре, като опипваше с крак почвата. Ръката ѝ напипа каменен блок. Тя дръпна ръката си, тъй като блокът беше мокър и студен. Но тя вече беше направила важно откритие.

Сега Адела тръгна край каменната стена. На едно място напипа с ръка широка дупка. По гладките ѝ стени тя разбра, че е направена от хора. Като опипа по-нататък, почувствува някакъв предмет, който ѝ се стори познат. Като го опипа по-добре, позна, че е фенер. Тя го извади и отвори стъклената вратичка. Вътре намери свещ, а в дъното кутия кибрит.

Ако знаеше това, което предстоеше да види, откритието нямаше да ѝ се стори толкова чудно. Но възможността да има светлина в този момент ѝ се стори като чудо, изпратено от Всевишния. С трепереща ръка тя драсна клечка кибрит, но тя угасна. Втори път драсна и успя да я запали. Свещта беше съвсем цяла, поради което издаваше ярка светлина. Когато восъкът започна да се топи, Адела запали фенера. Светлината все повече се усилваше.

Сега Адела можеше да вижда. Тя се намираще в една пещера. От свода висяха множество сталактити. При входа на пещерата тя не беше забелязала течаща вода, нещо обикновено за пещерните формации. По-навътре обаче почвата ставаше влажна, а от страна до стената течеше цял поток, който си беше изровил корито.

Колкото по-навътре отиваше Адела, толкова повече пещерата се разширяваше. Отляво и дясно висяха множество сталактити на толкова еднакви разстояния един от друг и с такава правилна форма, че изглеждаха като изработени и поставени от човешка ръка. По стените се вдаваха малки странични пещерки. Светлината на фенера се отразяваше в малки езерца и локвички. Пещерата ставаше все по-широка и най-сетне се превърна в обширна зала. По пода лежаха хиляди бели пръчки с най-различна форма и големина. Адела се наведе и взе една от тях, но веднага с ужас я изпусна. Това бяха човешки кости.

С примряло сърце от страх, тя се втурна из пещерата, която вече се стесняваше и приличаше на началната част. В друга една дупка в стената Адела намери втори фенер, пак със свещ и кибрит. Кой ги беше оставил? За първия фенер тя много не мисли — той беше част от царството на чудесата. Вторият фенер обаче я накара да се замисли. Кой беше скрил тези фенери в предверията на пещерата? Изглежда, че някой ги е поставил, за да осигури бягството си. В такъв случай тук долу някой живее. При тази мисъл Адела се задъха.

Бавно тя продължи напред, опипвайки пътя. Втория фенер, без да го запали, тя окачи на ръката си. На някои места подът на пещерата беше залян от течаща вода, на други места имаше цели блатата и Адела трябваше да гази до колене. Изведнъж пещерата сви надясно.

От време на време Адела се спираше и слушваше. Тя все очакваше да чуе човешки глас и винаги я обхващаше страх при тази мисъл.

Сводът на пещерата се снишаваше. Адела забеляза, че на някои места сталактитите са изпотрошени, за да се освободи място за ходене.

Тя отблъсна лошите мисли, които я бяха споходили и продължи нататък. Пещерата направи нов остър завой. Адела отново видя малки отвори в стената. Тя светна с фенера и замръзна от страх. В дупката лежаха два трупа. С голямо усилие тя сподави вика, който се надигна в гърлото ѝ и затвори очи, за да не гледа страхотната картина. Трупите бяха без глави! Те лежаха в плоски дупки и водата непрестанно ги обливаше.

Дълго време Адела стоя неподвижно и със затворени очи. Най-после волята ѝ победи и тя издържа гледката. В съседната дупка лежеше друг труп. Адела губеше вече самообладание, когато в мрачната далечина блесна лъч светлина. Светлината се движеше и люшкеше. Адела чу ужасен смях. В същия миг тя угаси фенера и се долепи до стената, опасността, която я застрашаваше, я опомни. Внезапно пламна по-голяма светлина, след това още една и още една, докато цялото дъно на пещерата се освети като ден. И докато още вцепенена от ужас тя стоеше, един писък раздра тишината.

— Помощ! Помощ! Бриксан, не искам да умирам!

Тя позна отчаяния вик на Грегори Пене.

МАЙК ЗАПОЧВА ДА РАЗБИРА

Това беше същият остър вик, който Майк дочу в Гриф Товер. Той изтича към задната врата, където една кола със запалени фарове чакаше. До нея стоеше изплашен тъмнокож слуга.

— Къде е господарят ти? — попита бързо Майк.

Слугата показа към полето.

— Отиде нататък — каза той с треперещ глас. — В машината има лош дух и моторът не може да се запали.

Майк видя какво се е случило. В последния момент моторът се беше повредил. Пене беше побягнал пеша.

— По кой път мина?

Слугата отново показва същата посока. Майк се обърна към детектива, който го придружаваше.

— Останете тук, може да се върне. Арестувайте го веднага и му поставете белезници. Навярно носи оръжие със себе си и може да направи опит за самоубийство.

Майк много пъти беше минавал през това поле и можеше дори със затворени очи да намери пътя. С най-голяма скорост той измина разстоянието през полето и стигна до шосето. Никъде обаче не се виждаше Грегори. На около петдесет метра той съгледа светлина в един прозорец от къщата на Лонгвал. Майк се отправи нататък.

Никаква следа от барона не можеше да се намери. Майк влезе в двора и потропа на вратата, която веднага се отвори от стария човек. Той носеше копринена риза за спане, превързана с колан. „Образ на щастливо спокойствие“ — си мислеше Майк.

— Кой е там? — попита мистер Самсон Лонгвал, като се взря в тъмнината. — Боже мой, мистер Бриксан, блюстителят на законите! Влезте!

Той разтвори вратата и Майк влезе в стаята, в която горяха двата неизбежни свещника. Тази вечер светеше и една малка сребърна петролна лампа.

— Нещастие ли се е случило в Гриф Товер? — попита Лонгвал
страхливо.

— Да — каза Майк предпазливо. — Не видяхте ли някъде
Грегори Пене.

Старият човек поклати глава.

— Тази вечер беше хладна и не направих моята вечерна разходка
из градината — каза той. — По тази причина не знам нищо за
случилото се. Нещастие ли е сполетяло сър Грегори?

— Надявам се в интерес на всички, че не му се е случило
нещастие — каза Майк спокойно.

Той прекоси стаята, облакът се на камината, и се вгледа в
картината, която беше окачена отгоре.

— Възхищавате се от роднината ми? — попита мистер Лонгвал.

— Не мога да кажа, че се възхищавам, но във всеки случаите бил
красив човек.

Мистер Лонгвал наведе глава.

— Чели ли сте мемоарите му?

— Да, чел съм нещо от мемоарите му — каза Майк спокойно. —
Но, впрочем, вече не ги считах за автентични.

Мистер Лонгвал сви рамене.

— Лично аз вярвам на всяка дума — каза той. — Чичо ми е бил
със завидно образование.

Беше много чудно, че детективът, който преди малко беше
обърнал Гриф Товер с главата надолу, за да хване убиеца, стоеше сега
най-спокойно и разговаряше за биографии.

— Понякога ми минава мисълта, че вие премного се занимавате с
вашия чичо, мистер Лонгвал — каза Майк учтиво.

Старият човек сбърчи чело.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че може да ви доведе до изкушение, дори до
мания. Подобно пристрастяване може да накара човек да извърши
действия, които един разумен човек не може да направи.

Лонгвал го погледна учудено.

— Има ли нещо по-хубаво от това, да се подражава на един
велик човек?

— Не, обаче вашата база за преценка е ненормална. Вие му
преписвате добродетели, които в действителност не могат да се

нарекат добродетели. Дори изпълнението на един дълг не може да се нарече добродетел и това, което е ужасно, да се смеси с понятието велико.

Майк се обърна, постави ръце върху масата и се втренчи в стария човек, който спокойно издържа погледа му.

— Бих желал тази нощ да дойдете с мен в Чайчестер.

— Защо?

— Защото съм убеден, че сте болен и се нуждаете от лекуване.

Лонгвал се засмя и се изправи като свещ.

— Болен ли? Никога в живота си не съм бил поздрав, поиздигнат и по-силен.

Той наистина изглеждаше такъв. Неговият ръст, широки плещи и здрав цвят на лицето говореха за едно отлично телесно здраве.

Настъпи малка пауза.

— Къде е Грегори Пене? — попита Майк, подчертавайки всяка дума.

— Не зная... — старият човек го изгледа, без да мигне.

— Току-що говорихме за моя прачичо. Вие навярно го познавате — каза той.

— Познах от пръв поглед портрета му. Мислех, че съм издал това, но като че ли сега ще трябва да го сторя. Вашият прачичо — Майк обмисляше всяка дума, — Самсон Лонгвал, е бил най-висшия палач на Франция.

След тези думи настъпи пълна тишина. Чуваше се дори чукането на един далечен часовник.

— Той е извършил различни геройски дела — той е качил на бесилката, шестдесет стъпки висока, трима души, ако не ме лъже паметта и е обезглавил Людовик XVI и съпругата му Мария Антоанета.

Очите на стария човек заблестяха от радост и гордост. Той сякаш още повече се издигаше.

— Какъв каприз на съдбата ви накара да се установите в Англия и как ви хрумна дивата мисъл да упражняваше тайно професията на Самсон и да убивате нещастни, безпомощни и отчаяни хора, не знам!

Майк говореше с обикновен глас и много спокойно. Също така отговори и Лонгвал.

— Не е ли по-добре — отвърна той учтиво — човек да не посяга на себе си и да не върши непростимото престъпление самоубийство? Не съм ли благодетел за хората, които не се решават сами да си отнемат живота?

— Например Лалей Фос — каза Майк, като не изпуснаше Лонгвал от очи нито за момент.

— Той беше предател, безсрамен изнудвач, който искаше да изтръгне от хората пари чрез тайни, които случайно е узнал.

— Къде е Грегори Пене?

Старият човек се усмихна спокойно.

— Вие не ми вярвате. Много неучтиво от вас. Не съм виждал сър Грегори.

Майк посочи към камината, където още димеше една угарка.

— Ето цигарата му — каза той. — А върху килима има следи от кални обувки. Освен това чух и един вик. Къде е той?

Майк напипа тежкия броунинг в джоба си. При най-малкото движение от страна на Лонгвал, той беше готов да стреля. Майк се намираше пред опасен умопобъркан човек, чиято лудост се състоеше в убийство на хора.

Лонгвал не прояви никаква съпротива. Гласът му беше учтив. Той се гордееше с престъпленията си, които наричаше геройски дела.

— Ако сериозно искате още тази вечер да отида в Чайчестер, съгласен съм. Изхождайки от вашето становище и от вашето началство, имате право. Като вземете предвид обаче целите, които съм преследвал, ще се уверите, че вършите престъпление спрямо човечеството. Искреното ми желание да му служа ми струва няколко десетки хиляди фунта. За това обаче не съжалявам.

Той извади от големия бюфет до стената едно шише, избра грижливо две чаши и ги напълни.

— Нека прием за нашето здраве — каза той с обикновената си учтивост, поднесе чашата към устата си и я изпразни с наслада.

— Не пиете ли? — каза той учудено. — Друг вече пи.

На бюфета се намираше полупразна чаша. Майк едва сега я забеляза.

— Навярно виното не му хареса.

Лонгвал въздъхна.

— Малцина хора само умеят да ценят виното — каза той, като изтупа една пращинка от дрехата си.

Той извади от джоба си копринена кърпа, наведе се и изчисти праха от обувките си.

Майк стоеше върху един тесен килим пред камината. Ръката му беше върху револвера. Нервите му бяха напрегнати. Той чакаше момента, когато Лонгвал ще предприеме нещо срещу него. Кога и от къде щеше да дойде опасността, той не можеше да предвиди, обаче опасността, грозна и страшна, висеше над главата му. Тихото поведение на Лонгвал, вместо да го успокои, повече го тревожеше.

Тръпки полазиха Майк.

— Вие виждате, драги... — започна наново Лонгвал, продължавайки да изтрива праха от обувките си.

Неочаквано, преди Майк да успее да види, Лонгвал хвана края на килима, върху който беше стъпил детектива и с бързо движение го дръпна към себе си. Майк загуби равновесие и тежко падна на земята. Главата му се удари в пода и револвера му се плъзна по гладкото дюшеме. Като мълния старецът се хвърли върху му, обърна го с гърди към земята и върза ръцете му отзад на гърба. Майк се опита да се съпротиви, но при положението, в което се намираше, приличаше на дете. Той почувствува върху китките на ръцете си допирането на студено желязо. Една примка щракна. Майк събра силите си, направи опит да измъкне другата си ръка, но и тя бавно биде избутана при другата. И втората примка щракна.

Навън се чуха стъпки. Лонгвал се надигна, бързо съблече спалната си дреха и я обвърза около главата на детектива. На вратата се потропа. С един поглед той се увери, че може да бъде спокоен за пленника, след това изгаси лампата и единия свещник. С другия в ръка той мина през коридора. Лонгвал беше по риза и полицая от Скотланд Ярд, който чакаше отвън, се извини за безпокойството.

— Виждахте ли мистер Бриксан?

— Мистер Бриксан? Да, преди няколко минути беше тук и продължи към Чайчестер.

Майк чуваше гласове, но не можа да разбере какво се говори. Копринената риза около главата му заплашваше да го удуши. Той почти беше стигнал до безсъзнание, когато Лонгвал се върна и отмота превръзката.

— Ако вдигате шум, ще ви зашия устата — каза той спокойно и добродушно, сякаш беше невъзможно да изпълни заканата си. Майк знаеше много добре, че той постъпва по примера на своя прачичо и заплашваше с това, което онзи в действителност беше вършил. Този красив стар човек, наричан в двора на Людовик XVI с прякора „Господар на Париж“, бесеше и обезглавяваше своите жертви, но също така ги и изтезаваше. В старата Бастилия се намираха черни опушени зали, в които тоя стар палач изпълняваше своя отвратителен дълг, без да му трепне окото.

— Много ми е мъчно, че трябва да завържа устата ви — каза старият човек с искрено съжаление — Вие сте млад човек, към когото чувствавам голямо уважение. Законът за мен е свещен и аз особено уважавам неговите служители.

Той отвори едно чекмедже на бюфета, извади голяма кърпа, сгъна я грижливо и превърза устат на Майк. След това го вдигна и подпря на един стол.

— Да бях млад и подвижен, щях да си позволя една шега, която и моят чичо Шарл Хенри е правил: бих забучил през нощта главата ви на вратата на Скотланд Ярд. Винаги, когато минавам оттам, ми идва тази мисъл. Не че съм мислил за вас! Аз се надявах, че някой ден провидението ще ми изпрати някой висш чиновник, министър, дори министър-председател. Моят чичо, както ви е известно, се е ползвал с привилегията да обезглавява крале и върховните водачи на партиите — Дантон, Робеспьер и всички велики мъже, с изключение на Марат. Дантон е бил най-великия от тях.

Майк не можеше да говори. Той се беше окопитил и макар че главата все още го болеше от силния удар в пода, мислите му бяха в ред. Той очакваше с напрежение по-нататъшните събития, които не допускаше да се забавят много. Какви ли сцени са се разигравали в тази стая? Колко душевни и телесни терзания се бяха събрали тук! Стаята наистина приличаше на чакалня за жертвите!

В тази стая и Баг беше повален в безсъзнание. Майк предполагаше, че Лонгвал зашеметяваше жертвите си с размесено с бутилхлорид вино. Но Лонгвал беше подценил силите на своята жертва. Майк мислено възстанови цялата картина: Баг е последвал туземците мъж и жена, които Лонгвал съзнателно беше пощадил.

Старият човек отвори една вратичка на бюфета и извади голяма желязна кука, на чийто край се намираше скрипец. Лонгвал се повдигна на пръсти и окачи куката на железния болт, закован в една напречна греда. Още преди Майк беше забелязал болта и недоумяваше, за какво може да служи. Сега той разбра предназначението му. След това Лонгвал извади дълго въже. Единият край той прикрепи на скрипеца, а другият сръчно преметна през гръдния кош на Майк и го завърза под мишниците му. Сега Лонгвал се наведе и дръпна килима. Майк забеляза един капак. Лонгвал го отвори и черна дупка зина пред детектива. Нищо в нея не се виждаше, само стенанието на един човек долиташе до него.

— Сега това можем да махнем — каза Лонгвал и отвърза кърпата от устата на Майк.

Лонгвал задърпа въжето без особено напрежение и Майк увисна във въздуха. Беше му много неприятно това положение — представяше си, колко смешен изглежда. След това Лонгвал започна постепенно да отпуска въжето.

— Ще бъдете ли така любезен да ми кажете, когато усетите почва под краката си? — каза той. — След това и аз ще слеза при вас.

Когато погледна нагоре, Майк видя как светлият четириъгълен отвор става все по-малък и по-малък. Детективът нямаше представа колко време вися във въздуха и се люшкеше насам-натам. Той дори не чувствуваше, че се движи. Внезапно, преди да се опомни, краката му удариха в пода и той извика.

— Пристигнахте ли благополучно? — попита мистер Лонгвал учтиво. — Моля, минете няколко крачки в страни. Ще хвърля въжето и може да ви удари.

Майк изръмжа, но въпреки това изпълни съвета. Веднага след това чу шум от падането на въжето, което удари в пода. Горе капакът се затвори. До себе си Майк чу диви стонове.

— Вие ли сте, Пене?

— Кой е? — попита един страшен глас. — Вие ли сте, Бриксан? Къде сме? Какво става? Как се намерих тук? Старата лисица ми даде да пия вино. След това излязох, това е всичко, което помня. Дойдох тук, за да искам автомобила му. По дяволите! Какъв страх преживях, когато моторът на автомобила ми отказа да се запали!

— Извикахте ли, когато излизахте от Довер Хауз?

— Да, извиках. Почувствувах, как тази страшна отрова във виното ме зашеметява. Повече не зная. Къде сме, Бриксан? Ще ни освободи ли полицията?

— Дано сме живи! — отвърна Майк яростно и чу как Пене изпъшка от страх. Той съжаляваше, че изобщо заговори.

— Кой е този човек? Това ли са пещерите? Аз съм чувал за тях. Тук ужасно мирише на земя. Виждате ли нещо?

— Струва ми се, че виждам светлина — каза Майк. — Или фантазията ми ме лъже. — Внезапно той попита: — Къде е Адела Лимингтон?

— Само Бог знае — Пене затрепери, зъбите му затракаха. — Не съм я видял след това. Страхувах се да не я проследи Баг. Дано нищо не ѝ е сторил! О, колко искам сега да е тук!

Майк се опита да освободи ръцете си от примките. Но дори и да му се отдадеше, какво можеше да направи с голи ръце срещу стария човек? Револвера той беше загубил, но в джоба на жилетката си носеше дълъг, остър като бръснач нож, който много пъти му беше помагал. Той беше единственото безпогрешно оръжие, когато револверът засечеше. Но Майк знаеше, че не ще има случай да употреби този нож.

Майк седна на пода. След малко една врата се отвори и Лонгвал каза:

— Не искам да ви заставям да чакате дълго!

В ръката си той носеше факел, който при ходенето се люшкеше насам-натам. Фенерът правеше околния мрак още по-черен.

— Не обичам пациентите ми да простиват!

Далечните стени на пещерата върнаха ехото на неговия ужасен смях. Лонгвал застана, драсна клечка кибрит и запали една петролна лампа, прикрепена към една издадена скала. След това запали втора, трета и четвърта. В ярката светлина всеки предмет в пещерата се виждаше с ужасна яснота. Погледът на Майк падна върху едно червено скеле в средата на пещерата, и макар че беше сърцат и подготвен за страшната гледка, той потрепери.

Майк видя гилотина!

ВДОВИЦАТА

Гилотина!

В средата на пещерата се издигаше висока дървена скеля, безжизнена и неподвижна, с кървав червен цвят. Простата конструкция я правеше още по-страшна.

Погледът на Майк беше привлечен от тази страшна картина като от магнит! Той видя коша, в който падат главите, широкия триъгълен нож на върха, подвижната платформа с висящи въжета, черно боядисаната примка за врата, която държи жертвата в необходимото положение, докато падне ножа. Майк познаваше тази ужасна машина с всичките ѝ подробности — той я беше виждал в действие през ранна утрин във френски затвор. Войници отблъскваха жадната за зрелища тълпа, малка група чиновници стоеше в средата на празното място. В ушите му все още отекваше удара на падащата брадва.

— Вдовицата! — каза Лонгвал в добро настроение и посочи гилотината, като я докосна с любов.

— Помощ! Помощ! Бриксан, не искам да умирам! — извика Пене, обладан от смъртен страх! Викът му процепи обширната пещера и ехото безмилостно отекна.

— Вдовицата! — повтори тихо Лонгвал.

Той стоеше гологлав. Светлината от лампите се отразяваше в плешивата му глава. Нежно той прекара ръка по червеното дърво на гилотината.

— Кой ще бъде първият годеник?

— Аз не, аз не! — извика Пене — той се хвърли на земята и се обърна към стената. Лицето му беше станало безкръвно, устните му трепериха. — Аз не искам да умирам.

Лонгвал бавно отиде при него, наведе се отгоре му и го изправи на краката му.

— Кураж! — каза той тихо. — Часът настъпи!

Джек Хебуорд вървеше по шосето и забеляза полицейския автомобил, който се движеше с бясна скорост на връщане от Чайчестер.

— Няма го там, изобщо не е бил в полицейския участък — каза шофьорът, като скочи от автомобила.

— Да не е отишъл при мистер Лонгвал!

— Аз бях там и той ми каза, че мистер Бриксан се упътил към Чайчестер, Дали не се е заблудил?

Хебуорд не можеше да си обясни тази работа. Внезапно една мисъл го преряза! Лонгвал! В него винаги се забелязваше нещо странно! Не е ли възможно...?

Сега Хебуорд си припомни, че понякога Лонгвал не казваше истината и че неведнъж, а многократно старият човек е изказвал желанието да бъде снет в неговата любима роля — епизод из живота на неговите велики прародители.

— Трябва веднага да отидем при него и да го пипнем. Аз ще говоря с него.

Автомобилът спря пред къщата. На тяхното силно чукане, никой не се обади.

— Ето спалнята му — каза Хебуорд и посочи един прозорец, защитен с желязна мрежа. Вътре се виждаше светлина. Инспектор Лил хвърли едно камъче с такава сила, че стъклото на прозореца се пръсна. И въпреки това никой не се обади.

— Това е странно! — каза внезапно Хебуорд.

— Отворете прозореца! — заповяда Лил на един полицай.

— Да го изкъртя ли?

— Да, веднага!

След миг правеха опит да изкъртят прозореца, но срещнаха непреодолима трудност!

— Щорите на прозореца са армирани с железни шини — каза детективът. — По-добре ще опитам да отворя някой прозорец на горния етаж.

С помощта на друг, той се покатери нагоре и отвори един прозорец. Това беше същият прозорец, през който Адела беше видяла Баг! Детективът влезе в стаята, след това подаде ръка и втори полицай се изкачи. След няколко минути врата беше отворена.

— Никой няма в къщата — каза полицаят.

— Запали лампата! — заповяда инспекторът.

Полицаяте намериха лампата и я запалиха.

— Какво е това? — инспекторът показва куката и скрипеца, който все още висеше на гредата. — Нещо не разбирам. За какво може да служи?

Джек Хебуорд нададе вик.

— Ето револвера на Бриксан — каза той и вдигна оръжието.

Инспекторът се обърна за момент към Хебуорд, след това погледът му пак се отправи към куката и скрипеца.

— Това ме озадачава — каза той — Разгледайте дали няма да се намери още нещо. Отворете всички чекмеджета, всеки шкаф, потупайте по стените — може да има тайни врати, които се срещат във всички стари къщи от времето на Тюдор.

Претърсванията останаха без резултат. Инспекторът Лил се върна в стаята, все още мислейки за куката. Вътре един полицай съобщи, че е намерил гаража.

Гаражът беше необикновена дълга постройка. Като отвори вратата, вътре намериха стария автомобил, познат на мало и голямо в цялата околност. Но това беше само половината от бараката. Зад бяло варосаната стена навярно имаше и друго помещение. Никаква врата не се забелязваше. Като огледаха бараката отвън, откриха една масивна стена, чак до тази на гаража.

Хебуорд почука на вътрешната стена.

— От дърво е! — извика той.

В един ъгъл висеше синджир, на вид без никакво предназначение. Като разгледаха по-добре, видяха, че минава през една дупка на покрива. Инспекторът дръпна синджира и стената се отвори отзад. Зад стената стоеше втори автомобил.

— Ето автомобила! — извика Хебуорд.

— Какъв автомобил? — попита инспекторът.

— Колата, с която Главореза винаги пътува — каза Хебуорд бързо. — Той седеше в нея, когато Бриксан се готвеше да го арестува. Тази кола винаги мога да позная. Бриксан е тук някъде в Довер Хауз и ако е паднал в ръцете на Главореза, Господ да му е на помощ!

Всички пак се върнаха в къщата и се опитаха да намерят обесения на скрипеца. Неочаквано инспекторът се наведе и дръпна

килима. Капакът се показа. Един от полицаите го отвори. Лил коленичи и погледна. Хебуорд видя смутеното му лице.

— Много късно, много късно! — прошепна той.

ЕКЗЕКУТИРАНЕТО

Безумният вик на човек, обхванат от смъртен страх, звучи ужасно. Нервите на Майк бяха здрави, но въпреки това трябваше да събере всичките си сили, за да запази този път самообладанието си. Впримчените му ръце се гърчиха със сетни сили.

— Предупреждавам ви — каза той, когато пронизителният вик на Грегори премина в едва доловимо хълцане. — Лонгвал, ако направите това, ще бъдете навеки проклет.

Старият човек се обърна с усмивка към другия си пленник, но нищо не отговори. Той вдигна припадналия Грегори така лесно, сякаш вдигаше дете и го отнесе към ужасната машина, където го постави на подвижната платформа с лице надолу. Майк забеляза, че той съвсем не бърза. Подготовката му доставяше грамадно удоволствие. Лонгвал отиде при машината и дръпна един лост, Майк чу как секирата удари.

— Това е мое изобретение — каза той през раменете на Бриксан.

За момент Мак погледна към дъното на пещерата и видя нещо, което блъсна цялата кръв в главата му. В първия момент той помисли, че сънува и че страшното нервно напрежение му устройва халюцинации.

Но не, това беше Адела.

Тя стоеше всред ярката светлина, изцапана от кал до такава степен, че изглеждаше облечена в сиви дрехи.

— Само ако мръднете, ще ви застрелям! — извика момичето.

Майк се вдигна на колене, а след това с люшкане се изправи. Лонгвал чу гласа ѝ и бавно се обърна.

— Уважаема госпожице! — каза той извънредно любезно — какъв каприз на съдбата! Аз винаги съм вярвал, че кулминационната точка в моя живот ще бъде, ако в ръцете ми падне някоя кралица, тъй като моят уважаем чичо Шарл Хенри беше привилегирован да екзекутира кралица Мария Антоанета. Какво съвпадение.

Бавно той тръгна към нея, без да обръща внимание на насочения револвер. Той презираше, опасността, която го застрашаваше. Лицето беше възторжено, той се усмихваше. Ръцете му бяха протегнати, сякаш посрещаше отдавна желан гост.

— Стреляйте! — извика Майк със силен глас. — За Бога, стреляйте!

Тя се поколеба един миг, след това натисна спусъка. Но, револвера не гръмна! Покрит с пръст, неговият механизъм не работеше.

Тя се обърна за бяг, но ръката на Лонгвал я обгърна и притегли главата ѝ към гърдите си.

— Хубавице моя! — каза той. — Сега вдовицата ще стане вдовец и вие ще бъдете първата му годеница.

Тя се вцепени и не оказваше никаква съпротива. Необяснима сънливост я обхвана, макар че беше в пълно съзнание. Като някой безумец, Майк се опита да освободи ръцете си. Той желаше Адела да припадне, за да не види ужаса, който щеше да последва.

— Кой е пръв? — попита старият човек, като поглади с ръка плешивата си глава. — Нека миледи открие началото, за да ѝ спестим ужаса при вида на смъртта. А вие пък... — той замислено погледна проснатото тяло на Грегори, което здраво беше завързал на платформата.

Лонгвал нагласи платформата и постави примката около главата на Пене. Белите му ръце посегнаха към лоста, който освобождава ножа, но не го дръпна. Навярно друго беше размислил.

— Не, вие сте първа — каза той на Адела, избута полуприпадналия Пене и го остави на пода.

Майк забеляза, че Лонгвал вдига глава и се заслушва. Отгоре долиташе тъп шум като от стъпки. Лонгвал пак промени намерението си, наведе се и вдигна Грегори Пене на крака. Майк се чудеше, защо така бързо държа барона и след това внезапно го блъсна на пода. Скоро обаче той престана да се чуди. Една фигура се движеше в дъното на пещерата, след това се яви голямото космато тяло с яростни очи, насочени към стария човек.

Беше Баг. Кожата му беше изцапана с кръв, лицето му беше покрито с прах. В същото състояние Майк по-рано беше видял Баг при излизането му от кулата.

Маймуната спря, подуши стенещия човек на пода и нежно го поглади с дебелия си лапа. Внезапно Баг се хвърли върху Лонгвал и с един удар го просна на земята. Старият човек напразно се защитаваше. Един момент Баг стоя над него разглеждайки го и раздвижи уста, сякаш искаше да му каже нещо. След това маймуната го грабна и го постави на подвижната платформа, която поклати и блъсна напред.

Майк я наблюдаваше слисан. Великанската маймуна бе наблюдавала екзекуции! Тя беше се измъкнала от пещерата същата нощ, през която беше убит Фос. Получовешката памет на маймуната беше запомнила точно подробностите.

Баг опипа дървеното скеле и докосна пружината, която придържаше примката. С рязък удар тя падна около врата на Главореза. В този момент Майк чу шум горе. Той погледна и видя, че капакът е отворен. Баг също чу, но не обърна никакво внимание — така много беше улисан в работата си. Лонгвал се опомни и с последни усилия се помъчи да освободи главата си от примката. Той започна да говори несвързано, но изведнъж като че ли схвана трагизма на положението си, престана да реагира и спокойно застана. Виждаше се как ръцете му конвулсивно обгърнаха ръба на платформата, на която лежеше.

В този момент Баг дръпна лоста и ножът падна.

Инспекторът Лил видя отгоре как острието със светкавична скорост потъна и чу се пращането на вратните прешлени. На полицая му прилоша.

Отдолу се разнесе глас:

— Слезте бързо, инспекторе! В бюфета има въже, смъкнете се по него. Вземете и револвер.

Наистина в бюфета намериха въже. Една минута по-късно инспекторът беше долу.

— От маймуната няма никаква опасност — му каза Майк.

Баг се беше навел над припадналия си господар като майка над детето си.

— Изнесете най-напред мис Лимингтон — каза Майк тихо, след като инспекторът освободи ръцете му.

Адела лежеше в безсъзнание до гилотината. За щастие тя не беше видяла трагедията, която току-що се разигра. По въжетото се смъкна втори полицаи, а след него Джек Хебуорд, който въпреки

старостта си, претърси пещерата. Той намери стълбата и изхода и помогна при изнасянето на момичето.

Майк отиде при барона, махна примките от ръцете му и го обърна на гръб. Един поглед беше достатъчен, за да разбере състоянието му. Сър Грегори беше почти в безнадеждно положение. Баг забеляза, че Майк няма лоши намерения спрямо господаря му и остана спокоен. Бриксан си припомни, как се беше запознал за пръв път с маймуната и как тя изпълняваше, всички заповеди на Грегори.

— Вдигни го — каза той на Баг, по същия начин, както Грегори тогава.

Без бавене Баг се наведе и вдигна припадналия барон. Майк му посочи пътя за стълбата.

Къщата гъмжеше от полицаи, които учудено гледаха Баг с товара му.

— Изкачи го горе и го постави на леглото! — заповяда Майк.

Хебуорд беше вече отвел Адела с колата си в Чайчестер. Той не искаше момичето да дойде на себе си в тази ужасна къща.

Майк, придружен от инспектора Лил, слезе пак в пещерата и я разгледа. Човешки трупове без глави напомняха за страшните трагедии. Двамата детективи влязоха в широката част на пещерата, чиито под беше покрит с кости.

— Ето потвърждение на старата легенда — каза той високо. — Това са костите на конници, които при едно земетресение са били затрупани в пещерата. Ясно се виждат скелетите на коне.

Но как беше попаднала тук Адела? Малко по-късно той откри следите ѝ, които показваха, че се е подхлъзнала в пещерата.

— И тази загадка се изяснява — каза той. — Явно, че Гриф Товер е бил построен от римляните, за да предпазва хора и животни от падане в пещерата. Вероятно е служел и като добър път за бягство. Аз ни най-малко не се съмнявам, че Главореза е имал предвид тази пещера не само като скривалище на жертвите си, но и като изход за бягство.

Когато по-късно намери фенера, свещта и кибрита, които Адела беше изтървала, той се увери в истинността на предположението си.

Те се върнаха при гилотината, върху която все още лежеше трупа на Главореза. Дълго време Майк стоя пред нея безмълвно, вперил

поглед в безжизнения труп, чиито ръце все още стояха конвулсивно вкопчени в ръба на една греда.

— Как е могъл да убеждава хора да се съгласят на такава екзекуция? — попита инспекторът с тих глас.

— На този въпрос може да отговори един психолог — отвърна Майк. — Не ще съмнение, че той е влизал в контакт с хора, които са живеели с мисълта за самоубийство, но са се страхували. Той е действувал вместо тях. След това е пращал главите им, за да могат жените и семействата на жертвите му да получат застраховката. Той е действувал много предпазливо. Отговорите на обявленията му, както знаете, са постъпвали в някоя вестникарска будка. Оттам жена ги е събирала и препращала на втори адрес, където са поставяни в специални пликове и вероятно адресирани за Лондон. Аз узнах, че тези пликове се съхраняват в особени тъмни кутии. Главореза е бил наредил, да не се изваждат от кутията, преди да бъдат отнесени в пощата. Един час след подаването им в пощата, адресът е изчезвал и на негово място се е появявал друг.

— Да не си е служил с така нареченото симпатично мастило?

Майк кимна.

— С тази хитрост много често си служат престъпниците. Последният адрес, разбира се, е бил Довер Хауз. Сега да изгасим лампите и да отидем горе.

Три лампи угаснаха. Лил се огледа още веднъж.

— Да оставим всичко, както си е — каза той. Майк се съгласи.

СНИМКА

Три месеца бяха изминали от разкриването на ужасната мистерия на Довер Хауз! Сър Грегори Пене през това време се съвзе и постъпи да излежи тримесечната си присъда. Гилотината беше поставена в един таен музей на брега на Темза на разположение на младите полицаи и студенти по криминалистика. За Главореза вече не се говореше.

Майк, на когото тази авантюра му се струваше, че е станала преди много години, седеше в ателието на Джек Хебуорд. Той слушаше директора, който даваше отчаяни обяснения на ядосания Реджи Коноли, как да се държи в любовните сцени. До него стоеше Адела Лимингтон. Филмът „Розела“ имаше грамаден успех, а Адела беше станала знаменита.

Извън полето на камерата стоеше Стела Мендоза, облечена великолепно, с цигара между пръстите си.

— Мистер Хебуорд! Недейте ме учи как да се държа с едно момиче — каза Реджи избухнал. — По дяволите! Да не мислите, че съм проспал живота си? Не си въобразявайте, че разбирате от момичета повече от мен, мистер Хебуорд!

— Безразлично ми е как държите вашето момиче — отвърна Джек — Аз ви казвам как да хванете моето момиче. В моите филми съществува само един начин за изразяване на любовта и той е същият, който ви описвам. За това имам патент. Обгърнете я още веднъж с ръка, вдигнете глава, наведете малко брадичката! Още брадичката, още малко надолу, усмихнете се. Искате ли да се усмихнете? Не така дървено — изкряска той, — усмихнете се така, като че ли я обичате! Представете си, че тя ви обича! Извинете за израза, Адела. Представете, си това, Коноли. Така, сега е по-добре, но още по-мило! Пак правите физиономия, сякаш сте изпили коняк от счупена чаша. Гледайте в очите й, гледайте ви казах, а не се блещете! Така, сега е по-добре! Още веднъж!

Той наблюдаваше, изпитваше, жестикулираше и най-сетне каза ядосано:

— Нищо не струва, но трябва да снимаме! Светлина!

Прожекторите светнаха. Цялата зала се заля в ослепителна светлина. Наново сцената беше репетирана. След това Джек извика:

— Снимка!

Операторът започна да върти.

— Така, за днес свършихме работата си, Коноли — каза Джек — Е, мис Мендоза...

Адела отиде при Майк Бриксан и седна до него.

— Мистер Хебуорд има пълно право — каза тя. — Реджи Коноли не знае как да се държи в любовните сцени.

— Кой друг, освен истинския мъж може да знае това — каза Майк.

— Но той мисли, че е истински мъж — продължи тя. — Нещо повече, всички го считат за най-добър любовник в английските филми.

Майк се засмя саркастично. Тя замълча.

— Защо сме още тук? Нали вече свършихме работата си.

— Не напълно — каза той весело. — За съжаление трябва да предприема още един арест.

Тя бързо го погледна.

— Още един арест? — попита тя. — Аз мислех, че след като арестувахте нещастния сър Грегори...

— Нещастният сър Грегори? — попита той иронично. — Той има най-голямо щастие. Шест месеца затвор той напълно заслужава и нека бъде доволен, че не го осъдиха за убийството на нещастния слуга, а само за укриване на смъртта му.

— Кого искате сега да арестувате?

— Още не знам, дали да я арестувам.

— А, жена ли е?

— Обвинението още не е напълно конкретизирано — каза той уклончиво. — Но има и други неща. Преди всичко тя обърна всичко наопаки и второ, умишлено изложи на опасност общественото благо, конкретно здравето на един обществен служител. След това хитро нарани сърцето му...

— А, искате да кажете, че това сте вие?

Тя въздъхна.

— Не е ли това отражение на трескавата ви фантазия? Или е отломък от моята фантазия? Други хора са ви видели, като сте ме целували — значи вашата фантазия говори. Аз не вярвам, че ще се ожена — каза тя замислено. — Аз съм...

— Недейте само казва, че сте се венчали за изкуството си — въздъхна той, — защото всички казват това.

— Не, никога не искам да твърдя такова нещо. Но искам да предпазя най-добрия си приятел от една голяма грешка. Вам се открива голяма кариера, Майк, и ако се ожените за мен, ще си попречите. Човек би помислил, че не сте на себе си. И ако след това дойде неизбежният развод...

Двамата се засмяха от сърце.

— Ако сте разумна и не обичате да приказвате като стара мома, ще ви кажа нещо. Аз ви обикнах от първия момент, когато ви видях.

— Вярвам — каза тя тихо. — За вас това е единственият начин да обикнете една жена. А когато три дни се мисли, не може да бъде любов. Ето защо аз пък зная, че не ви обичам. Първия път, когато ви видях, ви се ядосах, втория път — се разгневих, а след това ви търпях. Почакайте, докато се преоблека.

Тя отиде в гримьорната, а Майк мина през ателието, за да успокои ядосания Джек Хебуорд.

— Адела? Нейната работа е в ред. Тя има предложение от Америка, не от Холивуд, а от едно ателие на изток. Аз я посъветвах да не го приема още. Но струва ми се, че не се нуждае от съвета ми. Тя ще напусне филма.

— Защо мислите така, Хебуорд?

— Тя ще се ожени — каза той мрачно. — Много признаци вече има. И по-рано ви казвах, че нещо необикновено става с нея. Тя ще се ожени и завинаги ще напусне филма.

— И за кого, според вас ще се ожени? — попита Майк.

Старият Джек високо се изсмя.

— За Реджи Коноли във всеки случай не, обзалагам се.

— Аз и не желая — каза младият Реджи горчиво. Той имаше забележително остър слух. — Аз няма да се женя. Бракът съсипва артиста. Жената е като воденичен камък на врата на мъжа. Той не може вече да развие своята личност. Понеже говорим точно за това, мислите ли, мистър Хебуорд, че заслужавам да бъда упрекван? Не сте ли

забелязали — не искам да кажа нещо против това мило момиче — не сте ли забелязали, че мис Лимингтон... как да се изразя..., не е... още не е напълно зряла за любов!

Стела Мендоза се намеси. Тя се беше върнала при Хебуорд и по всичко личеше, че ще заеме предишното си място.

— Имам право — каза Реджи нервно. — Аз съм любил много повече момичета, отколкото петима най-добри артисти и повтарям, че мис Лимингтон е съвсем незряла.

Адела се яви на изходната врата на ателието и любезно кимна на компанията. Майк излезе с нея.

— Вие съвсем не сте зряла за любов — каза той, когато излизаха на улицата.

— Това са мисли на Коноли. Един от любимите му изрази.

— Той каза, че не разбирате нищо от любов.

— Може би има право — каза тя късо.

Гласът ѝ беше сърдит и Майк не посмя да продължи разговора през целия път до квартирата ѝ.

— Истинската любов — каза той и не малко се учуди на собствената си смелост — е да прегърнеш любимата...

Неочаквано тя се облегна на гърдите му и студеното ѝ лице докосна неговото.

— Имаш право — прошепна тя и той с целувка затвори устата ѝ.

Издание:

Едгар Уолъс. Тайнствения убиец

Английска. Второ издание

Издателство „Вълчков, Синьобърдски, Вълков“, София, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.